



Afrikaense Thalia, of het derde deel van de geurige zanggodin

<https://hdl.handle.net/1874/31364>



W. G. V. Focquenborchs.

AFRIKAANSE THALIA

AFRIKAENSE THALIA,

Of het
DERDE DEEL,
VAN DE
GEURIGE ZANG-GODIN:

Door *Willem Godschalck van Focquenbroch*, in
zijn Leven, Fiscael aen de Gout-kust van Guinée,
of het Noord-gedeelte van Africa:

Fumus Gloria Mundi.

Des Werelts Glory is maer Roock.

En, Roock is 's Werelts glory oock.

Vermeedert en Verbetert.



t'AMSTERDAM,

By *DAVID LINDENIUS*, en *ANDRIES VINCK*,
Boeckverkoopers, 1679.

Op de
T Y T E L - P L A E T.

DEES Juffet die ghy hier dus treurich siet bekleet,
Is d'aerdige Thaly, bewenend' haer Poëet.
Die haer soo haest ontviel in 't Bloeyen van sijn Leven;
Mercurus genegen, om sijn Nicht wat troost te geven,
Stoot haer heel sachtjes aen, en wijst haer Hemel-waert.
Om hem te sien, die nu gelijk een Dafnis waert
Door Lucht, en Starren, na de Elizeesche Velden,
Daer hy geplaatst wort by al d'Afrikaensche Helden,
En snaeckse Sangers, in het Luft-Hof van de Faem,
Om daer in Eeuwicheydt te Leven door sijn Naem.
Siet ghy wel in 't verschiet dat Schip, gins op de Baren?
Wel, dat 's die Helsehe Barck, daer Focq meê heên most varen,
Na 't Rijk Guineé, 't geen hem quam noden met sijn Gout,
Op welckers wóordt hy sich te dwaeslyck heeft vertrouwt,
Niet denckend dat sijn Doot in al dat soet beloven,
Gelyck een Slang in 't Gras Moordadich lach bedorven.
Aen d'ander kant siet ghy een Moorsche Ronde-Dans,
Een dodelyck gespuys van Vrouwen, en van Mans,
Die sich niet kreunen met de droewe Brandt van Troyen:
't Mach Branden wat dat wil, sy singen, springen, poyen,
En weten van geen druck, sy weten van geen noot,
Maer spelen tot haer Graf, en Dansen tot haer Doot.

U Y T.

Op de
AFRIKAENSE THALIA

Van

W. G. van Focquenbrog.

STa by nu Rymsers, en Poëten:
En ghy, die 't digtsel van haer breyn
Veel liever lesen wilt, als eten,
Al was je lees-lust noch soo kleyn,
Soo wedd' ick om een vierstoops Vaetje,
Dat j'op het sien van 't eerste blad
En 't lesen van het Tjitel-plaetje,
Soo heet sult worden in je gas,
Dat j'alles stracks sult laten varen:
Om eens te sien wat Mr. Focq.
Voor Geurichs schafte in dese blaven,
Eer dat hy noch ten Hemel tröck.
Die Focq, die u soo vaeck voor desen
Met sijn Thalia heeft vermaecht,
En door sijn aerdighêen te Lesen,
Soo dick deê Lachen dat het kraecht.
Die geest voor 't laest u dit Banckerje,
Het geen je kunt op jou gemak,
Als een Memory Tafelje,
Steets met u dragen in je sack.
Om, als j'eens elders vrolijk wesen,
En vreucht wilt aen 't geselschap doen,
Daer voort wat Geurichs nyt kunt Lesen,
Om yders slaep soo te verhoën.
Voor 't laest, helaes! wyl dat de parkes
Hem 't Leven hebben af gesneën,

Light, om dat hy haer dïck voor Varckens.
Uytsholdt, hoewel niet sonder reën.

Ach! was dien baes nu noch in 't Leven!

Wat sou hy menigh geur op geur,
Aen ons noch by packetten geven
Te snuffelen gretich deur, en deur?

Hoe sou Æneas staen te prijcken,
En proncken als een Kermis-pop?
Hy sou sijn selfs schier niet gelijcken
Had Focq hem mogen schicken op;

Maer neen, 't schijnt dat dat sproockjen uyt is.
En dat met Focquenbroch sijn Doot,
Dat hele werck soo schoon verbruyt is,
Dat niemandt sich daer eens aen stoot,

Soo dat hy in sijn Onder-kleeren,
Pas half gekleet is blijven staen,
Dat yder die hem siet souw sweeren,
Dat hy van kouw noch sat vergaen.

Wat souw Climene Serenades,
En menigh schoone Madrigal,
Haer hebben horen voor Aubades,
Noch geven met een bly geschal?

Wat sou een talloos tal van Zuffers,
Noch sijn versien van een galant,
Die nu slechts van een party suffers,
Haer sien gehouden aen de handt?

Wat souw men noch al dampuychs bladen
Sien in een ydele roock vergaen,
Daer nu de sleghste Mascovade,
Wel tien per cent is af gaen slaen?

In 't endt, wat sachmen al gefangen,
Soo Duyts als Frans, hol over bol;
Hem uyt sijn Fulpen Py-rock prangen,
Dat alles weer klonck door 't gelol?

Daer wy nu sitten als te dutteren,
Pas offer geen meer stof en was
Om de melancholy te stutten,

Als 't Merghuyt Focq sijn Herffen kas.

Wel dan, soosiet hier weer als voren,
Wat vaers wat nieuws van 't selve werck,

Dat u op nieuws oock sal bekoren,

En singen doen als in een Kerck.

Want of (schoon d' Afrikaensche Stranders,

Hem tot hun locken met haer Gout;

En gretich in haer ingewanden;

Opslochte sonder Broot, of Sout.

Soo kan nochtans sijn geest niet rusten

In die barbaersche, en barre boeck,

Maer quam sich herwaerts wat verlusten;

En vestichden hem in dit Boeck;

Dat hy soo nu en dan sijn Vrinden

By stuck, en brocken over sont,

En daer je sult die smaeck in vinden,

Die j' in sijn eerste Rymen vont.

Soo komt die oudespreuck van Romem,

Op nieuws in dese tijdt te sta,

Dat m' altijd weer wat nieuws siet komen;

Na dit geweest, uyt Africa.

Sta by dan Rymsers, en Poëten,

En ghy, die 't dichtsel van sijn breyn;

Veel liever lesen wilt, als eeten,

Al is dit werck je wy wat kleyn:

Soo leeft doch Focq in dese bladen,

Wiens Goest, wiens Loopjer, en wiens Swier,

U leestlust sullen stuck; versaden,

En roepen doen; Focq is noch hier!

U Y T.

Op

Op het Selfde.

Liefhebbers die eer Focqs gesangen
Doorlaest met ongemeen playfier,
En die met lust fcheen te verlangen,
Als hy yets Geurighs op 't Papier

Door fijn Thalia op liet fagen:
Siet hier noch wat van d'oude handt,
't Geen u niet minder fal behagen,
Gesongen op die selfde trant:

Want hier fult ghy niet slechts in Dichten,
Maer oock in Brieven, vremt van fwier,
De Kaers van fijn Verstandt fien lichten,
Als in een slonsje van Papier:

Hier fulje hem fien Vojajeren
Na 't Rijck, doch dood'lyck Moorenlandt,
Pas als een Koninck in de kleeren,
Verciert met Pluym, en Diamant;

Voer Overbeeck eer na het Oosten,
Gelyck een groot Justicy-Raedt,
Focq voelt de Zon in 't Westen roosten
Als een Guineefche Potentaet.

En treckt na dees uytbeemfche Stranden:
Om, als een Jongh en stout Filfcael,
De Lorren Draeyers aen te randen,
En af te ftroopen als een Ael.

Koft ghy dan oyt uw geest verluften
Met fijn Gedichten, groot, of kleyn,
Soo volght hem nu oock op dees Kufften,

Daer ghy niet min vermaeckt sult zijn;
Och had by slechts maer mogen leven!
Wat had by menigh schoon Coeplet,
En vremde Geur ons mogen geven?
't Geen hem de Doot nu heeft belet:

Hoe had Thaly thans mogen Proncken
Gelijck een Dido heel galant,
Als sy met haer verliefde loncken
't Hart van Æneas stack aen brandt!

Daer sy nu, rouwigh in de kleere,
Versoeckt, vol druck, en ongedult,
Dat ghy u slechts sult Contenteeren,
Met 't geen ghy hier nu vinden sult,

Tot dat sy eens (als 't haer mach beuren)
Focqs Werck, in een volkomen swier,
Met al sijn Frans', en Duytsche geuren,
Eens braef sal planten op 't Papier.

U Y T.

Treurigh Af-scheydt-Sangh.

Op het vertreck van mijn Waerdtste Vrindt,

Dr. W. G. van FOCQUENBROCH,
Na GUINEA.

W At Musa helpt my thans eens kryten ?
Soo Bar, en droevigen Accoort,
Dat elck van druck sich gaet beschyten,
Die selfs sijn blijdtste Toonen hoort.
Waer steecken nu die Jammer-Sangen ?
Die Gallus eertijds heeft gesucht ?
Doe hy sijn selfs eens wouw verhangen :
Wanneer sijn Liefste koos de vlucht ?
Ach ! die nu mée eens mocht gebeuren !
Met sulcken doodelijcken rouw ,
Op Lier of Cyter-slagh te treuren
Als Orpheus eertijds om sijn Vrouw !
Ick vind geen Musa thans soo barder ,
In wee , en yffelijck gesucht,
Of ick wensch, dat sy tienmael harder
Thans schreeuwen kon, met naer gezucht.
De Rygers , en de schorste Kraanen ,
Behaegen my thans tienmael meer
Als d'alderlieffelijckste Swaanen
Tot dit Gesangh dat ick begeer :
't Zijn niet als doodelijcke dingen,
Die ick met yffelijck geschal,
Thans uyt mijn heese keel moet wringen ,
Tot schrick voor diese hooren sal ;
Want siet de trouwste van mijn Vrinden,
Begeeft sich tot mijn tweede ziel,
In d'ongenâa van Weêr, en Winden,
En van Neptuyn dien wreede Fiel,
Die Fiel, die met sijn Kabbeljauwen,
En Rogh, en Tarbot rijdt ter Jacht,

Treuwigh Af-scheydt-Sangh.

En haect met graege Kies, en Kauwen

Na 't vleesch van 't menschelijck geslacht:
Eylaes! hoe souw ick my bedwingen?

Om niet met jammerlijck gekrijt
Thans droeve Vaerlen op te singen

Terwijl mijn Vriendt soo van my scheydt?
Mijn Vriendt, by wien ick soo veel tijden

Wel eer versleet in volle vreught,
't Zy dat wy dampte met ons beyden,

Of in 't geselschap van de Jeught;

't Zy dat wy ons in Sangh verluste
Van Rhym, van Cyter of Fiool,

Of dat wy t'saem in Wellust kuste,

In Venus dartele Vrysters School;

't Zy wy ter Bruyloft gingen treden

By Pliip in die verheughde nacht,

Die met sijn dart'le soetigheden,

Nooit vlieden sal uyt mijn gedacht;

't Zy wy te saem wat soete nachten,

In suyvre vroolickheydt en vreught,

Met onse Kinders over brachten

Op haere Hof-stee vol geneught.

Of dat wy noch onlanghs geleeden,

Te Aernhem, en uyt 't Kleefs gebiedt,

Ons tijdt met vroolickheydt besteeden

By Bergh en Bos, by sprongh en vliedt.

Ach! ach! ick mach niet meer gedencken,

Om al die blydtschap en genucht,

Of fiet ick wouw mijn selfs wel krencken,

Dat ghy soo haestigh kiest de vlucht:

De vlucht na die Barbaerische Landen,

Soo veer van Noordt als Zuyder Pool,

Daer Chams geslacht sit te verbranden

Soo swart gelijk een doove Kool,

Daer niet als plat-geneusde Mooren,

Of liever Duyvels in het Wout,

De Mensche Lēen aen speeten booren

Treurigh Af-scheydt-Sang.

En vreeten sonder Broodt of Sout,
Wiens hart en sou niet met my treuren?
Als hy sijn Vriendt, en waerste pandt,
Na sulcken droef Gewest siet scheuren,
En na soo doodelijcken Landt:
Een Landt daer d'onderaerdtische pieren,
Niet wachten na een mensch sijn doot,
Maer kruypen leevent door sijn spieren,
Als Ellens, ja als Piecken groot.
Een Landt daer men de vreught moet derven
Van Lunaas koele avondt-toorts,
Soo men geen droever doot wil sterven
Als van de pijnlijckste koorts:
Een Landt daer men de vreught moet laeten,
En vloechen Venus als de Pest,
Soo men sijn welstandt niet wil haeten,
En quijnen even als de rest.
Een Landt in 't endt, soo rijk van plaegen
En van de Goden soo geschouwt
Dat men 'er niemandt mach behaegen
Als Pluto om sijn stoffigh gout.
Die Vorst des afgrondts isser Koningh,
Die heerft hier met een barsch geweldt.
Die houwt hier vier, en licht en wooningh,
En wordt ge-eerd door bos en veldt.
Soo dat, na ick 't kan Concipieeren,
Gewislijck loof, na mijn verstandt,
Dat, die de Hel ginch practiseeren,
De schers nam van dit Mooren-landt.
Keert weêr, o puyck van al mijn vriden,
Keert weêr, keert weêr, eer 't wort te laet.
Vertrouwt u Lijck aen Zee noch Winden,
Veel minder aen die Hellsche Sraet;
Laet u geen glinstrent Gout bekooren
't Geen u dien Afgodt aen komt biên,
Maer wilt mijn smeecken toch verhooren,
Soo 't tot mijn heyl noch kan gesehiên.

Treurigh Af-scheydt-Sangh.

Hoe? zigt ghy dan niet te versetten?
Slaet ghy mijn klachten in de windt?
Kan u geen naer gefangh beletten
Dat ghy die reysen niet begint.
Is dan de vriendschap van ons beyden?
Niet machtigh om u af te raen?
Soo veer van dit Gewest te scheyden
Na den beschroockte Libiaen?
Wel gaet dan, wyl 't niet aers kan weesen,
En midts den Hemel dit gebiedt,
Terwijl ick hier in duysent vreesen,
Om u sal klagen met verdrier.
Terwijl ick hier met droeve sangen
Geduurigh in mijn eenigheydt
Sal nu uw wederkomst verlangen,
Of na een aengenaem bescheydt:
Eylaes! ick moet nochtans beleiden!
Dat ghy met d'aldergrootste reën
Des weereldts, van een Landt gaet scheyden
't Geen u slechts voor had te vertreën,
't Geen u slechts voor had te verdrucken,
Soo in u Kunst, als Vryery,
Midts het geduurigh brack in stucken
Al 't geen ghy slechts begon aen 't Y:
Neen, gaet nu die Uyrheemsche hoecken
Langhs Theris holle water-plas,
En wilt een beter luck gaen soecken
Als 't geen u hier beschooren was.
't Is waer, mijn vrintschap treurt om 't scheyden
Van sulcken aengenamen Vrindt,
Maer moet sich tegen danck verblijden
Als het uw Reys soo dienstigh vindt.
Soo dienstigh voor u staet en leven,
Soo dienstigh voor uw eer en goedt,
Soo dienstigh om aen ute geven,
't Heyl van een genereus gemoedt,
Soo dienstigh om u te doen steygen,

Treuwigh Af-scheydt-Sangh.

Op sulcken hoogen trouw van eer
Dat ghy met reeden wel mooght weygen
Die gunst die ick op u begeer:
Neen, gaet na Didoos rijke kusten
By Midaas gulde Waeter-vliet,
En gaet u selven daer verlusten
Daer Plutus u sijn schatten biet.
Begeeft u slechts op Tritons stroomen
Verselt van die vergoden Helt,
Die van den Dorfch-vloet wiert genomen,
En tot een Vorst des rijcks gestelt.
Wie weet, wat u noch kan gebeuren,
Ghy siet alree u rijfendt luck,
Ghy ziet de wolcken van u treuren
Verdwijnen met u ongeluck;
Geen dauw quam op de vacht gesegen
Van Gideon wijl 't gansche Landt,
Rontom het selve droop van reegen
En stroomde vast aen alle kant.
Soo walt met u daer mee gelegen
Hoe seer het Landt hier altemael,
Swom in een storm van luck en zeegen
U dack en vacht bleef even schrael.
Maer 't vel ley wederom te soppen
Gelijck een laecken in een kom,
't'Wijl gebreck van waeter-droppen,
Het Landt versmachte om en om,
Soo hoep ick sal u luck oock keeren
Er ginter storten op u nacht
Al 't geen u wensch kan practiseren,
Schoon yeder van gebreck versmacht.
Maer moeten wy in 't endt dan scheyden
En scheurt het Noot-lot, al te sel
In 't endt de ziele van ons beyden
Vaar wel, noch, vaart eeuwich wel.
De droefheydt souw my haest vertreeden,
En dempen vol van ongeneught.

Treurigh Af-scheydt-Sangh.

Soo niet aen d'ander kant de reeden,
My ondersteunde van u deught,
U deught die 'k wensch, eerlangh moet blinken,
Gelijck de Maen ten vollen ront,
Als sy haer nevels doet versincken
En glinstert in een blauwe grondt.
Den Heemel wil u sleghs bewaeren,
En maecten dat met soo veel luck,
Wy noch eens eyndlijck weer vergaren,
Als wy nu scheyden vol van druck.

U Y T.

R O N D E E L

Op een

P R U Y C K.

*Die Focq opgekruldt in een Venesoens korst aen de Backer ge-
geven had, om in den Oven te setten, meenende (op het aenraden
van een seker Personagie) dat de selve als dan beter sijn krul
soude behouden: doch deerelijck mislucte.*

NA Focq sijn Harsen-Schael verydelt was van Hayren,
Licht van te veel gesoens, en sneuckelings ter sluyck,
Dacht hy (om kael van kruyn geen kinders te vervaren)
Dat het hem raedtsaemst was, te soecken na een Pruyck.
Want 't Hooft begon te staen, gelijk een dorre struyck
(Die door de Winter-tijdt nu half berooft van blaaren
Schier kael gevreten is, van Slack, of Alykruyck)
Na Focq sijn Harsen-Schaet verydelt was van Hayren:
Des heeft hy groot gelijk weer locken op te garen
Want elck ligt anders sey, die Vent was niet te puyck,
Sijn rare kruyn begint sijn strecken t'openbaren,

Lige

Ligt van te veel gesoens, en sneukeling ter sluyck;
 Focq liet zijn kop, dan soo raseeren als sijn buyck :
 En wouw in 't minste deel de kleyne vlock niet sparen,
 Ick wil een Pruyck, al wast een Wael sijn vagt ter sluyck,
Dacht hy, om kael van kruyn, geen Kinders te vervaren :
 Met recht soo bieck hy dan, een koeck van Roggen Aayren,
 En gaf die voor Pasty de Backer door sijn Luyck :
 Want elck hem over lang genoeg had gaen verklaren,
Dat het hem raetsaemst was, te soecken na een Pruyck.
 Het vlies was gaer gesmoort, soo swart gelijk een Huyck
 Gekronkelt als een Bos van heel verwarde Snaren,
 Genaejdt om een Calot, pas als een leere Fuyck,
 Bequemelijck in 't ront gestickt met Zijd, of garen
Na Focq sijn Harsen-Schael.

U Y T.

A E N D E N L E S E R.

SChrick niet Vrinden, dat ghy dit laetste Deeltje van
Focquenbroch sijn aenvangh siet nemen, met die ver-
 baesde Brandt van *Troyen*, dat deerlijck, en verschricke-
 lijck Schouspel, in het welcke men, even na die vermaerde
 tijdt van *Reynje de Vos*, de schoonste Stadt des werlds in
 Roock, en damp sach verswinden: want schoon die hoog-
 dravende Poët *Virgilius*, dese deerelijcke distructie, in 't
Latijn wel eer soo droevigh, en beklacchelijck beschreef,
 dat die gene die de selve als noch leeft, sich qualijck van
 Tranen kan onthouden: soo derf ick u echter wel verse-
 keren, dat ghy de selve aldus in 't Duyts doorlesende vry
 wat meerder noodt van Lacchen, als Huylen sult heb-
 ben.

Vaer wel.

DE

D E Æ N E A S,

Van

V I R G I L I U S

In zijn Sondaeghs-pack.

T W E E D E B O E C K.

ELck sweegh en hield terstont sijn kaken;
 Wanneer den grooten Iuls vaer,
 Dees droeve reden uyt quam braken,
 Voor dees versade, en satte schaer.
 Wel, als je 't dan persfors wilt weten;

Mijn alderlieffte Koningin,
 Sal ick dit klieckjen eerst op-eeten,
 En maken dan een naer begin.

Souw dan dat bar gerucht herklincken,
 Hoe 't Grieckse Leger snood', en vals,
 Het Trooyse Gelt hielp in de vincken,
 En bracht haer trots gebied om hals?
 't Welck ick helaes! mee aen most schouwen;

Ja daer ick al mijn Besjes Erff,
 Soo droevigh in de as sagh brouwen,
 Och! lieve Dido nicht ick sterf!

Wat mensch sou soo sijn hart verftalen;
 Die niet met kinderlijck geweent,
 Souw smelten op dat bangh verhalen,
 Al wast de hart gekopste Deen?
 Ja 'k souw een vaen thans derven wagen;
 Al ben ick nu wat schrael van splint,
 Dat selfs Ulyffes met sijn Magen
 Souw staen te kryten als een kint;
 De nacht is oock al aen het sacken,

En met sijn Sterren laegh genoegh ;
 Soo dat, die sich na bedgingh packen ;
 Hy quam'er seecker niet te vroegh ;
 Doch soo gy sulcken vreucht mocht rapen ;
 En dat gy soo beluft mocht zijn,
 Dat gy licht niet soud' konnen slapen
 En eer voor niet gerust soud' zijn,
 Eer gy dees' droeven onheyl hoorde,
 En Troojens laetsten onderganch ?
 Soo luyfter dan na dese woorden,
 Al vallen sy my vry wat bangh :
 Na dat de Grieckse Leger-basen,
 Nu soo veel jaren achter een,
 Pas vorderden met al haer rasen,
 Als of zy saegden op een steen.
 Soo teegh men aan een Paardt te wercken,
 Geribt gelijk een Oorloghs Schip,
 't Welck met sijn kop keeck over Kercken,
 En stack een hals op als een Klip:
 Dit wierd' quansuys slechts op gheslagen,
 (Soo maecte men het Volck wat wijs)
 Om aan de Goden op te dragen,
 Tot fooy van hare Grieckse reys ;
 In welckers buyck het Grieckse puyckje
 Sich stil verstack, en school in 't hol,
 Als offe speelde kuick're muickje
 Dus kreegh dit Paardt sijn darmen vol.
 Daer drijft in het gesicht van Troojen
 Een stuckje Lands in zee als kurck :
 't Geen (soo mijn Musa recht kan roojen
 Seer wel geleeck na Ens, of Urck :
 Dit Landje placht wel te verbrussen,
 Want 't was heel weeld'righ van aart,
 Als Priaem noch sat op het Kussen,
 Nu is't een Goddeloose vaert,
 En een bedriegelijcke Haven,
 Daar menigh Kiel den hals op brack:

Hier was 't dat zy sich heen begaven,
 Hier was 't dat sich de Grieck verstack,
 Soo dat wy Schip noch Boot en sagen,
 (Wie hoed sich voor soo snooden findt?)
 Elck riep (wanneer 't begon te dagen)
 De Griekse vloot is aende windt,
 En na Mycenen heen gaen schuren,
 Men fiet geen Zeylen hend noch veer,
 Wat dat wy oogen, wat wy turen,
 Men fiet noch Vloot, noch Leger meer,
 Daer mee soo gaen de Poorten open,
 En pas als honden vande bandt,
 Loopt Troojen leegh met heele hoopen,
 En wandelt langhs de waterkant,
 't Lust haer met byster groot behagen,
 En langh verwachte vreucht, te sien,
 De Wallen daer de Griecten lagen,
 De plaets waer uyt zy mosten vlie'n,
 De Strant ontbloot van hare Kielen;
 Hier vocht de dolle Dolopier,
 Hier was Achilles aan 't ontzielen,
 Hier lagh haer Zeyl en Wimpel swier:
 Hier plaghtmen Menschen te door spitten,
 Als men de Vyandt, en ons Volck,
 Malkaer sagh inde locken sitten,
 En woeden met bebloeden Dolck;
 Gins gaet een hoop, het Paert aenschouwen
 En roept met een verbaesde drift,
 Hoe pronckt Miners nu met haer Bouwen,
 Om sulcken ongemeenen gift?
 Het Grauw dat staet als op-getogen,
 En loopt om 't houte Dier als mal;
 Terwylder sterck wierdt overslagen
 Om uyt te vinden sulcken stal,
 Genoeghaem om dit Beest te stallen:
 Thymetes was eerst van Advijs,
 Dat men 't souw voeren inde Wallen,

En stellen op het groot Paleys ;
 't Zy hem 't bedrogh , dit voor deed stellen ;
 Of dat het Troojens noot-lot was
 Dat Juno voor had om te vellen ,
 Dat laet ick daer , want 't geeft geen pas ;
 Maer Capys sat hem op sijn hacken ,
 Die vry van beter oordeel was ,
 En raed het in de Zee te smacken ,
 Of stracks te leggen inde as ;
 Die wouw'er mee Victori branden ,
 En kijken 't in sijn ingewant ;
 Gans bloet hoe splitsten de verstanden ,
 En vlogen na verscheyden kant ;
 Of doe de Grieckjes , dieder schuylden
 Als Capys dit quam voor te slaen ;
 Haer schoone Broeckjes niet bevuylden ,
 Dat laet ick op uw oordeel staen :
 Maer meest doen Laoc aen quam schuyven ,
 De voorste van een grooten stoet ,
 Die van het slot om laegh quam stuyven ,
 Dees riep van veer al dol van moedt ,
 O mal gespuys vol sotternyen !
 Wat raferny besit uw kruyn ?
 Looft gy de Grieckse schelmeryen ?
 Sy leyden u slechts om den tuyn :
 De Grieck gingh sijn na huys niet packen ;
 Noch sloop soo sonder oorfaeck voort ,
 O neen , hier word wat aers gebacken :
 Of hebt gy nooyt sijn list gehoort ?
 Meent gy , dat dan de Grieckse giften
 Soo sijn bevryd , van schendery ,
 Dat men daar niet vindt op te siften ?
 Is Griecten soo op onse zy ?
 Zijn wy Ulysses soo vergeten ?
 Geverft in alle listigheydt ,
 Dat wy sijn strecken niet meer weten ?
 O doove , en blinde dommigheydt !

Of dit gediert heeft, by mijn siecken!
Sijn onbeschoften dicken bast,
Gepropt vol goddeloole Griecken,
Die'r uyt haer Leger heeft gebrast:
Of't is gebouwt, om onse Muren,
Stil te beklimmen inder nacht
En alle Huysen door te gluren,
Of't geen de droes selfs niet bedacht;
Het zy dan, wat het oock magh wesen,
Al wierd ick oock van elck belacht,
De Grieckle gaven sal ick vreesen,
Ulyffis gift is mijn verdacht.
Mid dreef hy (soo als hy ginck swijgen)
Een schicht gesmackt uyt al sijn macht,
(Of hy'er door had willen rygen)
In dit gediert sijn holle vaght:
Die op sijn dick gevoerde billen,
(Mits dese Pyl niet door en ginck)
Bleef staen te sidd'ren, ente drillen:
De buyck, die ram'lent weder klonck,
Die bromde, met sijn Solderingen,
Daer dit bedeckt gespuys in sat:
't Geloey quam door de houten dringen,
En loeyden uyt sijn achter gat,
Och! hadden doe die nare Parkes!
Ons droef bederf niet vast geschat:
Of hadden wy, wy domme varckens,
Maer slechts een aes verstant gehad;
Men had die Griecken haest doen kruypen
Van onder 't houte Paerdt sijn staert,
Om flux, voor huts-pot te verkuypen,
Of Frickedillen door het Swaerdt;
Noch souw oudt Troojen, elck bekoren,
En Piraems Hoff stont met sijn trans,
Gelijck de Monckel-baense-Tooren,
Op 't hoeckje vande oude Schans.
Maer wat geschiet onderwylen?

Een tropje Rackers vande Stadt,
 Die komen met een gaff aen seylen,
 Wiens handen lydigh op sijn gat,
 Geknevelt waren, jongh van wesen.
 Dit stoof soo met een groot geraes,
 Na onsen Opper-Vorft voor desen,
 Of Priaem onsen ouden baes;
 Dien quant, had sich soo laten vangen,
 Uyt pure moetwil, en bedrogh,
 Gelijck een, die persors wou hangen
 Uyt speculatie, maer och! och!
 't Was maer om Troojen op te setten,
 Voor 't Grieckse Heyr, meer snood, als koen,
 Hierom, liet hy sich willigh vangen,
 Daar was 't dien gaeuwdief om te doen,
 Hierom liet hy sich graeghjes knoopen,
 Om dit te eynden op sijn looft,
 Al souw hy 't met de strop bekoopen:
 Die schelm, die was van beyts getrooft.
 Ons Jongens, om hem aen te schouwen,
 Omringden hem. van alle kant,
 En regen om het seerst, aen 't jouwen,
 En schooren dees gevangen quant.
 Gelijckm' een rol Toeback kan riecken,
 Schoon dat men slechts een entje proeft,
 Soo hoort uyt een van dese Griecken
 Den heelen aert van dit geboeft;
 Want als dien guyt, sich sagh omvangen,
 Van 't gansche leger sonder heul,
 Keeck hy, als of hy stracks sou hangen,
 En dat men slechts liep om de Beul:
 Maar als hy langsaem sijne oogen
 Op hief, en met een keer rontom
 Het gansche Leger had bewoogen,
 Al drayende om dien ronden drom.
 Elaes! waer souw ick toch belanden?
 (Riep desen wel door slepen guyt)

Ick Sie geen veyl'ge Zee, noch Stranden,
Nu is het lietje met mijn uyt:
De Grieck, heeft my de dootd geswooren,
En roept niet aers als brandt, en moort,
En mits ick Vyandt ben gebooren,
Is Troojen recht op my verstoort.
Die sacht die uyt sijn hart quam stijgen
Deed' al den moedt-wil en 't geraes,
En 't Jouwen vande Jongens swijgen;
En bondt de kar vast aan de Kaas;
Wy porden hem om stracx te klappen,
In welcken Landt, in welcken Stadt?
Sijn Moer hem eerst stack inde lappen?
En wat hy op sijn hoorens hadt?
Hy, (als hy onbeschroomt mocht snacken)
Die steld voorts alle vrees ter zy
En roerde, dus sijn kinnebacken,
En stiet dees woorden uyt sijn py:
O grijsse Priaem! oudt van dagen;
Ick sal, (na dienje 't soo gebiedt)
Hier waerlijck, alles op gaen sagen,
't Geen inder waerheydt is geschiedt;
Voor eerst, sal ickje niet verheelen
Dat ick in 't Landt gebooren ben,
't Geen al uw' Schatten dacht te steelen,
En kael te plucken als een Hen,
O neen, ick segh met stijve tanden,
Mijn treurigh ongeval, sie daar!
Mach doen dat Zinon noch moet branden,
Maar 't maect hem tot geen leugenaer.
De Faam blijs met sijn kromme Hooren,
Degroote Naem van Palameed',
Met hart getoet wel in uw ooren,
Sy was des luyt genoegh van kreet:
Soo dat ick, niet hoef op te noemen,
Den Lof vande es bedroefde vent,
Daer 't heele Heyr van wist te roemen,

Sy is u al te wel bekend :
 Och hoe onnosfel most hy bloeden !
 Gedoemt door 't goddeloos verraedt,
 Om dat hy 't Heyr na Huys wouw spoeden,
 Nu rouwt het elck, maer laas ! te laet.
 Aen dese Man, sondt my mijn Vaertje,
 (Vry sobertjes, en schrael van kas)
 Om dat hy eenighsins een haertje
 Van onse na verwantschap was :
 Ja, 'k was noch nauw de Wiegh ontwossen
 Wanneer ick louter aen zijn zy,
 Al most aen 't reysen, en aen 'trossen
 Voor Ruyter in sijn Compagny,
 Soo langh als hy ons Volck regeerde,
 En inde Kryghs-raedt sat als baes,
 Soo had ick wat dat ick begeerde,
 Maar na sijn doot was 't mis, helaas !
 De saeck is kenlijck by mijn soolen !
 Ulyss' brocht Palameed om hals,
 En joegh hem voort na Plutoos hoolen,
 O hart vol roets ! ô borst vol gals !
 Hoe gingh my dat verlies ter harten ?
 Al 's Werelts vreucht was my verdriet,
 Soo dat mijn Trony wel mocht tarten,
 Medusaes Trony in 't verschiet,
 Ick school gedurigh in het duyfter,
 Mits my het Sonne-licht verdroot,
 En sat staegh met een stil gefnuyster,
 En vloecten op mijn Meesters doot :
 Och ! sey ick (maer had ick geswogen
 't Had my wel soo gefont geweest,
 Gunt my Jupyn slechts soo veel zegen,
 Dat ick eens t' huys kom, fris van geest,
 Wee, die mijn baes sijn doot beschooren,
 En stemden in Sijn snoode moort,
 Ick sweer, men salder noch van hooren :
 Maer ach ! dat onvoorsichtigh woordt,

Dat woordt, dat dee Ulyffes woeden,
 Die my met nieuwe vonden focht,
 By 't Volck te brengen in vermoeden,
 Door leugens, die hy slim bedocht;
 Nu wist hy 't grauw wat wijs te maken,
 En smeeden 't dat hy wierd geloofd:
 Dan had ick, die, dan die gaen laken:
 Dan had ick dese moordt in 't hooft,
 Tot dat hy kans fagh my te knellen,
 Door Calchas.... maer ben ick niet mal?
 Wat mach ick armen hals vertellen?
 Wie kreunt sich hier mijn ongeval?
 Wat mach ick u hier voor gaen praten?
 De Griecken zijn u even vals,
 Ick sal het hier dan soo by laten,
 't Is tijdt, brengh Zinon maer om hals;
 Hy hoort nu al een uur te hangen,
 Ja half bykans verdrooght te zijn:
 Dus volght gy Itacus verlangen,
 En helpt Atrydes uyt de pijn.

Doe branden wy om hem te vragen,
 De oorfaeck van sijn ongeluck,
 Maer onbewuft voor sulcke lagen,
 En sulcken snooden schellem stuck.
 Wy seydt hy (en bestont te trillen,
 Of hy de Koors had op sijn vleys)
 Die namen dickwils voor ons spillen
 Te packen, maer elaa! de reys
 Kon nimmermeer sijn voortganck krijgen:
 Dan was het ys ons inde weegh,
 Dan quam een Donderbuy ons drijgen,
 Dan weer wat aers, 't was noyt geen deegh,
 Bysonder doen men 't Paert gemaect had,
 Doe bulderden het weer als dol,
 Of Eool al sijn windt gebraect had,
 Die hy bestierden in sijn hol;
 Daer had men 't hooft vol muyse-nesten,
 Euripel op een gran galop

Liep'na den drie-voet, die ten lesten,
 Deeswoorden schudden uyt sijn krop;
 Gy hebt de wint, met bloet en billen,
 En 't dooden van een schoone Maeght
 Sijn breydeloos geweld doen stillen,
 Eer gy hier noch ten Ancker laeght:
 Gy sult oock, soo na huys niet streven,
 Bevryt van alle regenspoed,
 Tenzy gy ymant hier doet sneven,
 En plenght voor ons het Grieckse bloet;
 Dit quam Jan-hagel nauw te hooren,
 Of een verbaefde en bleecke vrees,
 Klom van haer koten tot haer Ooren,
 En deed haer gillen als een Mees:
 Elaas! riep elck, wie sal dit gelden?
 Dat is te droeven ongemack,
 Wie of 't Orakel hier mee spelde?
 Wie wayt dat onweer op sijn dack?
 Terwyl sleept Itacus een bende,
 Die Calchas onse grijse Tolck,
 Steets met sijn raedt, en oordeel mende,
 En steltse midden onder 't Volck.
 Leght ons Apols geheymenissen,
 Riep hy, en sijn Orakel uyt,
 Door wie is 't ongeval te slissen?
 Wie eyft de God-spraeck tot een buyt?
 Doe quam het my al ree ter ooren,
 (Want veele merckten dese streek,)
 Dat my dat onheyl was beschooren
 Gelijck het namaels suyver bleeck:
 Maer Calchas, om dit wis te vragen
 Hiel doe quansuys sijn waffel toe,
 En sweegh soo ettelijcke dagen
 En maeckr' Ulys tien dagen moe:
 Ick schrick (soo wift hy 't te verbloemen)
 Een Mensch te noemen door mijn woordt,

Die ick onnosel moet verdoemen ;
 Tot sulcken jammerlijcken moordt ;
 En naeuw'lijcks wouw het uyt fijn longen
 Had Itacus met vloeck , op vloeck ,
 Hem dit ten hals niet uyt gewrongen :
 Doen nam hy eerst fijn toover Boeck ,
 En songh met onder-aertsche tooneu ;
 Het is de jonge Zinon dan ,
 Daer gy uw val mee kunt verschoonen ;
 In summa , ick , ick was de man ,
 Elck knickten op dat grouw'lijck oordeel ,
 En stemde dit gelijk op mijn ,
 Want elck die trock het tot fijn voordeel ,
 Mits hy sich sagh bevrijdt van pijn ,
 En nu was 't nare licht op handen :
 Dat my van licht souw sien berooft :
 Men knoopt alrede d' Offerbanden ,
 Met Zout en Garst om Zinons hoofft :
 Als hy ter vlucht sich door ghingh packen ,
 En school in een beliesde plas ,
 Daer hy ten hals toe in ghingh sacken ,
 Tot dat dat onweer over was ,
 Tot dat de Vloot fijn Anckers lichte ,
 En ghingh met schade , en schande 't Zeyl ,
 Mits zy hier niet meer uyt kon richten ,
 Och ! was zy over duylent myl :
 Ick sal doch noyt in Griecken komen ,
 Adieu mijn Vader , 't valt me swaer ,
 Dat ick uw' aengesicht moet missen ,
 Adieu mijn Kinders altegaer :
 Maer ach ! gy sult het noch betalen ,
 Ick vrees voor u onnosle Bloe'n ,
 Wanneer Ulyss' op u verhale
 Die straf , die hy my dacht te doen .
 Ach moedige Troojaensche Helden
 Ick smeeck u , by de opper-Goon ,

By die, daer waerheydt by magh gelden,
 By al, die Schelmery verboôn;
 Soo medelijden, niet och armen!
 De gantsche weerelt is ontseyt,
 Soo wilt u over my ontfarmen,
 Die dus, aen uwe voeten leyt,
 En smeeckt met troosteloose Kaken:
 Laet toch! mijn eynd'loos ongeluck,
 Uw Zielen sleghs een weynigh raken,
 Na soo veel onverdiende druck.
 Op dit gejank, schonck elck het leven
 Vol mede doogen, aen dien guyt,
 Sels Priaem, die beval hier neven
 Aen sijn lackeyen met een Fluyt,
 Dat men hem datelijck los souw binden,
 En sprack hem dus heel vriend'lijck aen,
 Gelijk als een van sijne vrienden;
 Ghy zijt dan waer ghy zijt van daen,
 Vergeet nu u ontvloten griecken,
 Die haecken na uw ongeluck,
 En schuyt u onder onse wiecken,
 Maer antwoordt my net op dit stuck:
 Waer toe? Met wat verborgen reden?
 Wiert dit onmenschelijck gevaert?
 Gebouwt, soo onbeschoft van leden?
 Wie was de werckbaas van dit Paert?
 Wat of de Grieck hier toch meê voor heeft?
 Wat voor verborgen heyligheyt?
 Wat Oorloghs treck of haer toch spoor geeft,
 Dat sulcken Monster is bereyt?
 Uyt had Priaem, en sloot sijn Wangen.
 r'Wijl Zinon (soo snoodt van beleydt,
 Dat hy de droes had kunnen vangen,
 Had hy, met hen geveynst; om strijdt)
 Sijn uytgestreckte diefse handen,
 (Soo pas ontknevelt uyt de strop,
 Soo pas ontnestelt uyt de banden.)

Uytstreckte, recht ten Hemel op,
En teeg, met dese toon aen 't gieren;
O ongeschonden Godlijckheyt!
O onvergankelijcke vieren,
Ick sweer by uwe Majesteit.
O Moort geweer! O Altaar voncken!
Die ick geluckelijck ontquam,
O Kranen! Daer ick meê most proncken
Gelijck een droevigh Offer-lam,
Met recht verdoem ick dese Grajers:
Ick ken my vry van haren Eedt,
Het sijn maer schelmen en verrajers,
En ick sal klappen dat ick weet;
Ick ken, geen Vaderlandt noch wetten
Soo Troyen sleghs sijn woord maer houd,
En haer gemoedt niet om gaet setten,
Noch in haer woorden niet verflouwt.
Neen ick sal waerlijck niet verfwijgen,
Op al, dat ghy my hebt gevraeght,
Indien ick vryheydt mach verkrijgen.
En soo ghy u maer eerlijck draeght.
Al 't heyl en hoop der Dardanesen
Wanneer haer Krijghs-Vloot wiert bemant,
Was aen Minerva toegeweesen,
En stondt alleen in Pallas handt;
Siet hierom was 't mijn goede vrienden,
Dat eens Thydides (ofjet weet),
Die nimmer eenigh Godt beminde,
Maer d'Alderminste Gods-dienst speet:
Aenspande met het hooft der guyten,
Ulysses, vinder van dit werck,
Om eens, heel grouw'lijck te vry-buyten.
In Pallas heerelijcke Kerck,
Sy gingen 't al ter neder hacken,
En maakten al de Wacht Kapot,
En dorsten Eyndlijck 't Beelt aenpacken;
En tegen soo met Pallas schot;

Sy kneufde, met bebloede pooten,
 Haer lieffelijcke Roose-krans,
 En vatten 't Meyfje by haer kooten,
 En fchonden zelfs haer Uyl en Lans,
 De Uyl, die brack fijn finker vleugel,
 De Lansy, vloogh het yfer of,
 Dit magh byloo niet door den beugel,
 Dit gingh begommen al te grof;
 Van die uur, of ons luck verkeert was:
 Was onse hoop maer enckel windt,
 Mits Pallas, foogeafronteert was:
 Van die tijdt waren wy het kind.
 Sy deed' haer quaetheyt uyt haer oogen
 Wel sien, als 't Beelt quam in het Heyr
 Mits datter staegh stal-lichjes vlogen,
 En swierden over velt en Meyr,
 Dees fcheen de moed al op te geven,
 En droop het klamme sweet van 't lyf,
 Een aer begon van angst te beven,
 Of stondt gelijk een Paël soo styf;
 Tot driemael (dit staet te verwond'ren)
 Wierp Pallas vyer ten oogen uyt,
 En deed haer Lancy dapper dond'ren,
 Het Schilt dat grinden op haer huyl.
 Stracks raedt ons Calchas Zee te kiefen,
 En gaf geen oogenblick respyt,
 Aen die niet alles wouw verliefen,
 En raecken 't heele hachje quyt;
 Voor Troojen viel niet meer te vegē,
 Voor dat men weer in Griecken Landt
 Met al de Goden raedt gingh plegen,
 En dan weer bracht na dese kant.
 Siet hierom zijne dan gaen spatten,
 Om na dit Goddelijk Advijs,
 Wel haest den Oorlogh te hervatten,
 En u te vallen op je vleys.
 Doch om met spoet na Huys te wayen;

Docht elck met reden op dat pas,
 Dat men Vrouw Pallas wel mocht payen,
 Die soo besuckft vertoorent was;
 Dit wist Heer Calchas weer te brouwen:
 Siet dees gequetste Majesteit
 Riep hy, sult gy een Paerdt gaen bouwen;
 Daer mee soo schelt' u alles quyt:
 Maer soo hoogh moet dit Dier sich reken
 Van hout ten Hemel op-gewrocht,
 Dat men 't de Poort niet in kon trecken,
 Noch in uw Wallen wierdt gebrocht;
 Op dat het Volck, na oude Zeden,
 En volgens haer voorgaende wys,
 Niet knielen souw in haer Gebeden
 Voor Pallas Beelt, op haer Palleys:
 Och! soo gy dit geschenck ginght schenden
 Dat aen Minerf is toe-geweyt
 De plaegh sou u voor seker schenden;
 Ick bender dapper om verblyt,
 Dat gy het noch niet aen ginght tasten,
 Tot u, en Troojens ongemack;
 Dat liever Griecken moet belasten,
 En storten Calchas op sijn dack:
 Maer als gy 't in uw Muur quaemt rocken,
 Souw A sien in tegen deel,
 Het heele Griecken-Landt op-slocken,
 Met Tack en Telgh, en Bladt en Steel.
 Ja selfs haer Nichten, en haer Neven,
 Tot inde achtste, en tiende Graedt,
 Die souden door uw Swaerden sneven;
 Soo luydt de God-spraeck op een draet.
 Met dese slim'en loofse treken
 Wist Sinon vol van schelmery,
 Dat Volck te dwingen, en te breken;
 Door loosheydt en bedriegery:
 Dat Volck daer Thydied voor most wijcken;
 Daer selfs Achilles soo vol moedt

Voor stondt te sussen en te kijken,
 Gelyck een krachteloos en bloedt.
 Dat Volck, dat met dien Oorlogh lachte
 Van tien jaer, als ick selfs wel weet,
 En duyfent Schepen niet meer achten
 Als 't klincken van een Grieckse scheet,
 Moft nu na Zinons pijpen dansen:
 Maer fiet al weer een slimmer quaet,
 Dat ons seer schielijck aen quam ranssen,
 En maectt dat elck verbijstert staet.
 Laoc vol heylige gedachten,
 Stont juyft gereed, dien goeyen sul,
 Om aen de Zee-vooght, te gaen slachten;
 Een ongemeene groote Bul;
 Terwijlder langs de stille golven,
 (Want fiet het water lach soo net
 Dat men der op had kunnen kolven,
 Gelyck op 't gladde ys aen bet)
 Twee pas gelycke Slangen zullen,
 Recht van het Eylandt Tenedos,
 Met yfelijcke groote krullen,
 Al swemmend' teffens op ons los;
 Gans bloet, ick schrick noch in 't verhalen!
 My dunckt ick sie die blauwe gloedt,
 Die van haer schubbighe vel quam stralen
 Ick sie haer hals noch halver vloedt,
 Bedeckt, met etterige Manen,
 Terwijl de staert, met krommen bocht,
 Een snellen wegh door Zee quam banen;
 En stiet met kracht, door 't foute vocht:
 De gansche vloedt begon te bruysen,
 En morden op die harde vaert,
 Als op een Schip, dat aen komt suysen
 Daer Eool vloedt noch wint aen spaert
 Nu quamen zy, de strant op kruypen,
 En lickten met een bar geschal
 Haer Oogen, die van Etter druypen,

Vol vier en schitterende gal.
 Elck schein de moedt, en 't Bloet ontsonken!
 En vloogh, gelijk een Haes uyt t' Riet,
 Als hy de jaght Trompet hoort roncken:
 't Was loopje niet, soo hebje niet;
 Sy volgden Laoc op sijn hacken,
 Die oock in een verwarde trop,
 Sijn best deê om sijn voort te packen:
 En vatten, eerstmael by de kop,
 Sijn twee onnosse kleyne Kindren,
 Die sy met dicht, en vasten slagh,
 Soo nauw in haren staert verhinderen,
 Dat mender hoeft, noch staert af sagh:
 Sy sonden dese teere leedtjes,
 Met vel, en been te wonder graegh,
 Met smaeckelijck', en prop're beetjes,
 Tot een ontbijtje na haer maegh:
 De Vaer die juyft verwoed quam lopen,
 Tot hulp, versien met Speer, en Swaerd;
 Die gingen zy, soo dicht beknopen,
 Dat men pas sach sijn spitse Baert,
 Verby sijn hals daer liepen krullen,
 Tot aen de helft van sijn Paruyck,
 Soo dat hy wel, in al die prullen,
 't Model leeck van een aly kruyck;
 Hy soght, met desperate geuren,
 Doch te vergeefs, met rock op rock,
 Dees ronde sengers los te scheuren,
 Maer neen, den Bloet die was de bock,
 't Vergif dat sloegh hem om sijn Nieren
 En maecten voort sijn kop soo los,
 Dat hy te grouwlijck trock aen 't gieren,
 En bulckten als een Deense Os,
 Die met sijn los gerockte Touwen;
 Al vliegend' op een gran galop
 Door marckt, en straet en steegh komt, klouwen
 Bedwelmt door een vergeesse klop:

Maer dese prop're gladde Aeltjes,
 Gaen voort na 't' hoogh Paleys toe vlien,
 En dat met prop're kleyne haeltjes,
 Pas elck, soo van een Roed' of, tien,
 En kroopen onder Pallas Rokken,
 En Scholen achter haer rondas,
 En krulden onder aen haer socken,
 En bleven hangen in het vlas:
 Dees nieuwe angst met kille spieren,
 Deed' al den hoop, soo bleek als doon
 Uytroepen met gelijcke gieren,
 Dien Boeff' die had sijn rechte loon,
 Kost hy 't Paert niet met vreden laten?
 Most hy het quetsen met sijn spriet?
 Wat kost hem Pallas schae toch baten?
 Hy heeft sijn loon dien deugeniet:
 Wy sullen Pallas beter loven,
 En halen 't Beelt met groot gedrangh,
 In hare Vrijsterlijcke Hoven,
 En smeken het met soet gesangh.
 Voort breektmen onse wal in stucken,
 En maect een yselijcke mondt,
 En trock soo vaerdigh aen het bikken,
 Tot datse vlack was tot de gront;
 Doe wast sa! sa! Troyaensche bollen
 Sa Mannen nu niet veel gekals
 Sa plant, dit trotse dier op rollen,
 En slaet dees kabel om sijn hals:
 Daer meê sult ghy het voor sien glien,
 Ruckt elck maer dapper aen de koord,
 Net als hier na de key der keyen,
 Sal Ram'len binnen Amersfoort;
 Nu steegh 't gevaert vast op de wallen,
 Met menigh Wapen in sijn pens,
 Omringht van heylige geschallen,
 Het ginck de kinders, na haer wensch,
 De Meysjes, en de Jongens haecken,

En achtent voor een groote vreught,
 De Kabel maar eens aen te raken,
 En swaer te trecken, voor geneught:
 Nu komt het van de vest af klaey'ren,
 En druckt de ronde Kegels plat,
 Tot dat het drijgent stont te daev'ren,
 In 't midden van de schoone stad.
 O: Vaderlandt! O machtigh Troyen
 O Heere Logement der Goon!
 Daer sy vaeck trocken aen het poyen
 En Dansen op een satte toon;
 O Vesten! soo vermaert van vechten,
 Dan niemandt uws ghelijck en was
 Maer Ach! in 't Oordeel sulcke slechten
 Als men kon vinden in de kas:
 Tot viermael, heeft het paert gestooten,
 En stont pal op den Drempel plaat;
 Met onbeweegelijcke kooten,
 Als of het selver riep verraedt:
 Vierwerf op bulderende toonen,
 Klonck hem met yselijck geluyt,
 Gelijck een yd'le blaas met Boonen,
 Het rom'lent Harmas in sijn huylt,
 Maer wy, O onbedaghte Bocken!
 Die gingender nochtans meê schot,
 En sleepten 't Paert met schock, op schocken,
 Tot dat het stont in Pallas slot.
 Cassandra ginck ons 't quaet voorspelden,
 En heeft sijn dapperuyt geslooft,
 Hoe wel haer God sprack niet mocht gelden,
 Die Nimmermeer en wiert gelooft.
 Wy gaen vast Kercken Tempels cieren,
 En toyen yder wat hy magh,
 En sparen Palm noch Lauwerieren,
 Op Troyens Jongste sterref-dagh:
 Het grimmelt in kroegh en kouten,
 Hier gilt een Fluyt gins knort een Bas,

In 't endt de Stadt was soo vol sotten
 Als of het Vasten-Avondt was.
 Terwijl soo scheurt Apol zijn schinckel,
 Endrijft zijn Rossen na het wedd',
 En yder sloot zijn kas, en winckels
 En loopt vast mat en sat na bedt:
 Behalven die de waghden houwen:
 Die soopen tot op 't alderleest,
 Tot zy met schijten, en met spouwen
 Verstrooyden Langhs de gansche vest,
 En sliepen sonder sorgh voor wallen,
 Of vrees voor eenigh bijster lot,
 Daer haer de slaep eerst neer deed' vallen,
 Gelijck als swijnen op het Schot.
 De nacht (als of het juyft wouw wesen)
 Viel doe soo Duyfter neer als pick,
 Soo dat de Griek niet had te vreesen,
 Maer toogh aen 't seylen sonder schrick:
 Me Vrouw Diaan in gunst der Grieken,
 Die doofde doenmaels al haer vier,
 En sloop met haer verbleeckte wiecken,
 In Nobis kroegh die nacht te Bier:
 Soo helpt een Toveres de Dieven,
 Een hoer, de stroopers in de nacht,
 Om Eerelijcke Lient'ontrieven
 En haer te sitten in haer vaght.
 De Grieken sloopen dan in 't Doncker,
 Lijnrecht na haer bekende strandt,
 En volghden 't samen het gesloncker,
 En 't scitt'ren van een Helle-brandt,
 Die d'Admirael had op doen steken,
 Op 't tipje van zijn Focke-mast,
 Op dat een yder op sou breecken,
 En volgen als hy had belast:
 Beschermt van die verdoemde Goden,
 Die schendigh waren op de Been,
 Om Priacms Braef geslaght te Doden;

En neer te matfen groot, en klein.
 En Sinon ley oock niet te roncken,
 Maer opend ftill't bedrieg'lijck paerd
 Daer figh de Griecten fchier verftoncken
 By meenigh fchoonen appeltaert:
 Stracks rept een yder figh om 't feerfte,
 En maeckten 't Paert fijn vraghje quyr
 In't laden wierp men om de eerfte,
 In't loffen voght' mer om, om ftrijdt:
 De eerfte nochtans was Tyfander,
 Doe Steenelus, die ftijve dreng,
 Twee Colonellen met malkander,
 Elck van een grayers Regiment,
 Dees wierden van die fiel der fielen
 Gevolght, te weten van Ulyfs',
 Die in het Paert fijn buyck, vol Zielen
 Langh had geklaeght van Kouwe-Pis:
 Dees mackers fchooven met malkander
 Gelijklijck langhs een maerlijn of,
 Uyt 't Paert fijn pens viel d'een op d'ander,
 Met geen gemackelijcke plof,
 Mits Atomas, en Joncker Toas,
 Die 't famen hadde mis getaft,
 (Door dien den een soo 't fcheen wat bloô was)
 Haer lijdigh ftorten op haer baf;
 Pelides bet, aen 't wand bedreven
 En Neoptolomus fijn vriendt
 Die light, wel thien Jaer van fijn leven,
 Had op een Groenlandts Schip gedient,
 Die vlogen langhs het Touw als Katten.
 't Wijl Menalus vol jaloufy
 Op fijn Heleen, het Touw mis vatte,
 En ftorte Pelis op fijn py:
 Gans die die vent had hooren vloecken!
 Ja had Ulyfs' dit niet geftuyt,
 Hy had met vechten al de Boecken,
 Van onfe Maro wel verbruyt.

De laetste was Epee de stichter
 Van al die Doodelijcke rouw,
 Och! had die slechts sijn Beul, en Richter,
 Noch wesen mogen aen dat rouw,
 Maar neen! sy gaan de Stadt in sacken,
 Bedoven in de slaep, en Wijn,
 En doen de Kortegaardt aenpacken,
 En matsen meenigh droncken swijn.
 Men Ruckt terstondt de Poorten open,
 En laet de griecken al haar best
 Met heele Benden binnen loopen,
 En sijn vergaren op de Vest.
 't Was even om die streeck van uuren,
 Dat al het sterffelick geslacht
 Of in het Bedt, of in de Luuren,
 Van d'eerste slaap lust wort verkragt:
 Te weten, (om geensins te missen)
 't Was twaelef uuren, net die rijdt
 Die ons, om ons wat te verfrissen
 Van Jupiter is toe gewijdt;
 Doen dacht my, lach ick bleeck van koonen.
 Den droeven Hector in mijn Droom,
 Die Tranen, pas als Turckse Boonen
 Uyt storte met een heele stroom:
 Hy sach er uyt van top, tot teenen,
 Als doen hy van sijn Kar gevelt
 Eens wierdt gesleept door slijck, en steenen,
 Te droef en deerelijck gestelt;
 Sijn beenen door 't Moordadigh hollen,
 Wel vast benestelt in den toom,
 Die waren als een padt geswollen,
 Die sit te pratten by een boom:
 Elaas! hoe stont dien bloet te kijken,
 En keeck gelijk piet-snot soo bril,
 Hoe weynigh scheen hy doen te lijcken,
 Dien Hector, die wel eer Achil
 Sijn barste Wapens af deed' leggen

En schootse moedigh om sijn pensch,
 Ja dorst het Trooyiche vuur gaen leggen,
 In sijne scheepen na sijn wensich?
 Sijn Baerdt, die eertijds met Pomade
 Soo net, en spits te prijcken stondt,
 Die stonck nu na een Marmelade
 Van Etter, slijck, en Paerde stondt:
 Sijn blonde Haeren van gelijcken,
 Wel eer bepoejert uyt een podt,
 Staen als de Blader van een Eycke,
 Wiens wortel langh is af gerodt:
 Ick sagh sijn deerelijcke wonden,
 Die hy ontfingh om onse wal,
 Die pas met even soo veel monden,
 Vast schreyden om sijn ongeval.
 Ik kond' mijn selfs niet meer bedwingen;
 Maer sloegh aen 't huylen als een kindt,
 En gingh dees droeve woorden wringen,
 Uyt dese Gorgel als ontfint,
 O Helder light der Dardanensen!
 Waer staect ghy dus langh in een gat?
 O Hoop van ons Trooyaensche Grensen!
 Wat hielt u dus langh in de mat?
 Hoe pijnighden ons u verlangen?
 Van waer quaemt ghy toch hier by my,
 Ick meende ghy waert langh gehanghen
 Ha! Vriendtschap! welkom moet ghy sijn.
 Ach! zeght my toch, uyt welke velden
 Komt ghy tot ons soo droestigh vlien,
 Dat wy (na soo veel kloecke helden
 Haer sneu'len (, u weer herwaerts zien;
 Wat Noordt-loodt heeft op uwe kaken
 Soo versch gelijck een Lely-Bladt
 Haer dreck, en bloedt, en mist gaen braken,
 Gelijck als op een vullens var?
 Van waer die deerelijcke hacken?
 Ghy zijt gekurven als een vis,

Gereedt om in de Pan te Backen,
 Saegh op, wat dat de oorfaeck is.
 Maer neen, hy sweegh gelijk een plat vis
 En trock zich mijn gerel niet aen,
 Dat niet meer waert gelijk een gat wis
 Hy onbeantwoort heen liet gaen;
 Maer na een diep en laegh versughten,
 Uyt 't alderuyterst van sijn hals,
 Riep Hy, Eneas treck aen 't vluchten,
 En maeck my hier niet veel gekals:
 Pack met je Huys-Goon stracks je biesen
 Vlucht, vlucht, uw Stadt is in de nood
 Want ziet de Vyandt met sijn kiesfen
 Zit nu al langh al inje Broodt:
 Het machtigh Troyen is aen 't vallen,
 En ghy hebt al genoegh gedaen
 Voor Koninck Priaem, en sijn wallen,
 Dies laet de Goden nu begaen;
 Neen, had men Troyen kunnen houwen
 't Zy met de Speer, of met het Swaerd
 Men had my noch wel aers sien klouwen,
 Maer nu, was 't niet de pijnige waert.
 De Stadt van Troyen, nu aen 't sacken
 Beveelt u sijn Huys-Godekens;
 Op dat ghy die met u soud packen,
 En Kleeden als een eerlijck Mensch:
 Neemt dese tot uw' waerde mackers,
 En medestanders van uw' druck,
 En soeckt met haer vry beter ackers,
 En beter vest tot uw geluck;
 Een vest, die ghy noch op sult maken,
 Na ghy op Zee een ruyme tijdt,
 Hebt leggen suckelen, en braecken,
 Met eyndeloofen arrebeyt.
 Soo sprack hy, bleeck en naer besturven
 En greep den Heyl'gen Offerbandt
 En Vestaes pronckbeelt by de lurven,

Met haer onbluffelijcke brandt,
 En quam'er meê te voorschijn stappen,
 En ginck'er soo terstont meê door,
 Ja teecher soo meê op de lappen,
 Gelijck een Kerck-dief uyt het Choor.
 Besond're droef heên onderwijlen
 Vervullen straet, en Burrigh-wal,
 En komen langhs hoe dichter seylen
 Na 't slot van ons met naer geschal:
 En schoon ons huys diep in de blaeren
 Sijn dack verschool in 't duyfter loof,
 Begon 't geluydt soo op te klaren:
 Dat ick (wel slaepend' maer niet doof,)
 Heel onsght op schoot uyt mijn droomen:
 En klam op 't dack met eengalop
 En stont te luyft'ren in de Boomen
 En rechte bey mijn ooren op;
 Gelijck een Esel die van veeren,
 Het klaet'ren van de sweeplijn grouwt;
 Terwijl met vloecken, en met sweeren,
 Sijn baes hem soeckt door 't gantsche woud:
 Of als een Rijcke Vreck, by 't duyfter,
 Die heel beanghtight op sijn bedt,
 Verneemt een merckelijck geluyfter
 Ontrent sijn Goutrijck Kabinet.
 En doen begon men klaer te speuren
 De Griecte loosheydt snood, en vals;
 En hoe dat Zinon om de geuren,
 Soo had staen liegen door sijn hals.
 Vulcaen met sijn gevlamde pooten
 Die speelden al in Foberts huys.
 Dit beest met rocken, en met stooten,
 Als in een Taer-vat vol Harpuys:
 Nu vloogh hy over tot sijn Buur-man
 Eucalegon, dat braef Gebouw,
 En sagh het soo bedampt, en suur an
 Of hy het stracks op vreten wou

De Vlam die schitterd' op de Baeren,
 Rontom, van de Sigeesche Vloedt,
 Die meer en meer begon te klaren,
 Door het vermeerd'ren van de Gloedt!
 Daer rijft een veel geschrey, en klat'ren,
 Van Swaerden, Helm, en Harnas plaet,
 Daer hoortmen weer Trompotten schar'ren,
 En Hoorens loejen langhs de straet.
 Ick greep mijn Wapens by de lurven,
 Maer vry wat door de haelt verset,
 Stulpt' ick mijn Pis-pot, half besturven
 Op 't hoofd in plaets van mijn kasket:
 Ick greep de Bedt-stock voor mijn Degen,
 En paste 't Borst-stuck aen mijn voet
 Soo dat ick uytrien heel verlegen,
 Hoe meerder haelt hoe minder spoet;
 Mijn hart dat brand' om met mijn mackers
 Een trop te rucken, vlugh by een,
 Al waft van Wevers, en van Backers
 Versien met Schup, of Stock of Steen,
 Om stracks het slot te gaen besetten:
 De gramschap, en de Raserny
 Die deen mijn moedt soo seer verhetten,
 Dat ick vast gloeyden in mijn py;
 De eer quam my al meê aenpacken
 Van in het Harnas nu mijn lijf
 Aen flenteren te laten hacken
 Tot roem, en 's Vaderlandts gerijf.
 Maer fiet hoe Pantus aen komt stappen,
 Pantus den ouden Othrus Zoon,
 Die't Grieckse volck was gaen ontsnappen,
 En heel verbaest quam aengevloon,
 Die heyl'ge Priefter, van de grooten
 Apoll en van 't Kasteel daer by,
 Quam met de Huys-Goôn aengestoren,
 En met sijn Neefjen aen sijn zy:
 Die hy met heel vermoeyde schreeden

Nasleepte met God-vruchten handt,
 En gingh vast hygend' henen treden
 En sacken na de dorre strandt.
 Waer is het meest gevaer aen 't hollen,
 Mijn lieve Pantus slageluyt,
 Wat Slot hoort men met volck te vollen
 Riep ick, eer 't ons de Grieck verbruyt.
 Maer 'k had noch nauw mijn mondt gesloten,
 Wanneer hy met een nare sight,
 Dees woorden uyt begon te stoten,
 Tot antwoord op mijn hart gerught:
 Ziet nu die droeve Nacht aen 't glien,
 En die onworstelbaere tijdt
 Die Troyen in de gront sal ryen,
 En op sal slocken voor ontbijdt.
 Wy Troyers zijn nu in de Vincken,
 En Troyen is'er soo geweest,
 Ja d'eer des Teuckers gaet verfincken,
 En pas verswinden als een veest:
 God Jupiter, die by mijn Ziecken!
 Nu pas soo dol is als een Stier,
 Die gunt nu alles aen de Griecten,
 En blaest vast lustigh in haer vier:
 De dollen Grieck als uytgelaten,
 Speelt braef de beest aen alle kânt,
 En holt door stegen en door straten,
 By 't gloeyen van sijn schelmische brandt;
 Dat Vreeslijck Paerdt in onse wallen,
 Braecktvast Soldaten uyt sijn pensch,
 Terwijl dat Zinon staet te brallen,
 En brandt, en blaect nu na sijn wensch:
 Het krielt om Poorten, en om Bruggen,
 Soo dicht, als om een suycker ton,
 Een eyndeloos getal van Muggen,
 By 't braeden van de Somer-Son;
 De straten, sloop, en stegen proppen
 Van Griecten met soo grooten maght,

Dat 'k nauw geloof dat soo veel koppen,
 Oyt uyt haer landt hier zijn gebracht;
 Elck staet manhaftigh op sijn koten
 Met sijn gevreeelde klingh van leer,
 Gereet om in een mensch te stooten,
 Soo glad als in een vat met smeer:
 De laetste wacht is al aen 't sacken
 En is te lijdigh in de mar,
 En slaet noch soo wat blinde hacken.
 Maer kiest allenskens 't Hase-padt.
 Ick hier door wacker aengedreven
 En door een Goddelijck bestier,
 Gae dwars door Vlam en Swaerden streven,
 En acht mijn selver niet een fier:
 Ick vloogh, waer my de gramschap voerde,
 Of waer een y'slijck redement
 De gansche Aerd'en Lught beroerde,
 Daer was ick dadelijck ontrent:
 Doen kreegh ick 't selschap van twee knapen,
 Rypheus, en Iphiet van pas,
 Die eer soo groots was in sijn wapen,
 Die niemandt sijns gelijk en was:
 Dit volck schoot my by 't Maen licht regen,
 Als Hypanes, en Dymas oock,
 Die sich eerst vonden heel verlegen
 En waende dat ick was een Spook,
 Mits ick soo half in 't Hemdt liep draven
 Als dol, en mal op een galop,
 Maer doe zy sich wat nader gaven,
 Vermeerden zy al meé den trop:
 Gelijk Corebus, vol van kueren,
 Een jongh gesel uyt Migdons stam,
 Die doe juyft meé ter quader uuren,
 Om Vryery te Troyen quam:
 Cassandraes vier, en Minne-voncken,
 Die joegen hem in dese brandt,
 En maecte dat hy Minne-droncken,

By Priaem quam tot onderftandt :
 Elaes verdoemde Minne-klyft'ren,
 Elaes ! ô onbedaghten helt,
 Dat ghy niet na uw lief woud luyft'ren,
 Die u dit quaet langh had voor spelt,
 Dit volckje dan soo 't faemgetogen,
 Dat scheen my gansch de doot getrooft,
 Waerom ick ganschelijck bewogen,
 Haer dus aensprack als haer Provooft :
 Za Borften jongh, en fris van dagen,
 Za hebt ghy lien voor 't laeft noch hart,
 Om eens een kans met my te wagen.
 Al iffet hier vry wat verwacht,
 Al sijn de Goden uyt de Kercken,
 En 't Choor gevlught met pack en sack,
 Gelijck een Uyl met vlugge vlercken
 Wanneer de Vlam slaet in het dack :
 Soo dat wy met vergeeffche hacken
 (Verlaten van Monsjeurs de Goôn
 De Vyandt moeten aen gaen packen
 Gelijckerwijs gewisse Doôn)
 Hier moetje met my niet om geven,
 Want fiet een eerelijke doot,
 Is berer als een schandigh leven,
 Dat scheelt als Rogh en Witte-Broot :
 Neen, laet ons moedigh toe gaen loopen
 Want die verwonnen is, nae 'k gis,
 Is al sijn troost slechts dit te hopen
 Dat al sijn hoop maer ydel is.
 Mijn jonge maers dus aengedreven,
 En aengewackert dol van moedt,
 Gereet om met mijn lijf, en leven
 Te wagen, en haer edel bloet,
 Die gaen met my de Stadt in peuren
 Door Stael, door Yfer, Vuur, en Vlam,
 En achten Pijl en Swaerdt voor leuren,
 En voort al wat haer tegen quam,

Pas als een rot van grage Beeren,
 Of Wolven, die by duyster nacht,
 Een Schaeps-Kooy soecken t'affronteren,
 En op te slocken vacht voor vacht,
 Terwijl haer jongen leggen huylen
 Van honger, met een dol geraes,
 En haecken vast met open muylen,
 En grage kieslen na wat aes;
 De Doodt kon ons niet meer verschrieken,
 Wy liepen recht de stadt fleghs op,
 Al scheen hy noch soo wis te micken
 Op onse saem-geruckte Trop:
 De nacht met sijn bepickte vleugels,
 Vloogh doe soo swart gelijk een kauw,
 Of als noch swarter slagh van Veugels,
 Rontom ons met sijn holle Schauw;
 Maer wie sou doch met dicht, of fangen,
 De moort van dese nare Nacht,
 Uyt kunnen balcken met sijn Wangen,
 En setten in sijn volle kracht?
 Wie sou dat kreischen, en dat kraecken
 Uyt kunnen bulderen na waardt,
 Ja 'k loof al had men stalen kaken,
 Dat men ser op sleet metter vaart?
 Of wie souw soo veel Traenen laten,
 En storten kunnen in het sandt,
 Om, 't zy met emmers of met vaten,
 Hier meé te blussen sulck een brandt,
 Dat oude Stedeken van Troyen,
 Dat wierdt dan soo eenfloeghs gesecht
 Na lange Jaeren te Tornoyen,
 En na een eyndeloos gevecht;
 De Huysen, Tempels, en de Dijcken
 Die werden vast met Bloedt besmeert,
 Besaeyt met weere-loose Lijcken,
 Soo vars met Piecken gelardeert:
 Daer snevelde niet fleghs Troyanen,

Maer vaeck maectt haer de moedt soo stout
 Dat syn een lenghte Grieckse hanen
 Weer deer'lijck leggen in het sout.
 De droefheydt met bekreten kaken,
 Die huyl'd'en balckt vast over al:
 De Vrees zoo bleeck als Linnen-Laken;
 Beset de gansche stadt, en wal:
 Een mag're schim met dorre schinckels
 (Het wesen van mijn Heer de Doodt),
 Dat grinsde schier door al de Winckels,
 En raapten alles in sijn schoot.
 De eerste die ons van de Griecken
 Te moet quam was Androgeos,
 Gevolleght van een goet tal Piecken:
 Dees liep soo bot toe als een Os,
 En daght wy waeren Gricksse quanten,
 Des riep hy vriendelijck; maats wats dat,
 Dat ghy hier noch loopt lanterfantent,
 En treedt soo proper door de Stadt?
 Veel andere reppen reets haer handen
 En dragen nu al pack, by pack
 Uyt Troyen, dat vast staet te branden
 En vullen meenigh lege sack?
 En ghy komt hier soo laet aenslepen,
 Pas off'er niet te doen en was,
 Om eens te kijcken uyt de schepen
 Niet na de Vlam, maer na de Asch?
 Maer oy! doe nauw dit vragen uyt was,
 Daer't reghte antwoord op ontbrack,
 Sagh hy wel dat het schoon verbruyt was,
 Midts dat hy in de Vyandt stack:
 Hy dan verbaest, trock stracks sijn koten
 Terugh, endeyfde al achterwaerts,
 Sonder een woort meer uyt te stooten,
 En popelde vast in sijn maers:
 Gelijck een die met banghe leden!
 Al sidderend' te rugh gaet spoen,

Die onverfiens een slangh gingh treden,
 Die ley te spelen in het groen,
 Terwijl zy toornich op gaet ryfen,
 En schittert op haer blaeuwe huydt:
 Soo teegh Androgeos aen 't dyfen
 En drongh vol vrees al achter uyt;
 Maer wy gaen voort sijn troep besetten,
 Die van ons soo in ly geraeckt,
 Dat niemandt het ons kon beletten,
 Of alles wierdt kapot gemaect:
 Want fiet wy konnen straet, en stegen
 En zy luy wisten nergens van,
 Dees heel bevrees en ganfch verlegen,
 Geraeckten alles in de Pan:
 Dit luck dan maect mijn jonge maetjes
 Elck als een Hector voor het minst,
 Hoe wel ick vaeck riep Cammeraetjes,
 De eerste winst is Katte winst,
 Nochtans soo riep Cassandraes Vryer
 Heel opgeblasen door dees strijdt,
 Sa maets! elck toont sijn nu een stryter
 En volght daer ons dit luck geleydt,
 Laet ons haer Wapens en Rondassen,
 Laet ons haer Helm en Harnas Plaet
 Om onse Leên, en darmen passen,
 Wat scheelt het ons hoe men verslaet?
 Wat dat men seggen magh of dencken?
 Al achten men ons voor Cojôn:
 Als men de Vyandt sleghs kan krencken
 Op dese wijs, wat bruyt het ons?
 Men kan hier veyligh Wapens krijgen
 De Vyandt schaft ons self geweer,
 Dat gaetje voor niet langh te drijgen,
 Dus sprack hy, en hy sprack niet meer:
 Maer vatte met geswinde vingers,
 Androgos Wapens by de kop,
 En had met drie geswinde slingers,

De gantsche rustingh om sijn krop ,
Hy sett' oock (sonder veel te dralen)
Op 't hoof , sijn breet gekamden helm
Die hem stont op sijn kruyn te pralen ,
Pas of hy selver was dien schelm.
Sijn schilt die haect' hy aen sijn schouwer ,
Soo steegh en heerelijck van schil ,
En hingh voor 't laest sijn breeden Houwer
Heel çierlijck op sijn lincker-bil ;
In 't endt , zoo de'en al ons gesellen ,
Elck ruylde daet'lijck sijn geweer
Terwijl ick daght in dit herstellen ,
Daer een geck loopt daer loopter meer.
Wy gaen vermomt dus by de Griecken ,
Hoewel in weerwil van ons lot ,
En raecte vaeck met Swaert en Piecken ;
Eens hantgemeen met meenigh rot
Veel sonden wy na Karons boot toe :
Veel vluchten vreesende voor slaegh ;
En loopen eensloeghs na haer vloot toe ,
Of kruypen weer in 't Paerdt sijn maegh ;
O ja ! dit scheen soo wat van buyten
Of 't luck na onse sijd toe vil ,
Maer och ! men staet vergeefs te fluyten ,
Wanneer het Paerdt niet pissen wil ;
Wy vonden ons wel haest verlegen ,
Door een verschrickelijck avontuur ,
Want w' hadden Goon , en Griecken tegen ;
En dat was niemendal partuer.
Want fiet , Cessandra wierdt getrocken
(Die schoone Dochter van Priaem)
Uyt Pallas Tempel by haer locken ,
Dit gaf een wonderlijcke Kraem :
Sy sloegh vergeefs haer schoone oogen ,
(Want d'armen waren vast gekoort)
Na God Jupijn die eer bewogen
Wel slechter Meysjes heeft verhoort.

Dit kon Chorebus dol van sinnen,
 Gansch niet verdragen in sijn kop,
 Maer schoot, heel duldeloos van minne,
 In 't midden van dees schelmische trop:
 Wy volghden hem, wel dicht gestoten
 In 't diepste van dit heet gedrangh
 Met onbeweegelijcke koten,
 En maecten 't daer al vry wat bangh;
 Doch hier begon het eerst te stincken,
 Want siet ons eygen volck van 't dack
 Die deden, pijl, op pijlen sincken,
 En wierp ons steenen op ons sack:
 Dit deed'er veel voor Beuwich slapen,
 En sneuvelen, niet wel te pas,
 Om datmen aen dit vyandts wapen,
 Oock meende datmen vyandt was.
 Door dit gerught, en deerlijck schreeuwen
 Van dese weer hernomen Meydt,
 Soo komt'er voort een trop als Spreeuwen
 Soo dicht, aen setten met gekryt,
 De dapp're Ajacks, bey de Zonen
 Van Arreus, en een groote drom,
 Van Griecken met gelijcke toonen
 Dringht op ons toe met groot gebrom:
 Pas als vier Winden teffens hollen,
 Met een verbaefd' en dolle stoet,
 En doen, en Bergh, en Duynen rollen
 Langhs Nereus bulderende Vloedt:
 Ja, die, die wy flus na de haven,
 En voorts de straten, op en neer,
 Voor onse Swaerden deden draven,
 Die gaen ons nu al meê te keer,
 En mercken datelijck onse streecken
 Aen pluym, helmerten, en rondas:
 Maer doen men oock begon te spreecken,
 Doengaf het veynsen niet meer pas:
 Doen storten 't ons van alle zyen,

Soo deerelijck op onse sack,
 Gelijk een swarm van Honig-Byen;
 Die sich vergaren om een tack;
 Chorebus onse soete Vryer,
 Was juyft de eerste, die ter neer
 Gingh storten als een eerlijck stryer,
 Voor Peneleus moort geweer:
 Het speet hem niet dat hy moest sterven
 (Soo 't schein) voor Pallas groot Altaer;
 Maer dat hy soo sijn lief moest derven,
 Gesleurt gelijk een Hoer by 't haer,
 Ripheus sneuvelde op sijn vallen,
 Zoogoejen Ziel uyt 's herten grondt
 Dat men noyt in de Trooysche wallen;
 Een vromer, of oprechter vondt;
 En door de Goôn (die pas als sielen
 Ons vrenden hadden aen gestouwt)
 Geraeckten oock die vrome Zielen,
 Dimas, en Hypanes om kout;
 Uw deught kon-oock uw doot niet weeren;
 O Pantus! Neen niet een en sier,
 Ja al uw Priesterlijcke kleeren,
 Die waren maer als Pick in 't Vier:
 O Asch! O swarte doove koolen?
 O Heldere Trooyaensche Vlam!
 Ghy kunt getuygen (by mijn Zoolen)
 Hoe ick u schae ter herten nam;
 Hoe yverigh ickse soght te weeren,
 Ja meer als oyt in Engelandt
 De dapp're Jorck met al sijn Heeren,
 Sal doen als Londen staet in Brandt;
 Ghy kunt voor wis, en vast getuygen,
 Dat ick de sabels heb geacht,
 Gelijk als half verrotte duygen,
 In dese jammerlijcke nacht:
 De Lansen sleghs voor besem-stocken,
 De Morgen-starren sel getant

Voor langh gesteelde Aertjesocken
 In Meester Priaems Tuyn geplant ;
 Segh op, wat kon ick meer verrigten ?
 Had 't noodlodt daer mijn tijdt bepaelt,
 Gewis, ick had mijn doodt met Vechten,
 Oock noch wel dier genoegh betaelt.
 Ick ruck van hier dan met Iphitus,
 Wiens slincker poor wat mislijck stont,
 Uyt sijn Naturelijcke situs,
 Mits hem Ulysses had gewondt :
 Als oock met Peliäs sijn macker,
 Die eerst met ons wel gansch begoft,
 Maer door de Ouderdom wat swacker
 Ons wederom verlaten most :
 Wy datelijck na Priaems Hof toe,
 Op 't Schreeuwen an, soo regel recht :
 Maer seker daer gingh 't wat te grof toe
 Voor een recht eerelijck gevecht :
 Want daer, daer sagmen koppen vallen
 En beenen met soo grooten maght,
 Of voorts door al de Stadt, en wallen
 Niet een mensch meer wierdt om gebracht ;
 Daer klom God Mars als een der dollen,
 Met Duyfendt Griecken na het dack
 Hoe welder vaeck een af quam rollen
 Die arm, en hals, en beenen brack :
 Daer saghm' een troep bedeckt met scilden,
 Net als een groote Schille-pad,
 Die mits de wind wat snipjes kilde
 De beene dicht treckt in sijn gad :
 Dees houden sikh ontrent den drempel
 Terwijl men 't Hof aen alle kant
 Met Ladders vast sit op den Tempel
 Van booven tot beneen bemant :
 Daer klautert men gelijk als katten ;
 Met Schilden in de slincker-handt,
 Terwijl de Rechter tracht te vatten ,

Na steen of balcken van de kant ;
De Daners smacken vast de daken
Van Kerck , en Huys van booven neer ,
En passen wacker wat te raken ,
En spelen soo wat lap om leer :
Zy rollen balck , en Goude posten
Wel eer een kostelijck Cieraet
Daer zy de Griecken vaeck meê dosten
Tot barstens van haer rugge graet.
Een deel met uytgetogen Swaerden ,
Die passen snedigh op in huys ,
Om Wijn en kelders by der aerde ,
Te vryen voor dit droogh gespuys ;
Een deel weer goede moet gekregen
Gaen op sijn spaens met klingh en dolck ,
En helpen Priaem heel verlegen ,
Met sijn schier af gevochten volck.
Daer was een deur of blind portaeltje
Daer Priaem noch een jonge quant
Wel eer soo meenigen moy Aeltjen
Door had gesproocken als galant ,
En daer Andromache by 't praelen ,
Van dese Stadt , vaeck met haer zoon ,
Na haer Voor-ouders door liep dwalen ,
Met een beklagelijcke toon :
Doch 't geen dat eygentlijck beduyde ,
En wel met voordacht was bedacht ,
Om sonder geur de vuyle Bruyden ,
Door nyt te leyden in de nacht ;
Hier klom ick voorts de Wentel-trappen ,
Door op , tot boven op het dack ,
En quam sooby ons volckje stappen ,
En voeghde my meê aen den back.
Ons bloejen stonden wat te goyen ,
Het geen de Grieck pas soo veel acht ,
Als ymandt 't steken van de Vloyen ,
In sijn vereelde , en dicke vaght :

Hier rees een langh gespitte Tooren,
 Van welckers hooge trans, by dagh,
 Men d'heeke Stadt rontom sijn ooren,
 En 't gantsche Grieckse Leger sagh:
 Dees hacken wy van al de pooten,
 De steunsels van sijn sware puy,
 En gaen van boven neder stooten,
 En spits, en kap, en al den bruy:
 Dat maectt ruyin baen in 't nederstorten,
 Met sulcken ysselijcken krack,
 Dat 'k loof dees puy met al sijn sporten,
 Wel duysend Grieckse kruynen brack:
 Dit schein in 't eerst vry wat te wesen
 Maer och! die breuck aen dees of geen,
 Wierdt wederom terstont genesen,
 Wat dat men smackt met balck, of steen,
 De dapp're Pyrrus staet te drijgen
 In 't voorste van het Hof Portael,
 Als of hy alle man wou rijgen,
 Aen sijn Rapier als speetjes Ael:
 Sijn wapens, glad geschuert met doecken,
 Sijn schilt, en Helm te byster sijn,
 Die glommen als Boeck-weyte koecken,
 By 't glinst'ren van de Maneschijn:
 Hem volghde Peryphas den grooten,
 Die met Achillis Karrossier,
 En al de Scheese jonckheyt schooten,
 En wierpen na het Hof met Vier:
 Doch Pyrrus self teegh eerst aen 't houwen,
 En sloegh een ysselijcke scheur
 Ontrent de post, met klouw, op klouwen,
 En brack de henghsels van de deur,
 Ja na hy die ter neêr deed rollen,
 Hieuw hy in het beschot een spleet,
 Daer wel een gild' Os door souw hollen
 Met Ziel, en lijf, en al den vleet:
 Men sagh de groote galleryen,

En al de zaelen in 't verschiet,
 Daer Priaemus sijngasteryen,
 Wel eer soo rijcklijck schaffen liet:
 Men sagh de Konincklijcke Zalen,
 Daer eer de Princelijcke Tryn
 Haer harten plachten op te halen,
 In Spaense, Frans', en Rijsche Wijn:
 Het Voor-huys stont noch vol Soldaten,
 Beset met wagt en Helbaerdiers,
 Getroost om niemandt in te laten
 Van dese Grieckse Granadiers,
 Maer 't binnen-huys dat klonck van karmen,
 En sughten als een holle ton,
 Ja't was 'er lasy! en och! harmen!
 Of men geen and're luy en kon:
 De bogen en gewelffels klaet'ren,
 Van al dat Vrouwelijck gerught,
 Ja selfs de lucht en aerde schaer'ren,
 En gaven stadigh sught op sught:
 De Juffers, als benauwde Katten,
 Die vliegen 't Hof door, al haer maght,
 En gaen om post, en pijlaers vatten,
 En kussen die vast goede nacht;
 Maer Pyrrus, och! die wreê verrader,
 Houdt noch al aen met al sijn macht,
 En rust niet (als sijn Schelmse Vader
 Die meenigh eerlick man om bracht)
 Geen wacht, noch grendel kon bevryen,
 Dat hy de deur niet met een smack
 Door al sijn bonsen, en rameyen,
 Deê neder storten op het vlack.
 Stracks was 't ruym-baen met Piel en Klingen
 De wachters stuyven wegh als stof,
 Terwijl de Griecken binnen springen,
 En maeckent in 't Paleys soo grof
 Dat nimmer Spring-Vloedt, schoonse Dijcken
 En Dammen, Huys en Hoven slaectt,

Schoonzy met stal, en Schaep gaet strijcken,
 Het oyt zoo stordigh heeft gemaect.
 Ick sach'er Pyrrus niet verschoonen
 Met sijn bebloedt, en ett'rig stael:
 Ick sach'er bey de Atreüs Zoonen,
 Braveeren in het voor Portael:
 Ick sager half berooft van sinnen;
 Den oud' en mag're Hecuba,
 Met hondert van haer Zwagerinnen,
 Die deerlijck riepen om genae:
 Ick sach'er Priaem by d'Altaren
 Het vuur het geen hy had geboet,
 Uyt doven met sijn eygen aeren,
 En met sijn oude, en koude bloet;
 De vyftigh schoone Ledekanten
 (Waer op sijn zoons noch met sarsoen
 Een leger hadden kunnen planten,
 Gelijk wel wis was te vermoen)
 Die storten nu met haer Pylaren,
 Van Gout, en Silver, met een plof,
 En dekens, van het fijnste garen,
 Vlack op de deel neer in het stof;
 Daer roock, en voncken wat verwayen,
 En stuyten, was de Grieck den baas
 En satt'er alsoo dicht als krayen
 Ontrent een doot, en stinckend aes.
 Maer licht souwt ghy oock garen weten,
 Hoe Priamus dien ouden Helt
 Sijn grootengeest heeft uyt gedreten
 En sond, na't Elyseefche veldt.
 Toen hy de ondergangh der wallen
 Verstont, en met een groot gedruys
 Sijn poorten sach ter neder vallen
 En al de Griecken in sijn Huys,
 Schoot hy het Harnas om sijn schouwer,
 (Van outheydt bevend' in sijn py)
 En hingh onnuttelijck sijn Houwer

Heel ongewoonlijk op zijn zy :
 Zijn zy , die beter voor het bucken
 Tot onder schragingh van de vent ,
 Gediend was van een koppel krucken ,
 Als van dit dood'lijk instrument :
 Hy dochter nochtans meê te kerven ,
 En stapt heel stijfjes inde nootd ,
 Getroost om eerelijck te sterven ,
 En noch te vechten voor zijn doot .
 Daer stont in 't midden van dees Hoven
 Een Altaer in de open locht ,
 Outrent gelijk een Backers oven ,
 Daer sich een lauwerier om vlocht .
 Hier sat , met hare swagerinnen ,
 Den ouden Hecuba rontom ,
 Al leunende met borst , en kinnen ,
 Op dese naere heyligdom :
 Gelijk een vlucht , sich sit te droogen ,
 Van duyven in een dichte schuur ,
 Eengrouwelijcke buy ontvlogen ,
 Die noch al buldert nat , en guur ;
 Sy kuff' , en soenen vast met karmen ,
 De Goden soo van hout , als steen ,
 En druckten' in haer witte armen ,
 En aen haer poefelige leen ;
 Als Hecuba , met natte wangen ,
 Haer Priamus heel dol van moedt ,
 Sach lopen met dit tuygh behangen ,
 En riep , Elaes ! mijn goejen bloet !
 Wat raserny , besir uw sinnen ?
 Mijn alderlieffste oude man ,
 Wat sotheyt doet u dit beginnen ,
 En treckt u dese wapens an ?
 Waer toch soo hart na toe gevloten ?
 Uw hulp , en komt ons niet te sta ,
 Wy hebben u nu niet van nooden ,
 Ja sulcke helpers doen ons scha :

Al quam selfs Hector nyt de graven,
 Ick achtent noch, soo veel portuur,
 Of ymant met sijn kop wouw draven,
 Op een Ses-dicke Steenen-Muur;
 Neen; set u meê by dees Altaren,
 En laet die onse schutsels sijn,
 Of laet ons 't saem ten Hemel vaeren,
 En eeten, 't samem Ambrosyn;
 Soo sprack dit besje sonder tanden,
 En plante vast haer beste-vaer,
 Al meê al om die onderanden,
 Van desen droevigen Altaer.
 Maer fiet, Poliet met rapse koten,
 Door Pyrrus wreede Swaerdt gewondt
 Komt voort, door Pijl, en Swaerden stoten,
 En loopt, daer hy fleghs ruymte vont;
 Doch Pyrrus, sat hem op zyn hielen,
 En troek hem na, op een galop,
 Verhit om dese ziel, 't ontzielen,
 En 't Swaert te prieken door sijn rop;
 En nu, nu, quam hy hem al vatten,
 En stack hem 't lemmet, in-de huyl,
 Soo dat hy voor, sijn Vader spatte,
 En spoogh daer, Bloet en leven uyt:
 Doe kon Priaem, te seer bewogen,
 Door 't spatten van dat Edel bloedt,
 Schoon hy de Doodt sagh voor sijn Oogen,
 Niet meer bedwingen, sijnem moedt:
 Maer Riep, Ach! sijnder Goôn hier boven
 Tot straf van eenigh schelm, of guyt?
 (Hoewel ick 't niet en kan geloven)
 Soo hebjet hier te slecht verbruyl:
 De droes moght dan uw plaets bekleeden,
 O Pyrrus! mits van lit tot lit,
 Men uw by Pluto, sal ontleden,
 En braden aen een stalen spit:
 Mits ghy mijn Zoon hier hebt gaen vatten,

En staect hem dwars door, met uw Swaert
Dat self het lauwe Bloedt, quam spatten,
Hier in mijn Vaderlijcke Baardt;
Ghy lieght 'et dat ghy van Achilles,
Gebooren zijt, soo braef van moedt
Ghy zijt by hem een drooge jillis,
Een Hondsvot, en een Laffen bloet,
Hy had meer in sijn eene Vinger
Als gy hebt in uw heele Lijf
Al benje sulck een langen slinger,
Ghy zijt een guytsack, van bedrijf:
Achil gaf noch na eer en schande,
En luyfterde na mijn gebeen,
Engaf ons Hectors lijck in handen
Ja sondet ons weerom: maer neen,
Ghy derft. . . en mit soo gingh sy swijgen,
En daght met een, dien snooden boef,
Vlack met sijn werpschicht door te rijgen,
Maer Och! de Lancy had geen troef,
Hy stuyten af, op 't klinckend koper,
En bleef nauw hangen aen de randt,
't Wyl ondertussen dese strooper
Hem dit toesmacten, in Passant;
Wel, ghy sult dan de bootschap dragen,
Aen Heer Achil, mijn vrome vaer,
Hoe qualijck dat sijn kinders slagen,
Gelijck als Schelmen, met malkaer:
Maer voor 'k u noch, uw ziel doe spouwen,
Bid ick instant'lijck voor het lest,
Dat ghy het toch wel wilt onthouwen,
En doen voor al, by hem jou best:
Hier meê kunt ghy de reys beginnen;
Dit seggende, met groot misbaer,
Tröck hy hem met verwoede sinnen,
Al bevende, na het altaer,
Al glibberende met sijn hielen,
In 't lauwe bloedt van sijnen zoon,

Daer Pyrrus voor had hem 't ontzielen,
 Om soo te staep'le doôn, op doôn:
 Sijn slincker-handt fat in sijn haeren
 En met de rechter-handt deed hy
 Het schitterend Swaerdt tot 't hecht toe varen
 In Priaems oud' en lome zy.
 Dit was het lot van desen Koningh,
 En 't endt van dees vermaerden quant,
 Na hy den val sach van sijn woningh,
 En 't heele Pergamum in brandt:
 Elaes! dees Vorst van soo veel rijcken,
 En van het Afiatisch landt,
 Ley onbekent by d'and're lijcken,
 Hier mee gesneuveld op de strandt.
 Sijn lichaem mits het soo gefolt was
 Gescheyden van sijn grijse kop,
 Die oock een endt van daer gerolt was
 Ley sonder naem gins by een trop.
 Een bange vrees met kille klauwen,
 Greep my doe meê eerst by de mouw,
 Engingh my dus in d'ooren snauwen,
 Eneas! wachtje dit raectt jouw:
 Uw Vader om dees streeck van jaren,
 Is nu licht oock al in de neep,
 Siet hoeje Vrouw, en kinders varen
 Of alje volckje raectt om seep.
 Kijck naeje huys of 't salder stincken
 Créusa, en Juul uw kindt,
 Sijn nu licht langh al in de vincken,
 Waer kijckje na of benje blind?
 Ick sagh rontom aen alle kanten
 Engingh mijn heyre eens over sien:
 Maer al mijn mackers, en trawanten
 Die waren doot of wech gaen vlien.
 Een deel om sijn niet te beseeren,
 Door 't Vier, die waren van het dack,
 Van boyen neer gaen voltiseeren

Met geen gemakelijcke smack:
Een deel met wonden overladen,
't Geen haer de lieve vlucht benam
Die waren tot een karbonade,
Gemaect gins door een hete vlam;
In 't endt ick schoot'er dan sleghs over,
Als ick in Vestaes Tempel-deur
Quam dwalen: stil door struyck, en lover,
Daer my ontmoete dese geur:
Ick sach Helena sitten gluuren,
Gedooken in de Predick-stoel
Heel stilletjes, en sonder buuren
Selfs, sonder Coppelaer of boel:
Een licht als van een dieve slonsje,
Dat lichte my al om ter sluyck,
Soo dat ick self het minste fronsje
Kon sien, in haer Zatiyne-Huyck:
Sy (vreesende dus voor den Tuycker,
Om het verbranden van sijn Stadt,
En voor haer man gelijk de duycker,
Die zy soo schelms bedrogen hadt:
Wel wetend dat zy was den trommel,
Die al ons landen bracht in roer:
Om wien heel Troyen voor den drommel
En, voor sint felten heenen voer)
Had sijn al sidd'rend hier verborgen,
Gelijk een Gauwdief in een huys,
Die vast in hondert duysend sorgen
Verneemt een ongemeen gedruys;
De wraeck begon mijn ziel 't ontfteken;
En dreef een moortsucht door mijn lijf,
Om stracks mijn Vaderlandt te wrecken,
Aen dit verdoemde ritse wijf:
Sal zy! (riep ick) die teef der teven,
Heels huyts weer keeren na haer landt
En weer na Sparten hene streven,
De oorfaeck van dees droeve brandt?

Sal zy weer na Mycenen keeren,
 Om daer gelijk in zegen prael,
 Eens fraey de geck met ons te ſcheeren,
 In haer Barbaerſe, en Griekſe tael?
 Sal zy haer man, en Huys, en Vaders
 Weer ſien, en kinders groot, en kleyn,
 Na zy een langer wijl haer aders,
 Hier heeft gevult met onſe Wijn?
 Sal zy haer liefſte weer gaen ſtrelen,
 Dien Hooren-beeſt, en laffen ſiel,
 Na zy hier lang de hoer gingh ſpeelen
 Met Paris onſen loffen ziel?
 Sal zy verſelt met Trooyſe Joffers,
 En met een lenghte Griekſs gelſpuys,
 Gaen tyen met Packet, en Koffers,
 Na haer verlaten landt, en Huys?
 Terwijl Priaem hier leyt geſneuvelt,
 En Troyen tot de gront verbrandt
 Gelijk een puyn hoop leyt geheuvelt,
 O neen: dat Varcken moet van kant:
 O neen: 'k kan dat ſoo niet verteeren
 Al acht men 't voor geen dapper man
 Die hier een Vrouw wat of gaet ſmeeren
 Die hoer die moet'er nochtans an:
 De ſom'ge ſullen wel ſtaen yſen,
 En maecken wonder veel geſchals,
 Maer ſom'ge ſullen my weer prijſen
 Dat ick die kronje bracht om hals;
 Oock ſal 't my nader handt noch bollen,
 Dat ick dees aſch ſoo heb geboet,
 Met deſe donder kol der kollen,
 Te ſmooren in haer ritſe bloedt.
 Dus holde vaſt mijn dollen ſinnen
 Door wraeck, en raferny aen 't gaen,
 't Wijl ick de Moeder van het minnen
 Vrouw venus voor mijn ooghe ſagh ſtaen:
 Sy quam in 't licht als van een Fackel

Heel schielijck by my , onverdocht ,
 Mits sy soo vluch gelijk een quackel
 Was neer gestreken uyt de loght :
 Haer wesen (als der Hemelingen
 Gewoon zijn) was heel net , en schoon ,
 En meer genegen om te singen ,
 Als om te kermen by de doon :
 Sy greep my soetjes by mijn handen ,
 En songh heel aengenaem van tael ,
 Dees woorden uyt haer witte tanden ,
 En uyt haer lipjes van Korael ;
 Mijn Soon wat yd'le rasernyen
 Gaen u soo schendigh door het breyn ,
 Dat gy , al uwe sorgh laet glyen ,
 En denckt in 't minst niet meer om mijn ?
 Hebt gy geen lust om te bekijcken ?
 Hoe of uw oude Ziel al vaert ?
 Of hem de doodt niet by de Lycken
 Al mee gesleept heeft by sijn baerd ?
 En of uw Lief noch aem mach halen ?
 Wat of uw Zoon Afkaen verricht ,
 Daer soo veel Vyanden om dwalen ,
 Als muggen om een Fackel light :
 Want soo mijn sorgh het niet gestuyt had
 Waer mee ick haer beschermen quam ,
 't Was wis dat uw geslacht al uyt had ,
 En door het Swaerdt , en door de vlam :
 Wilt u in 't minst dan meer bemoeyen ,
 Met Paris , of Helenaes ramp ,
 De Goden doen uw Vestengloeyen ,
 En dus verswinden , door den damp :
 De Goden , vol van ongenade
 Die hebben lust , uw gansche Stadt
 Te maken tot een Karbonade ,
 En al die Prael , die zy besat :
 Besiet (want ick sal stracks uw oogen ,
 Af-lichten dese donckerheydt ,

Waer meê de menscheyd is omtoogen ;
 Op dat ghy sien mooght waerghy zijt :
 Vreeft niet , ick sal u niet bedriegen ,
 Volght sleghs gehoorfaem , mijn bevel ,
 De Goden houden niet van liegen ,
 Mijn goeje zoon dat weetje wel ;
 Siet , daer die muur gins is verbroocken ,
 Ontrent die grooten hoop met steen ,
 Daer ghy 't soo deerlijck op fiet roocken
 Met stof , en dampen , onder een ,
 Daer sloopst Neptuyn vast met sijn gaffel
 De Vest , soo schrickelijck dat men grouwt ,
 En vloecht te yslijck uyt sijn waffel
 Dat hy de Stadt eerst heeft gebouwt ;
 Siet Juno , gins met maght staen roepen
 Gewapent , op de Scheese poort :
 Waer blijven nu , Soldaet , en Stoepen ,
 Sa Grieckse Krijgers , treck vast voort ;
 Siet om hoe Pallas staet te kraeyen ,
 Op 't Hof , sijn hoogh verheven trans ,
 Of zy het al wouw zien en brayen
 Met haer Medusaes schilt , en lans ;
 Jupijn , mijn goeden Heer , en Vader ,
 Set selfs de Griecten , krachten by
 En helpt al meê , als een verrader ,
 Uw Stadt , te deerlijck in de ly ;
 Mijn zoon , treck ghy , des aen het sacken
 En houw jy 't hier soo voor gedaen ,
 En gaet terstont je biesen packen ,
 En laet uw sorgen op my staen :
 Ick salje veyligh convoyeeren :
 Tot by , en inje Vaders Hof ,
 Wilt alje vrees slechts vanje weeren :
 Adieu , 'k verlaetje , met verlof .
 Hier meê was Venus niet te vinden
 En t'wijl ick 'er het minst om dacht
 Gingh Zy haer selfs geswindt verswinden ,

t'Wijl ick de Gôon, haer lust fagh boeten
 In Troyens deerelijcke puyt,
 Gelijck als Verckens, die staen wroeten
 In een heel cierelijcke Tuyn;
 Toen fagh ick eerst hoe 't gansche Troyen
 Als in een Zee van Vlammen stont,
 En hoe men 't droevigh om gingh rooyen,
 En nederstorten tot de grondt:
 Gelijck een eyck met hooge tacken,
 Daer twaelf vlugge Dorpers knechts
 Met bijlen sitten in te hacken,
 Aen alle syen slinghs, en reghs,
 Die na een langh, en twijfligh drijgen
 Dan Ooft, dan West, al gins en weer,
 Allenskens neer begint te sijgen
 En ploft in 't endt al dav'rend neer.
 Ick stijghje hier op van de trappen
 En gae (beveylight door 't geley
 Der Goôn) door Swaerdt, en vlamme stappen
 Selsf sonder sengen van mijn py:
 Waer dat ick draefde met mijn schoncken
 Daer packte sich de Grieck van daen,
 Ja selsf en roock, en vlam, en voncken,
 Die maecten daetelijck ruymbaen;
 Maer doen ick nu was t'huys gekomen
 In ons al-oudt, en groot Kasteel,
 't Geen dicht, en dieplagh in de boomen,
 Had ick een wonderlijck krakeel;
 Mijn Vader, dien ick stracks gingh vragen
 Of hy wouw sitten op mijn neck,
 Om hem soo nae 't geberght te dragen
 Die schoor (soo 't schein) met my de geck:
 Hy wouw sijn Stadt niet overleven,
 Maer sterven meê in dese brandt,
 En hy en kost sich niet begeven
 Om meê te swerven achter landt:
 Maer ghy (riep hy) ghy jonge quanten

Die 'n Leven noch schat voor genught,
 Ghy mooght noch wat gaen Lanterfantent
 Treckt ghy luyt'samen op de vlucht:
 Had my het nood lot willen sparen
 't Had oock met een mijn Huys en Hof
 Noch voor een wyl tijds, gaen bewaren,
 Maer neen, nu moet ick'er op of:
 Wy hebben al genoeg sien vallen
 In't storten van dees groote stad,
 Met sulcke wijt beroemde wallen,
 Ick ben de Brandt, en Krijgh al zat:
 Gae ghy slechts hier op henen draven,
 En red u selven uyt de noodt,
 En houdt mijn lichaem voor begraven,
 Ick sal wel raken aen mijn doodt:
 Dit kleet van d' alderfijfste seipen
 Sal noch wel ymandts dieffsche handt
 Bekooren, om mijn voort te helpen,
 Al waft maer om sijn Gouwe kant:
 Het graf dat acht ick niemendalle,
 Ja 'k acht het een profijtlijck werck,
 Mits ghy geen gelt hoeft te vermallen
 Om my te leggen in de Kerck:
 (Daer nu met paep's, en sotte mienen
 De Gravemakers so veel broon,
 Onnuttelijcken aen verdienen,
 Dat zy vet leven van de Doon):
 Ick heb toch, langh mijn oude dagen
 Die slechts verlangen na het leest
 In spijt en weerwil moeten dragen,
 Van Jupiter en al de rest:
 Die Vader van de Goon, en menschen;
 Betoonde met sijn Donder-kloot,
 Hoe seer hy na mijn door most wenschen
 Doen hy laest na mijn voddenschoot.
 Dit waren ys're en staele wetten,
 By dese ouwd' en taje gaff

Die hier by bleef, niet om verſetten,
Gelijck een Gaudief by de baſes
Wy vallen hier op aen het kermen
Mijn Zoon, en Vrouw, en al ons Huys
Dat gingh den ouwe Man omermen,
En viel hem aen met naer gedruys,
Om hem (waſt mogelijck) met ſuchten
Soo te verſetten van ſijn ſtuck,
Dat hy gelijck met ons gingh vluchten,
Tot vryding van ſijn ongeluck:
Maer neen, hy wouw'er niet af weten,
En met dit opſet bleef hy pas,
In ſijnen ſetel neer geſeten,
Of hy'er in geſpijckert was:
Ick gae weer nae mijn Harnas vatten
Gelijck een diſperate vent
Die vlak ſijn doot te moed woud ſpatten,
Want doe was al mijn raed ten endt,
Ach! riep ick, Vader, wat voor geuren,
En droeve potsen ſpeelt ghy nu,
Meent ghy; dat ick ſoo deur ſou peuren
En heen gaen ſacken ſonder u?
Hoe derft ghy ſulcke woorden braeken
En dat voor u Godvtuchte Soon
Uyt uwe Vaderlijcke kaken,
Op ſulck een onderaertſchen toon?
Men kan de Goden niet bedriegen,
In dien het deſe heeren luſt;
Dat alles in de kaers moet vliegen,
Soo ſal 't zoo ſijn, wees des geruſt:
Maer van uw kan ick 't niet gehengen
Dat ghy, en u, en al uw ſaed
Soo deerlijck om den hals ſoud brengen?
Dat is te gruwelijcken daed.
Je hoeft des niet langh te verlangen,
Want binnen 't vierndeel van een uur
Sie ick u wiſſelijck al hangen,

Of gaer gebraden, door het vuur ;
 Stracks sult ghy Pyrrus aen sien stuyven,
 Noch vars met Priaems bloet besmet
 Die met sijn doodelijcke kluyven
 En Vaer, en Kinders 't saem verplet
 De Zoon in 't aensien van sijn Ouders,
 De Vader voor 't geweyd Altaer,
 Slaet hy de kop van sijne schouwders
 En sleept hem door het bloed by 't haer ;
 Hebt ghy my hierom, door de klingen,
 Geredt, mijn goeje Moeder-lief?
 Hebt ghy mijn hierom soo doen springen
 Gelijck een nagejaegde Dief
 Door Vier, en Vlam: om hier 't aenschouwen
 Hoe dat de Vyanden, mijn Vaer
 En Zoon, en Vrouw aen hutsplot houwen
 En mengen 't kapsel door malkaer ?
 Op Mannen Wapen ! Wapen ! Wapen !
 Op ! op ! 't is nu den laesten dagh !
 Leght niet te geeuwen noch te gapen
 Maer waeght met my noch eenen slagh
 Za ! za ! waer sijn nu dese Grieckjes,
 Waer is dat Kanaljeus gespuys,
 Ick sweer ick sal haer noch als krieckjes
 Al 't saem vermorselen tot gruys ?
 Ey lieve, doet de deur toch open,
 Ick bidje niemand houw my vast,
 Ick sal mijn Huyt noch duur verkopen
 Kom ick de Vyandr op sijn bast.
 Hier op gae ick mijn Wapens vatten,
 En daght soo met een Run de deur,
 En soo ten huysen uyt te spatten,
 Maer neen, mijn Vrouw die schoot'er vettr,
 Sy greep my schielick by mijn kuyten
 En toonde my mijn eenigh kint ;
 En gingh my met dees redens stuyten
 Die zy uyt balckte half ontsint ;

Soo ghy u selven wilt bederven
 Mijn lieve man door suleken door
 Soo neemt ons mee, om saem te sterven
 En laet ons hier niet in de noot:
 Of siet ghy noch wat heyl in 't sryden,
 En weet ghy noch een beetje raedt,
 Soo wilt u eygen huys bevryden
 Eer dat ghy op een ander gaet,
 Voor wie woud ghy ons hier toch laten,
 U Vader, my, en uwen Zoon?
 Voor dat Jan Hagel van Soldaten,
 Wel dat stontd ons te byster schoon?
 Terwijl mijn Vrouw haer dus liet hooren,
 En speelde wacker met haer murf,
 Soo quam ons soo wat vremts te vooren
 Het geen ick nauwlijcks seggen durf;
 Juul (noch onder onse handen,
 Daer hy by my, en Moeder sat)
 Scheen door een vrende streock te branden
 Op 't tipje van sijn harfen vat.
 De Vlam die speelde heel besadicht
 Slechs om de locken van sijn kruyn,
 Gelijk men vry, en onbeschadicht
 Vaeck lichjes siet in heyd, of duyn:
 Wy beefde t'saem van schrick, en kruyften
 Ons selfs, met een verbaest getier
 En trachten stracks met handt, en vuyften
 Te blusschen dit verdwaelde Vier:
 Waerom Juul door onsen eyver
 Die dus wat hart wierd aengeset
 Somtijds onrsingh een wisse dryver,
 En per abuys, en goe sufflet:
 Maer Vader, met gevouwen handen
 En met een heel verheught gelaet,
 Stiet dit gebeetjen uyt sijn tanden,
 't Wijl hy sijn ooght ten Hemel slaet
 O Jupiter! die kunt bestieren

Gelijck men seght) het minste gruys,
 Ja selfs de alderkleynste Mieren,
 Ja selfs, en Vloo, en Mugh, en Luys:
 Soo ghy u immer liet bekooren,
 Door een ootmoedelijck begeer,
 Soo wilt ons nu (toch) eens verhooren:
 Of ick geloof je nimmermeer:
 O neen, wy zijn noch schelm, noch guyten,
 Siet des of ghy ons hulp kunt bien,
 En wilje in ons faveur besluyten
 Soo laet ons eens een teken sien.
 En nauwlijcks had hy uyt met vragen
 Of (siet de gauheydt van dien Godt)
 Stracks hoort men drie vier Donderslagen,
 Ter sliicker-handt op sijn gebodt:
 Men sach oock (wie soud het gelooven?)
 Hoe dat een Star, met snellen vaert,
 Die gansche lucht quam door gestoven,
 Die ná sijn sleepte een lange staert,
 En schoot ons gevel, hel van luyster
 Vlack over, vallende in het woudt,
 Dees liet een streeck na door het duyster
 Gelijck een regen-boogh van Goudt,
 Een Regen-boogh als van Pistolen,
 Of van het suyverste Dücaet;
 Maar oock een stanck als dove kolen
 Of 't alderstinckenste privaet;
 Mijn Vader hier op (heel van sinnen
 Verandert), danckt 'en Star, en Goon,
 En rieplaet ons nu gaen beginnen
 't Is tijdt, kom aen mijn lieve zoon.
 'k Ben nu gereet met u te dwalen,
 Sa! packen wy ons slechts van hier
 Al wouje metme nae West-faelen,
 Het scheelt my tans niet eenen sier.
 En ghy, o Goden! die voordefen;
 Hier soo eerbiedigh zijt geloof

Wilt ghy de Stadt niet gunstigh wesen
Het moet ons wel zijn, volgje Hooft:
Maer wilt ons huysgesin bewaren,
(Nae 't gunstigh teecken, dat ghy mildt,
Ons hebt believen 't openbaeren)
En doet met Troyen datje wilt.
Maer ghy Æneas, wat is ditte?
Waer sijn de Paerden, Kar, en tel?
Kom, kom, 't is tijdt om op te sitten
Hoe staeye soo? Verstaeye wel.
En nauwlijcks sloot de man sijn kaken
Wanneer het vier al nader quam,
Soo dat ick klarelijck het kraken
Begon te hooren van de Vlam:
Ach! riep ick, Vader wilt niet marren
Ben ick het die u wederhoudt?
Praethier van Wagens, noch van Karren
Of wy sijn altemael om kout.
Hoort ghy geen klat'ren van de Houwers,
Komt sla jou schinckels op mijn neck
Ick salje voeren op mijn schouwers
Uyt dees verdoemd, en dootsche pleck:
Uw pack en sal my niet beswaren
Maer een, en selfde lot, en luck,
Sal ons te samen weder-vaeren
Het zy tot blydschap, of tot druck;
Iulus sal ick meê gaen packen
Al dravend aen mijn Rechter-Zy,
Mijn Vrouw mach volgen op mijn hacken
En houwen 't slipje van mijn py:
Enghy, o knechts, en knappe-gasten!
Komt luyfert met een snedigh oor,
Nae 't geen dat ick u gae belasten,
En geeft mijn redens stip gehoor:
Daer leyt pas buyten dese wallen,
Een oudt Graf, en een oude Kerck,
Die tot de gront schier is vervallen,

En op dat Graf een oude fack,
 En dese fack die leyd gedoocken
 In 't oude loof van een Cypres,
 Daer 't dickwils byfter plach te spoocken,
 Door een vermaerde Toveres;
 Siet daer, daer fal men t'famen trecken
 Een yeder door befond're Paân,
 Die nu fijn fchincfels beft kan recken
 Die iffer nu het beften aen;
 Kom Vader vat de Heyligheden,
 En al de Goôn u toevertrouwt,
 Al speelt dit volckje fonder reden
 Sy fijn nochtans van 't fpraeckfaemft Gout:
 Ick bidje taft gyfe, voor my aen.
 Want ick ben fmeurig met verlof,
 Ick hoop dit volck fal ons noch by ftaen
 Al walt fleghs met haer eygen ftof.
 Na dat ick dit soo had ftaen feggen,
 Gingh ick een roffe Leeuwe vacht
 Op by mijn brede fchouwers leggen,
 Pas tot een fadel voor mijn vracht:
 Hier op liet ick mijn Vader fappen
 En nederfitten met gemack,
 Die figh neer planten op dees lappen
 Met al de Goden in een fack:
 Mijn Soontje (noch niet groot gewaffen)
 't Geen my fijn rechter-hantje gaf,
 Volght my met ongelijke paffen
 Vast op mijn zyd nae op een draf:
 Mijn Huysvrouw dighjes op mijn zoolen
 Mijn rockje vattende achter aen,
 Terwijl wy vast door flop, en holen,
 En nare grotten henen gaen:
 Ick die korts benden wift te fplijten,
 En bracht veel Griecten op de vlucht,
 Sta nu fchier in mijn broeck te fchyten
 Op 't hooren van het minft gerucht:

Het minste dat'er oock mocht wesen;
 Deê my stracks lillen in mijn vaght,
 Endeed my daet'lijck teffens vresen,
 En voor mijn selfs. en voor mijn vraght;
 En nu begon het eyndt te naken,
 En nu sagh ick de poort al aen:
 En dacht, met heel verheugde kaken,
 Nu is mijn meeste vrees gedaen,
 Als een getrappel, ons al nader,
 En nader quam met swaer gerucht:
 Waer op mijn Ruyter, of mijn Vâder
 My toe riep, Soon tey op de vlucht,
 Ick sie voor ons Rondassen blincken,
 En 't flick ren van de storrem-hoên
 Gansch bloet! 't sal hier te bijster stincken
 Soo ghy niet daatlijck voort gaet spoên,
 'k Loof niet dat oyt een Paert door spooren
 Soo sicks sigh op de loop begaf,
 Als ick op dese stem te hooren
 Mijn koten spoeyden op een draf.
 Maer noch en kan ick niet bedencken,
 Wat droes, dat doe mijn harfen-var
 Soo dol, en finneloos gingh krencken,
 Dat ick mijn selfs by na vergat?
 Want 't wijl ick van de wegh gingh stappen,
 En vlood voor dese Grieckle trop,
 Om dat mijn niemant souw betrappen,
 En deerlijck grijpen by de kop:
 Soo bleef helaes! mijn Huysvrouw achter,
 Ick weet niet door wat avontuur:
 't Zy door haer treedt, licht vry wat sachtet
 Of doot 't ontmoeten van een buur
 Die zy voor 't laatste noch eens kustte:
 Of dat zy wat vergeten hat:
 Of dat zy wat heeft moeten rusten;
 En soo geraeckt was in de mat
 Ick weet 'er waerheydt van, noch logen,

Als dit, dat my noch al ontruft,
 Dat ick haer nimmer met mijn oogen
 Weer sach, Of heb adieu gekust;
 Noch ick begon haer eer te missen,
 Voor dat wy quamen aen het Graf,
 En Seres nare wildernissen,
 Met geen gemackelijcke draf:
 Als ick daer 't selschap met mijn oogen
 Ter deegh besichtichden in 't ront,
 Bevont ick my te schelms bedroogen,
 Mits ick mijn Vrouw daer niet en vont;
 Hoe teegh ick niet aen parlesjanten?
 Wat maeckten ick niet al misbaer?
 De Goden waren slechts Bacchanten,
 En pure schelmen met malkaer:
 Ja niemand wou ick oock verschoonen,
 Sels Venus niet, mijn eygen Moer,
 Die om haer sproockje te beloonen,
 Ick scholt voor een Blanckette Hoer,
 Die my gestaegh wat voor gingh liegen
 Gelijk een goey'en slechten quant
 Heel lichtelijcken te bedriegen,
 Met sproockjes van 't Luy-Lecker-Landt:
 Want dit kan yder een wel giffen,
 Dat het my noyt was sulcken rouw,
 Mijn Vaderlandt te moeten missen,
 Als sulcken eerelijcken Vrouw:
 Ick liet dan achter des struellen
 Mijn Trooysche Huysgoon, Kint, en Vaar
 Aen mijn getrouwe metgesellen,
 Om te beschutten voor gevaer,
 't Wyl ick mijn wapens aengae trecken,
 En set mijn Helmet op de kop,
 Getroost om weer na steec te recken.
 De selfde wech op een galop:
 Mijn moedt wierdt hevigh aengedreven,
 Om mijn weer op dit selfde pas,

Door flop en holen te begeven,
 Daer ick strack door gekomen was :
 Ick quam dan weder langhs de Muren
 En in dat donckere portael
 Daer ick vol schrick was door gaen schuren,
 En riep wel Hondert-duysend-mael.
 Ick sach ja lett' op alle stappen,
 Naukeurig met een Fackel-licht,
 Maer niemandt van haer wouw wat klappen
 Soo dat ick niemendal verricht :
 De vrees begon my aen te packen
 Mits 't hier soo eenigh was en naer,
 Soo dat ick daer van daen gingh sacken
 En weer gingh kruyen op een aër :
 Ick keerde weer na onse mueren,
 Want lichtelijck dacht ick, per abuys
 Of door een vremde slach van kuren,
 Sal zy weer zijn gekeert na huys :
 (Want Vrouwen hebben dickwils vlagen,
 Dat zy om een vergeren pot,
 Haer lijf en leven soude wagen,
 Al lijkt het ons al vry wat lot,)
 Maer neen, 't was daer al vol van Griecten
 Die met een gruwelijck gekrack,
 Een Vlam met schitterende wiecken
 Deën vliegen langhs het gantsche dack;
 Van hier liep ick na Priaems hoven,
 En sach hoe 't met het slot al stont,
 Maer ach ! dat gloeyden als een oven,
 Met Duysend kolen in sijn mondt;
 Op 't lege pleyn en Galeryen,
 By Junoos Prael-gedachtenis
 Daer staen braveeren met haer beyen,
 Heer Phœnix, en dien schelm Uliss',
 Om inedigh op de buyt te passen :
 Want hier ley al de Trooyische schat,
 Gesleept uyt Koor, en Kercke kassen,

En alle Huyfen van de Stadt ;
 Een magt van God' , en Silv're kannen
 En Schiæl , en Kruyck , en Tafelbort ,
 Een macht van Potten , en van Pannen ,
 En Lepels alfoo dicht als Gort ,
 Een lengte Silvre Toebacks doofen
 Waer van Ulyffes dien Rabouw ,
 Der een toefack aen fijn Matroofen ,
Dat hy hem eensjes stoppen fouw :
 Een macht van mutsjes , en van pinten ,
 Van kroes , en and're fnyffery ,
 Van kleeren met , en sonder linten :
 Die ick om kortheyt fla voorby .
 Hier fagmen noch een tal van wijven
 Die met een overgeven moedt
 Noch ftaen te trecken , en te kijven ,
 Met de Soldaten , om haer goed :
 Een tal van kinders meê gelooopen ,
 Die ftaen haer by in defen ftrijdt ,
 En tyen voor haer moers aen 't ftroopen ,
 Met naer , en jammerlijck gekrijt ;
 Ick balck hier op oock meê , Creuyfe !
 Creuyfe ! met een holle baff ,
 Elaes waer fteeckje metje luyfen
 Mijnlieve wijf ick foeckje vaff ?
 Ick foeck na u met groot verlangen ,
 Ick bidje , houje toch niet ftom ,
 Want ick fal wis mijn zelfs verhangen ,
 Vint ickje nu niet haeft weerom !
 Dus galmden ick langhs huys en ftoepen
 Mer een verbaefd' en vlugge tret
 En had licht een wigh noch ftaen roepen ,
 Had my dit fpoockfel niet belet ;
 Crœusaas fchim quam my te vooren
 Maer vry veel groter na dees fchijn
 Van Oogen , Neus , en Neers , en Ooren ,
 Als fy voor defen plach te fijn ;

Van Virgilius.

Och hoe begon ick doe te yfen!
Mijn stem bleef steken in mijn krop,
En al mijn hayr begon te ryfen,
Als Varckens borstels op mijn kop:
En met deed sy haer kaken open,
En roerde dus haer tonge bladt:
Wat leght ghy dus vergeefs te loopen
Gelijck een fots kap door de Stadt
Mijn zoete man? staeck dese grillen
De Goden sijn dus van Advijs
Dat ghy nu sonder my u spillen
Sult moeten packen op dees reys:
't Is Junoos, en Jupyns begeeren:
Uyt welckers vorstelijcke last,
Ghy my sult b'lieven 't excuseeren
Mits dien ick by haer blijf te gast;
Maer ach! wat zien ick u laveren
Langhs meenigh onbekende grondt?
Wat zien ick u noch trakkaseeren.
Gelijck een pure vagebondt?
Voor ghy noch komt met uwe mackers
Aen 't vet Hesper'jen, schoon begroeyt,
Lancks welckers weelderige ackers
De Libiaensche Tyber vloeyt:
Hier sal 't met u breê dingen wesen,
Een Koninckrijck; en Koningin,
Sal al uw smart dan weer genesen,
Wat dunckje? is dat naje Zin?
Houw op, 't is langh genoegh gekreten
Ey doet het sleght tot mijn gerief?
En wilt sleght dese druck vergeten,
Ghy vindt wel haest een ander lief:
Weest oock geruft, ghy sult noyt hooren
Dat ick (wiens schoon-moer Venus was
En uyt 't Dardaense Bloet gebooren)
Oyt spinnen sal Myrmidons Vlas:
Ja ick zal selfs noyt Grieckse huysen

Of sloten, of Kasteelen sien,
 Noch ick sal noyt aen Grieckse luysen,
 Gedwongen sijn den strijd te bien:
 Noch noyt haer Juffers Kamenieren,
 O neen! daer ben ick van bevrijt;
 Des roept de vreught weer doorje nieren
 Je Vrouw wort noyt een Grieckse Meyd,
 Maer siet verheught de Eng'len dansen
 Op 't snorren van Appolloos Lier,
 En sit heel snedigh wat te schransen
 Aen 't pater stuck van 's Hemels stier;
 Nu lief, adieu, ick moet vertrecken,
 Maer let voor al wel op ons kindt,
 En wilt her s'nachts wat warmpjes decken
 Want licht'lijck vat het schaep een windt.
 Mit sweegse, en gingh geswind verswinden,
 Terwijl ick met een heele sucht
 Vergeefs haer na riep, mijn beminde
 Begeef u toch niet op de vlucht!
 Tot driemael dacht ick haer te vatten
 En noch 't omhelsen om haer neck,
 Maer driemael gingh haer schijnfel spatten;
 En schoor (soo 't scheen) met my de geck.
 Dies moest ick my dan weer gaen spoeyen
 Na 't dal, daer al mijn volckje sach,
 Dat soo gewis was aen gaen groeyen
 Als muggen op een hete dagh;
 Ick was benieuwt om aen te schouwen,
 't Geselschap van mijn Cameraets,
 Van sulcken lengte Mans, en Vrouwen,
 Van sulcken lengte jonge-maets,
 Van sulcken lengte slecht rapalje
 't Geen hier by een gekomen was,
 (Hoe wel men ons al t'saem Canalje
 Nu wel moght noemen in dat kas)
 Hier wast vergaert uyt alle hoecken,
 Gereet om met haer lijf en goet

Van Vergilius.

En my, een ander landt te soecken,
En andre Steeden langhs de vloed:
Elck was getrooft met my te varen
Als met een eerlijck Capeteyn
Die sich verfont, op Stroom, en Baren
Soo wel als op een glas met Wijn;
En nu begon de nacht te swigten,
En Lucifer begon sijn naers,
Alreè ter bedden uyt te lichten,
En klom op Ida met sijn kaers:
De Griek had over al met wakers
De Poort beset dat speer ons meest
Des mosten wy gelijk de Quakers
Wel volgen 't drijven van ons geest.
Daer viel voor ons niet meer te vegen,
Dies spoeyd ick my op mijn vertreck,
En klom de Bergh op heel verlegen
Met mijnen grysaert op mijn neck.

E Y N D E.

Vervolgh
Van de
AFRIKAENSE THALIA
Of
GEURIGE
ZANG-GODIN,

Bestaende in eenige mengeldichten,
Lietjes, en Brieven.

MINNE-STRIJT,
Tusschen Moeder, en Dochter, om de
Professie van mijn Hart.

Helaes hoe is mijn hert in pijn!
Tot wien van twee sal ick my keeren?
Een Moeder met haer Dochterlij
Die willen beyde daer in logeeren,
En 'k weet niet wien 'k sal gunstigh sijn;
Mijn harte deurtje staet vast aen,
En hoe schoon dat sy beyde praten,
Een van haer twee sal moeten gaen,
Want soo 'k haer beyden in souw laeten;
'k Soud vreesen Bloet-schand te begaen;
Des dient hier ernstigh overleyt,
Wie dat ick van dees twee moet kiezen,
Want elck heeft sijn bevalligheyd,
Die, om dees plaets niet te verliezen,

Genoegsaem tot haer voordeel pleydt :

Des Moeders oogen schoon van schijn

Die souden my het Hert ontslyuten :

Soo 's Dochters Lipjes als Robyn

Met kracht haer daer niet hielden buyten ,

Mits niet van soo veel macht mach sijn ;

't Is waer , de aengename kin

Des Moeders , roept seer tot haer voordeel ,

Maer 's Dochters lockjes , daer de min

Sijn macht in roont , herroepen 't oordeel ,

En seggen , laet de Dochter in ;

Maer dees haer voorbooft al te breedt ,

Doet my 't weer met de Moeder houwen ,

Vermits 't noch van geen rimpels weer ,

Doch als 'k weer gae haer Neus aenschouwen ,

So wort my dese keur weer leet ;

Voorts waer dat mijn gesicht sich set ,

't Zy op de Oud' , of op de Jonge ,

't Zy op hun wesen , gangh , en tret ,

Ick vind my steeds met vrees besprongen ,

Die my een vaste keur belet .

Heeft d'Oude Vrouw schier Veertigh Jaer ,

Haer Dochter heeft'er noch geen Sestien :

Dat jonge goet steeckt vol gevaer

En doen my haer gelijk de Pest vlien

Dus valt my 't kiezen bijster swaer :

Doch soo 'k de jeught vrees van den een .

Ick haet weer d'Ouderdom van d'ander ,

So dat 'k in dees onsekerheen ,

Weer 't elckens in mijn keur verander ,

En weet niet wie 'k sal in doen treen :

Oock dunckt my dat ick voor mijn hart ,

Haer mer hun beyd al hoor aen 't kijken ,

Want elck van hun wift eyn hart ,

En geen van bey wil buyten blijven

Soo dat den een den ander tart :

'k Vrees , 't slaen volght stracks noch op het woord ,

Afrikaense Tbalia

Want hun gekijf werdt langh hoe bitfer,
 Soo dat 'k souw vreesen voor een moord,
 Indien mijn hert niet van een switser
 Versien tot wacht was van de poort:

Dees dient stracks met sijn Hellebaerdt
 Haer in 't gekijf van een te scheyden,
 Op dat hun bloedt toch wordt gespaerdt:
 Oock heb ick vrees van straf te lyden
 Indien daer een ter Hellen-vaerdt;

Wel, om soo veel dan als 't kan sijn,
 Van mijn kant hun verschil te siffen,
 So moet mijn keur wat vaerdigh sijn,
 Des (schoon 'k int best misschien sal missen)
 Segh ick treet in ghy Dochter-lijn

Doch op Conditie, dat een Maendt
 U, tot een tijdt van proef sal strecken,
 Want toont ghy u maer wat verwaendt,
 Soo sult ghy in die tijdt vertrecken,
 Want siet uw wech is al gebaent:

Doch draecht g'u wel soo blijft ghy vast:
 Soo niet, soo sult g'uw plaets verliefen
 Op dat uw Moeder wordt mijn gast,
 Daerom so packt vry stracks je bielen,
 Indienje niet wel op en past.

Dus brack mijn voorsorg haren strijdt
 Maer hielt my steets de oogen open,
 Vol vrees, dat dit volck mett'er tijdt
 Mijn hart noch eensjes af moght lopen
 En maecken my mijn selven quyt

En dan was 't werck genoegh verbruyt
 Des om all' onheyl te Caveeren,
 So blijf ick vast by dit besluyt,
 Dat die geen die wil revolteren
 Terstont het gat sal raken uyt.

Op het vereeren van een Kermis-
Haentje aen Juffr. N. B.

IS't dan omje vinger-hoedt,
 En om datje niet keunt naeyen,
 Datje soo moet leggen graeyen,
 En my stadigh quellen moet?
 Segh, wie dat hetje gedaen het
 Datje my gedurigh moeyt?
 Of ist datje hen niet broeyt,
 Om dat hy geen Kermis haen het?
 Ja voorseker dat sal 't zijn,
 'k Loof oock dat dat arme biesje,
 Mager is gelijk een giesjen,
 Nouw het sonder man moet zijn?
 Och! 'k heb seper medelyen,
 Met dat arm verlaete beest:
 Want ick ben beloo bevreeft,
 Dat 't van rouw sich doot sel schreyen.
 'k Send u daerom hier een haen,
 Om nu hem, en uw te paeyen,
 En op dat jy op sijn kraeyen,
 's Morgens wat eer op soud staen.
 'k Send uw vinger-hoed oock mede
 't Welck ick noch niet had gedaen.
 By-aldien dees Kermis-Haen
 Daer niet langh had om gebeden.
 'k Denck jy bent nu wel te vreên,
 Daerom doe ick niet als hopen
 Dat je m' oock wat mooys sult koopen
 Als je na de marckt gaet treên.
 't Is toch alle daegh geen Kormis,
 En in d'heele Werreld siet,
 Iffer sulcken Kermis niet;
 Die soo heerlijck in sijn Form is.

Aen Juffr. N. N. Hem tot Kermis
een Oudt Besje vereert hebbende.

HEer wat is je Besje kribbigh,

Nimmermeer is zy te vreên,

Al haer woorden sijn soo snibbigh,

Dat het is al 't ongemeen:

d'Heelen dagh leyt zy te preeken,

Met de Bybel in haer arm,

En dar doet me qualijk spreeken,

Want het hoeft dat wortme warm:

Daerom ben ick heel 't onvreeden,

Dat ghy my dat wijf toe sondt,

Konje niet je gelt besteden

Aen een Kat, of aen een Hond?

Moetje my juyft met dit backhuys

(So vol rimpels, datmen 't schier

Dient te spijck'ren op een kackhuys,

Dreygen met het vagevier.

'k Ben beloo ! om sulcke streecken,

So gramsteurigh, en soo quaet;

Dat ick my op u wil wreecken

Eer de kermis noch vergaet.

'k Send u daerom hier een Vryer,

Die men altijd befigh vint;

't Is geen Wever, noch geen Snyer,

Maer een die wat kinders spint.

Set dees Vryer slechts aen 't wercken,

Siet eens hoe dat spinnen gaet:

'k wed dat je wel haest sult mercken,

Dat hy 't Ambacht wel verstaet?

Kon men met dat Kinder spinnen,

Wijf, en Kind, de kost voor winnen;

'k Wed dat ick, en d'heeale stadt,

Nacht, en Dach, aen 't spinnen sat.

Op het fenden van eenighe
Boeckweyten Koecken,

'k Send

'k **S** End mijn Heer en Juffrouw Spaers,
 Aen u, en Me-Juffrouw Berje,
 Hier een Saturdaeghs banckerje,
 Dat gemaect is by de Kaers:
 't Sijn, ses wel gekrente koeken,
 Van het best boeckweyte meel,
 Voor elck twee, dat 's net je deel;
 Want dat 's voor drie leege hoecken.
 'k Weet wel jy luy bent niet graegh,
 'k Send u daerom geen dosijntje,
 Want ick vreesde voor Carrijotje
 Mits zy heeft een quaje maegh:
 En om dat ons Juffer Lijje
 Liever eet rauw' Abberdaen,
 Derf 'k haer aen geen koecken raen.
 Want ick vrees voor 't soete Meysje;
 Maer soo 'k oock wist dat mijn Heer
 Floris, nu by u souw wesen,
 Wyl 't beslach noch is geresen,
 'k Sond'er noch een drie vier meer?
 'k Loof hy moet vry leegh van maegh sijn
 Mits hy even komt uyt Zee,
 Daer hy byster hunger lee
 Bloemenhart! war moet hy graegh sijn!
 'k Bid des daedlijck antwoordt geeft,
 Of hy meê wacht na de gratie;
 En met een, of die Purgatie
 Oock al wel gearbeydt heeft:
 Want soo dees twee dingen waer sijn
 So moet noch een Pan te vuur,
 En in eenen kleyn half uur,
 Sal der noch wel seven gaer sijn:
 Want 't Purgeeren van de maegh
 Van ons jonge nicht Carrijotje
 Sal my schaen een half Dosijntje
 Floris ('k wed) is niet soo graegh?
 Nouw dat laet ick lijk wel varen,
 Nouw dat laet ick lijk wel varen,

Segh maer hoe uw saecken staen,
 'k Sel noch wel een Pot beslaen,
 Wilt sleghs dit Bancket niet sparen,
 Maer eet op, en lust je meer,
 Wilje Meydt maer herwaerts stuuren,
 'k Heb byloõ voor sulcke buuren
 Koecks genoegh, en noch wat meer.

Tegen het beklach over de Boeck-Weyte
 Koecken, verbeteret met een Hoen, en vier Kuyckens.

Immers sult ghy my bekennen ;
 Dat een Pankoeck, ses of acht,
 Niet werd half soo veel geacht,
 Als vijf vette Kermis heñnen :
 Daerom, schoon mijn laest bancket,
 U niet wel, kon contenteeren,
 Wil 'k u nu wat aers vereeren,
 't Geen uw schimpen wat belet ;
 Daer 's een Klockhen met vier jongen
 Die op 't vijfde zit en broedt,
 Kijck' eens Heer ! is dat niet soet ?
 't Jonch is op de Moer gesprongen.
 Ben ick nou niet lieberael ?
 Lijck ick nou niet wel een Vryer ?
 'k Ben biget altijt geen snyer,
 Eens 's jaers ben ick Cordiael.
 Ja wel siet dat werck een reysje !
 Is dat niet wel hiel ondieft ?
 'k Wed je wort 'er op verliest !
 Maer holla je bent een meysje :
 Wel maer Heer ! dat zijn oock rancken,
 Als een mensch j' oock wat vereert,
 Is 't je dan niet soo veel weerd,
 Dat j' hem eerlijck souwt bedancken ?
 'k Denck ten minsten evenwel,
 Dat je my te gaff sult nooden,
 Als je wilt dees Hoenders Dooden,
 'k Sweer je dat ick komen sel,

Of wil jyfe liever houwen?
Setse fraetjes in een kooy,
Heer! dat goetje broeyt soo mooy,
't Sel je seeper niet berouwen:

Maer holla, dats of, sey Styn,
Want je seght j'en hebt geen haentje,
Dat verbruft het heele baentje,
Bloemen-hart! dat kan niet zijn.

Doch, wat hoef j' oock veel te vreesen,
Soo 't u aen een Haen ontbreeckt,
'k Bidje maer een woordje spreeckt,
Want ick wil jou Haen wel wesen.

Op het Trouwen.

T Appen, dichten, en het trouwen,
Dat zijn huylensdaeghs, dunckt mijn,
Voor drie Neringen te houwen,
Die het meest profijtelyck zijn.

Want in dese slechte tyen,
Klaeght schier yder Ambachs-Man,
Maer het Tappen, 't Dicht' en Vryen,
Neemt God lof noch dagelycks an:

Dat zijn dingen by gansch lichters,
Daer schier yder een wil aen:
Tappers, Vryers, Bruygom's, Dichters,
Sie j' als zaet langhs straeten gaen;

Maer voor al het Vryers ambacht,
Dat is heden soo gemien,
Dat ghy geen uur op de dam-wacht
Of je sult'er tachtigh sien:

Na't behoorlyck salueeren
Spreeckt men nergens van soo ras,
Als alleen van 't Juffriseeren
Even of't een hourjen was,

Daer vertelt men, aen malkander,
Wie dat Bruygom is, en Bruydt:
d'Een verhaelt weêr aen den ander
Wie sijn scheenen heeft gestuyt.

Trouwen is het ouwe Deuntje,
 't Komt een Mensch als 't hoefden an,
 Sey lef Teuntje tegen Pleuntje,
 Want haer Vryer Janneman;
 Had in twee drie hele dagen,
 't Hylick met haer klaer gemaect;
 Want soo dra hy quam te vragen,
 Was de sloof aen 't hert geraect.

Eyndlijck, j'hoort dan schier niet spreekken,
 Als van Bruygoms, by 't Dofijn;
 So dat ick wel deeglijck reecken,
 Dat, dat Ambacht goet moet sijn.

Bruylofs-Dighje aen Monfr. Baers.

B Loemenhart dat is een footje!
 Dat 's eerst puyck van bruyne Baers!
 Raect dat saemen in een Vlootje,
 'k Wed, sy kruypen Neus in Naers?
 Sulcken Baers kan immers tarten,
 d'Alderbeste Purmer-Pos?
 'k Wed de Bruyd eet oock van harten
 Liever die, als van een Os?

't Is een Hommert, by gans-felten!
 Bruydtje, dat is na je sin,
 'k Wed, hy in je mondt sal smelten,
 Want daer 's Vet, en Reufel in?
 Je moet graet, noch niet wech smijten,
 Tot de staert toe, is hy goet,
 Steekt hy wat hy sal niet byten
 Steeckelbaers is oock wel soet.

Aen Climene.

M Yn schoone Son, wilt ghy dan vluchten,
 Sonder dat ghy mijn droeve fuchten
 Of mijn bedruckte klachten hoort?

Helaas!

Helaas! denckt schoon ghy zijt verbolgen:
Dat steeds mijn hart u na moet volgen;
Mits 't u meer dan my toebehoort.

Wel aen mijn hart, volgt dan haer treden,
Speurt na gestaegh dees Godlijckheden,
Oorsaecken van uw slaeverny
De Min, schoon sy sich roont verbolgen,
Geeft u verlos van haer te volgen,
Mits j' haer meer toebehoort dan my.

Aen Clorimeen.

Wilt ghy niet dat ick om u sucht,
Soo laet u gunst mijn smart verdrijven,
Of wilt voortaan soo schoon niet blijven
Op dat ick uyt uw boejens vlucht?
Maer blijvend in mijn ongenuchten
En ghy steeds soo vol Godlijckheen,
Wat is dat wreede Clorimeen,
Als willen dat ick steeds sal suchten?

Aen Jan.

In seyt dat hy stracks mijn gesontheyd heeft gedroncken,
Maer hoe droes kan dat zijn want ('k meen) ik hebse noch?
En Jan is sat, en sieck, en droncken als een sogh,
Hoe mooy gaet Jan daer nu met mijn gesontheyd proncken?
Waert ghy geijck ghy seght van mijn gesontheyd droncken,
So ick, o Jan! u mijn gesontheydt had geschoncken,
Uw woorden, en u doen, souw komen over een?
Maer mijn gesontheyd, maeckt geen sotte siecken: Neen:
Hoe drommel seght ghy dan, dat ghy die hebt gedroncken?

Aen Phillis.

Phillis de gansche stadt roemt wel uw Godlijckheydt,
Maer seydt met een; dat men uw strafheyd heeft te vresen,
F f 5 Voor

Voor my, ick weet seer wel hoe machtigh dat ghy zyt,
 Maer 'k twijffel, of ghy soud soo onverblid'lijck wesen;
 Van uw maer eens te sien heeft my mijn ongeval
 Meer als te veel geleert, dat men u dient te vreesen,
 Des vraegh ick maer alleen, of 'k hooploos sterven sal
 En of ghy steeds voor my sult onverbidlijck wesen.

Bruylofts Rondeel.

IS voor de Bruyt en u ô Bruygom meede,
 Dat ick hier kom met een Rondeel getreden,
 Met hoop, dat ghy sult hooren hoe het luyd,
 't Roept over u geluck, en zegen uyt,
 Nadien ghy nu met even blye schteeden,
 Treet na de plaets soo vol van vrolijkheden,
 Daer g' hebt, soo langh ô Bruygom! om gestreden,
 Soo dat ghy nu met recht roept overluyt,
 Ick leef vernoecht: Want 't geen ick heb geleden
 't Is voor de Bruydt.

Nu wordt g' alleen besitter van die leeden,
 Die ghy wel eer van elck saeght aengebden,
 Uyt wiens genot nu al uw wellust spruyt;
 Gaet wil dan vry tot 't heyligh Outaer treden,
 En Offert daer aen haer bevaligheden,
 Al 't geen ghy hebt, en schenckt het haer tot buydt,
 Want al het geenghy morgen hebt, en heden
 Is voor de Bruydt.

Minne - Klacht.

Van Leonora.

WIe souw op een Minnaer bouwen,
 Die soo los is als de Windt:
 Want soo hy van daegh bemindt,
 't Sal hem morgen weer berouwen!
 Want als hy my t'huys komt spreekken,
 Schoon ick sijn bedrogh wel merk,

Veynst hy sigh in min soo sterck,
Dat 'er niets aen schijnt t'ontbreecken.

Carel mindt my soo hy seydt,
En heeft my sijn trouw gelworen;
Maer met dees mijn eygen ooren,
Hoord' ick sijn ontrouwigheyd.
En ontmoet hy my bedeckt,
Soo heeft hy sijn min verlooren,
En vervloect schier Leonore;
Met wiens liefde dat hy geckt.

Want als ick mijn spraeck verander,
En verbergh hem mijn gesicht,
Doe 'k hem doolen in sijn plicht,
En mijn aensien voor een ander:

En in dees gemaecte schijn,
Doe ick my van hem beminnen
Soo, dat ick merck dat sijn sinnen,
Niet dan ydle losheyd zijn.

Dus wouw ick sijn min beproeven
Door dees mijn arglistigheyd;
Waer door ick sijn trouwigheyd
Vond te staen op losse schroeven.

Minnaers lossen als de windt,
Wie sal des op u betrouwen,
Mits 't u morgen sal berouwen,
Hoe seer ghy van daegh bemindt?

Aen Phillis.

Wat baet my mijn stantvastigheyd?
En wat kan my mijn suchten baten?

Wijl sy mijn liefde schijnt te haeten
Die loonend' met ondanckbaerheydt.

Laes! 'k heb mijn min te lang gevleyd,

Met d'ydle hoop in mijn ellende,

't Is best, ick door de doodr gae enden,

Haer haet, en mijn standvastigheyd.

Afrikaense Thalia

Want 'k was gewis te ver verleydt,
 Indien mijn ydele gedachten,
 Van haer beloningh derfden wachten,
 Voor alles 't geen mijn ziel nu lydt;
 Neen, dat was my te veel gevleydt,
 Des al 't geen ick souw hoopen derven,
 Is haest te eynden door mijn sterven,
 Haer, haet en mijn Elendigheyt.

Op Dr. Jan.

NEen Jan, jy sult wel bedyen,
 Houd die voet maer als een Man,
 Jy verstaet jou op het Vryen,
 Na dat ick het hoore kan.
 Want schoon dat j'een fes of seeven,
 Blauwe scheenen overwindt,
 Jy kunt s'ooock aen andre geven:
 Des acht ghy dat maer voor windt.
 So gehaspelt, soo gesponnen,
 Soo verlooren, soo vergoedt,
 Sogewonnen, soo geronnen,
 Dunckt my speel jy met dat goedt.
 Ses gekregen, een gegeven,
 So ontlast ghy vast uw ramp:
 Kunje dat noch vijfmael plegen
 Kameraet, soo speelje kamp.
 Seecker j'hebt een goe Methoode,
 Om u van de rest 't ontslaen,
 Des hebt ghy niet meer van noode,
 Dandaer slechts in voort te gaen.
 Wijl g'uw studie, en Promotie
 Trouwend', eyft voldae te zien;
 Mits 'k u nu een Idioor zie,
 Loofick niet sal 't licht geschien.
 Want wie souw uw studie achten,
 Die ver voor u sptheyt swyght;

Des sult ghy al vry langh wachte,
Eer ghy daer een Duyt voor krijght:

Wie oock sal een front betalen
Als men's hem voor Gout verkoopt;
Vriendt laet eerstje key uythaelen,
Eerj' op sulcke vetjes hoopt.

Want ghy weet dat wel van buyten,
Dat elck Juffer Blauwen moet,
Als ghy op het Hawlijck sluyten,
Wildt uw studie sien vergoet,

Wijl die niemant sal vergoeden,
Schoon ghy d'heele weerd vraecht;
Mits geen Mensch schier kan vermoeden
Dat ghy immers letter saeght.

Seecker dese vondt der vonden,
Om te speelen leer om leer,
Is al wel van jou gevonden,
Bruydt men jouw, jy bruydtse weer.

Des mooght ghy wel glorieeren
Lancks de straet, by yeder een,
Dat ghy Juffers, meê kunt leeren,
Hoe dat smaect een blauwe scheen.

Maer ô sot van alle sotten!
Weet ghy niet, dat 't gansche landt
Sal met dees uw glori spotten,
Wijl ghy roemt uw eygen schandt?

Byt van spyt eer op uw naeg'len,
En houdt best die glory in,
Wild ghy 't niet sien, vuyften haeg'len
Op uw domme kevel in.

So je scheenen, eer wat leeden,
Daer j' oock nu Canons voor draegt,
'k Sweer je kop sel haest wel mede,
Met wat blauwtjes sijn geplaeht.

Op het vereeren van een Diamantje
Aen Juffr. N. N.

DE trouwste Minnaer van het Landt
Gaf schoone aen u dees Diamant,
Die, hoe schoon dat hy blinckt in luyfter,
Noch by sijn Minne-vlam is duyfter,
Berooft van alle glans, en licht;
Doch sonder dat ghy zijt verplicht
Iets aen hem wederom te geven,
Stelt hy sijn grootste vreught hier in,
Dat hy aen u sijn Af-Goddin
Hier by noch schenckt sijn ziel, en leven.

Bruylofts-Sangh.

O Bruyd'gom! die de Troon, nu van 't geluck gaet naed'ren
Waer toe de liefde uw het spoor geweelen heeft,
En die nu in een Staet van vreught en wellust leeft,
Nu ghy de treden volght van uw versturven Vaed'ren.
Gedoogh, dat in dees staet mijn blye Sang-Goddin
U naeder, om uw luck, en Vreughtden uyt te singen,
En dat sy als vervoert, in veel verwonderingen,
Verbreyden gaet de macht, en mogentheyd der min.
O Liefde! wie kan doch uw heerschappy ontvlieden?
Wat isser hier op aerd, in 't water, of in lucht,
Dat onder u gebiedt, niet dagelijcks en sucht,
En wat ziel kan uw macht niet dwingen en gebieden?
Van d'aldergrootste mensch tot aen de kleynste mier,
Sach men nooyt schepfel vry van 't perffen uwer banden;
Want al wat adem schept doet ghy de boesem branden,
Ja smelten in de gloedt, van sulck een Godlijck vier.
Geen tijds veranderingh kon ooyt uw macht verand'ren,
Vermidts ghy van 't begin tot op dees laetste tijdt.
Van ieder een gediend, en aengebeneden zijt,
En 't menschelijck geslacht alleen houdt by malkand'ren.

Dus praelt uw Heerschappy, door 't gansche werelDs rondt,
 Waer onder d' eene lucht in sijn gedurigh lijden,
 Wanneer ghy (schoon ghy hem kundt van sijn smart bevryden)
 Hem stadigh quynen doet door een vergifte wond.

Een ander wederom, van dese pijn genesen,
 En siende sijn vol vreught, en sich van sorgh bevrydt,
 Recht u Altaren op, van enckle danckbaerheyd,
 Zijnde als door u uyt 't stof, tot op den Troon geresen.

Ghy des o Bruydegom, en ghy volmaeckte Bruydt!
 Die van de min geniet, dees Balsam voor uw wonden;
 Wijl uw twee zielen zijn door macht aen een gebonden,
 Nu smaecten gaen het soet, 't geen uyt de liefde spruyt;

Wat staet vol luck en vreught, kan uw staet evenaeren?
 Heeft immer 't menschlijck breyn, een wellust overdacht,
 Die voor de vreught niet wijckt die ghy-liê nu verwaght,
 Wijl u twee zielen t'saem, na Cypres Lust-Hof vaeren?
 Wat vruchten kunnen by die vergeleeken zijn
 Die ghy nu beyde gaet in volle weelde plucken?

Gewis, de smaect daer van, en kan geen mensch uyt drucken
 Mits die het Nectar tart, en 't Hemelsch Ambrosijn.

O Liefelijcke staet, van twee vereende harten!

Wat valt ghy voor die geen die u besitten soet?

Wat baerd ghy voor een vreughd in een verliefd gemoed?

Vermits 't u hebbend selfs, al ongeluck kan tarten.

Dus ryft vereende dan uw beyder luck om hoogh:

Dus maect ghy, dat na dees geen ramp uw vreucht kan hind'ren,

Dus siet ghy nu voortaan uw droef gesught vermind'ren,

Als ghy u staet aenschouwt met een steeds vreughdigh oogh:

Des wenst mijn Sang - Godin, dat ghy die nooyt siet enden

Maer dat u soete vreught soo langh steeds groejen mach,

Torghy noch hondermael verjaeren siet dees dagh,

Die u in overvloedt dees vreughde roe komt senden.

Verbaesde Klachten

Aen 't Nootlot.

O Droevig nootlot 't geen my steeds ! op nieuws doet suchten !
Sult ghy my nimmermeer , doen 't endt sien van mijn
smart ,

Maer eeuwigh dagh , op dagh , mijn droef , en quynend hart
Weer knellen onder 't juck , van Duyfendt ongenuchten ?

Wat heb ick wreede Beul , mijns levens ooyt misdaen ,
't Geen , immer heeft verdient dat ghy my dus verbolgen ,
Met nieuwe quellingen gestadig moet vervolgen ,
En daegelijcks mijn ziel , met varfche geeffels slaen .

Ist niet genoegh uw haet , ses jaren te verdragen ,
En al te lyden dat een ziel ooyt lyden kon ,
Maer moet uw Tyranny , gelijk een Hellsche bron ,
Met soo veel bitterheyd , volharden my te plagen ?

Sal 't endt van mijn verdriet , dan 't endt mijns levens zijn ?
En wilt ghy eeuwigh my doen domp'len in d'ellenden ,
Sonder dat 'k immermeer , derf hoopen te sien enden :
Uw haet , en mijn verdriet , uw strafheydt en mijn pijn ?

Bestiert u God Jupijn door sijn rechtvaardig' handen ?
Waerom word ick van u dus 't onrecht dan geplaeht ?
En segh , waerom mijn ziel alleen uw wreetheyd draeght ,
Daer 'k meer als and're nooyt my tegens hem aenspande ?

En nochtans vindt ick elck van uwe strafheyd vry ,
En niemandt voelt op d'Aerd , als ick u felfte slaegen
En 't geen veel andere diende met my te draegen ,
Leght g'onrechtveerdelijck , alleenigh maer op my :

Of looghy maer alleen wordt van 't geval gebooren ,
Waerom ? wijl men 't geval soo ras veranderen siet ,
Verandert ghy met een dan oock uw wreedheyd niet ,
Maer traght my dagh aen dagh in nieuw verdriet te smooren ?

Helaes ! wijl ick dan dus uwe felle straffigheyd
Gedwongen ben altijd soo langh ick leef te draegen :
Schenckt my dan na de maer , van al dees felle slagen
Op dat ick die verdraegh , oock soo veel lijdtfaemheyd .

Aen Phillis.

TRots al het lijdē van mijn hart,
 Bemin ick selfs mijn eygen smart
 Phillis, en moet my luckigh achten;
 Want, 't wijl ick u oprecht bemin,
 Soo stort ick nimmer sucht, of klachten,
 Of 'k vind'er vreucht, en soetheyd in.

Niets kan een Minnaer moey'lijck zyn;
 Ja selfs sijn lyden, en sijn pyn
 Die kunnen hem tot vreughde maenen
 Phillis, soo heerlijk is de min;
 Voor my, ick storte nimmer traenen,
 Of 'k vindt, daer vreucht en soetheyd in.

Waerom, mijn schoone haet ghy dan
 't Geen soo veel vreucht verschaffen kan?
 Ey! wilt de min niet langer vluchten,
 Denckt dat een die getrouw bemint,
 Nooyt smart gevoelt noch ongenughte
 Daer hy geen dubb'le vreucht in vindt.

Klachte over de ontstantvastigheyt
van Climene.

DE Schoone Venus mindt Vulkaen,
 Hoewel hy Kreupel, Lam, en Manckis,
 De Brave Mars moet achterstaen,
 Schoon 't regen al sijn wil, en danck is.

So eygen schijnt her aen de schoont,
 Te minnen 't geen niet minnens waerd is,
 So word ons daeg'lijck klaer betoont
 Hoe dat een schoone Vrouw van aert is,
 Sy volght alleen haer kriele lust,
 En om geen minnaers te verliefen,
 Is 't haer alleens wie dat haer kust;
 Al souden sy selver kreupels kiesen:

Aen wien sy (als hy na de kunst,
Haer yetwes weet in 't oor te praten,
Schoon sy voor dees hem swoer te haten)
Bewijzen sal de grootste gunst;

Dan stopt sy voor de waerdigheyt
Van and're Minnaers, oogh, en ooren,
Dan acht sy op geen trouwigheyt
Die haer een ander heeft geswooren.

Climene, ach! uw lofse sin
Doet my dit meê in uw bevinden!
Wijl ick, geblindt-hockt door uw min
Dacht dat ghy my alleen beminde;

Maer ach! uw onstantvastigheyt,
Of eer, uw hollende gedachten
Die doen my sien wat seeckerheyt
Ick van uw woorden heb te wachten:

Ghy swoerd te haten dien Vulkaen
Die minnaer met verkrompen pesen,
Ghy swoerd dat ick van nu voortaan,
Alleen van u bemind souw wesen:

En ondertusschen is 't gewis,
Dat ghy in beyden hebt geloogen,
Want wijl hy meê begunsticht is,
Wat ben ick beter dan bedroogen?

Vergeef my al te schoone maecht,
Soo ick u van bedrogh beschuldigh,
De liefde die u slaef u draeght,
Maeckt hem door erghwaen onverduldigh:

Sijn hart her geen hy u alleen,
En niemant anders heeft gegeven,
Kan oock, ô Godd'lijcke Climeen!
In geen verdeelde gunsten leven.

Op het afweesen

Van Phillis.

VErsteken van de Son, die my wel eer verlichte,
 En die wel eertijts plagt vreugt in mijn ziel te stigten
 Leef ick nu vol verdriet:
 Want; leef ick? Neen 'k leef niet,
 Mits dat ick daegelijks voor d'aysend doon moet swigten.
 Ick leef dan niet: 'k doe al: wel hoe souw ick niet leven,
 Ick voel te seer d'eilendt, waer door ick wordt gedreven
 End' endeloofse smart?
 Maer ick leef sonder hart,
 Vermidts dat is tot pandt by mijn Goddinge bleven.
 Hoe leef ik sonder hart? dat kan geen mensch goet vinden
 Mits dat het hart de ziel komt aen het lichaem binden;
 Maer, 'k ben mijn ziel oock quyt:
 Wat dient'er dan geseyt?
 Dat 'k in mijn self niet leef, maer leef in mijn beminde.

Minne - klacht.

WAerom volght men de min; so 't niet is datmen meyndt
 In 't lef, voor ongelucken
 Veel soete vreucht te plucken,
 Om so betaelt te zijn van alles 't geen ons pijn:
 't Geen ons den arbeid, niet moejelijk doet vinden,
 Is datmen iets verwacht,
 't Geen al de smart versacht,
 Die men in d'arbeyt leê, en die die doet verswinden:
 Die dan verseeckert was dat hy voor al sijn pijn,
 En alle sijn verdrieten,
 Geen soetheyd souw genieten,
 Souw die geen groote sot, in zijn volharden sijn?
 Waerom volhard ick dan in mijn stant vastigh minnen?
 Daer ick verseeckert ben,
 Daer ick niet anders ken,
 Als droefheyt, en ellend, voor al mijn moeyte winnen?

Op het Snarenspeel van
Mejuffr. S. L. T.

ORpheus trock wel eer, door 't locken snaer geluyt
Sijn lief Euridice, de Helsche poelen uyt:
Ghy aengename Leonoor,
Wanneer uw Knie-Viool mijn oor
Quam streelen, net geraeckt van uwe lieve ving'ren
So deed ghy soete maecht mijn ziel op u versling'ren:
En trockt my uyt een Poel van diepe suffery,
En maecte dat mijn ziel nu steets sweeft aen u zy.

Spes mea fumus est.

WYl ick, dus sit en smoock een Pijpjen aen de haert,
Met een bedruckte gelaet, de oogen na de aerd,
d'Een elboogh onder 't Hooft, soeckt mijn gedacht de reden
Waerom 't geval my plaeght met so veel straffigheden?
De hoop daer op, (die my vast uytstelt dach, aen dach,
Schoon dat ick nooyt yet goets van al mijn hoopen sach)
Belooft my wederom haest tot mijn wensch te koomen:
En maectt my grooter als een Keyser van Out Roman.
Maer nauw ist smoockend kruyd verbrant tot stof, en asch,
Of 'k vind my in die standt daer ick voor dees in was.
En nauw sie ick de roock in yd'le lucht verswinden,
Of 'k segh, dat ick in 't minst geen onderscheyt kan vinden,
In, of ick leef of hoop, of dat 'k een pijpje smoock;
Want 't een is niet als windt, en 't ander niet als rook.

Sonner op een Pijp, die hy niet
Aen kon houwen.

OGoude Son! wiens licht noch noyt is uyt gegaen,
Maer die gedurig brant by ons, of d'Antipoden
Ghy, die geen swavel-stock, noch vuurflach hebt van noden,
Om

Om, (of ghy wierd gedooft) u weer in brandt te slaen :
 Ghy van wiens vuur, al de Planeten, en de Maen,
 Haer leven trecken, als de menschen van de brooden,
 Ja sonder wien ons vuur geen pot sou kunnen zooden,
 En niemandt schier een bout half gaer sou kunnen braën ;
 Ghy, welckers vrolijck licht de Weereldt doet herleven,
 Met recht word u de naem van Godd'ijck toe-geschreven,
 Nadien g'al meerder deught op aerdt doet als de Wijn ;
 Ick sal tot uwer eer een Hoogh Altaer doen bouwen,
 Sooghy maect dat dees Pijp die schier geen vuur wil houwen
 Meê even eens als ghy, altijd ontsonckt mach zijn.

Verheeye Gedachten.

MYn finnen, en mijn ziel, waer dwaelt gy buytên vesten ?
 Ay keert doch van het padt, van uwe Dooling weêr :
 Rampsalig, als gy zijt, wat moogt g'uw hoop toch vesten,
 Op yets het geen uw hoop, smijt r'eenmael ter neêr ?
 Aenschout dees schoone wel, soo sult g'uw dooling kennen,
 Hier siet ghy immers, dat indien ghy uw gedacht,
 Op soo verheven, en soo hoogen plaets wilt wennen :
 Light al uw hoop vervalt, en werdt tot niet gebracht.
 Siet toe dan, soo ghy niet als Icarus wilt vaeren,
 Keert van dees heete Son, uw teere wiecken af :
 Haer straelen dreygen u met 't vallen in de Baeren :
 Eer u sulcks dan gebeurt, soo vlucht dees sware straf.
 Roemt liever hare glans, en wond'ren soo verheven :
 Soo sult ghy vry van straf, en veel geruster leven.

Op een Spiegeltje.

van Mejuffr. M. H.

OGlas ! het welck so vaeck de schoonheên komt vertonen,
 En al de wonderen, die by dees Engel wonen :
 Mijn ziel die vindt met u groote gelijckenis :

Vermits dit soete beelt soo wel geschildert is,
 In 't binnenst van mijn hart, dat ick daer in kan lesen,
 Al 't geen bemin'lijck is, in dit aenlockend wesen:
 Maer weet oock, dat mijn ziel heel veel van u verscheelt,
 Vermits ghy maer alleen haer wonderen uytbeeld,
 Wanneer zy voor u staet; maer mijn siel kan dees schoone
 (schoon ick haer bysijn mis) soo vol in glans vertoonen,
 Als of ick haer selfs sach. Dit 's oorsaek dat de tijdt,
 Dees soete Beeltenis nooyt uyt mijn siel en slijt.

*Aen N. N.**Op sijn Versoek om een Vaersje.*

BEnje dan aen Mossel-schelpen,
 Noch aen Kladt-Papier te helpen?
 Noch aen Themaes uyt het School?
 Kunnen de Begraffnis Brieven
 U dan niet genoegh gerieven?
 Koopt je *Wijf* nu niet meer Kool?
 Is dan Meester Claes de vijfde
 Doot? Of staet sijn Ambacht stil?
 Of doet hy voortaan geen ceelen
 Aen de goeje luy meer deelen
 Tot gerief van meenigh bril?
 Dat ghy my juist komt versoecken,
 Om uw Secretate hoecken
 Met wat wissers te versien?
 Wel, voor een der wijste Neersen
 Schaf ick gaeren al mijn veersen:
 By provisie dit 'ser ien.

*Ongeluckkige**Vis - Tocht.*

'k **S**Ie wel vriden 't sel niet lucken,
 Kom na huys toe met de Schuyt:

't Lijckt de Vis die heeft meê nucken
En lacht ons maer leelijck uyt :

Baers , en Pos , en Snoeck , en Voores ,
Loof ick leggen sieck te bed ,
Even of haer doct or Joris ,
Had een Pil na 't hart geset ;

't Slaet byloo daer Ellef uuren ,
En de schuyt die heeft sijn last
Sa Neef pas wel op het sturen ,
Set je kromme schinckels vast.

Joncker Lubbert sel wel roejen ,
Wijl den Damp-Voogt Meester Fock ,
Sig sal met de roock bemoejen ,
Want daer heeft hy 't al te drock :

Meester Hendrick , dien aerdsch Visser
(Schoon dat hy van dese Nacht
Is geweest een rechte misser)
Houdt vast by de Drinck-kost wacht ;

Kees Oom , sal geen tijdt verliezen
Maer eens singen luttig op :
Vande Boer lagh in de biesen ,
Dat hy paers word om sijn kop.

Daer meê raectt de Schuyt aen 't drijven ,
Onder 't lichten van Diaen ,
Die haer oogen lijckt te wryven
Of zy graeg na bedt souw gaen :

't Geen ons door haer glans te missen ,
Wel souw missen doen het pad ,
Stuurman wilt je niet vergiffen ,
Stuur je schuyt in 't rechte gat :

'k Meen in 't gat daer die lick jyse
Die je licht wel ruyckt van veer
Met veel kraeckens uyt quam dyse ,
Toen sy quam in 't water neêr.

Fy ! daer moet de droes meê speulen :
Dat de Kat de Mulder haelt ,
'k Loofschier dat hy in sijn Meulen ,

Afrikaense Thalia

Niet als Roggen-Brood en maelt :

Maer holla ! hier van niet grover ,

'k Maeck het anders light te buyt ,

Jonges ruck de schuyt sleghs over ,

Kom , soo zijn wy daed'lijck t'huys .

Bloemenhart ! wat wil ick schranssen ,

Word ick stracks je brood gewaer ,

'k Wed mijn kiesen sullen danssen ,

Als de Voorens in het kaer ;

Wel nouw sa ! stap uyt dan vriden ,

Want hier zijn w'er , na ick gis ,

Is 'er nu slechts volck te vinden

Dat noch niet te kooy en is :

Maer daer hoor ick onse Giertje ,

Die volmaeckt' en schoone Bruyd ,

Die noch al een Minne-Viertje

Voelt in haer verkrompen huydt ;

Die komt ons de Poort ontsluyten

Van haer Romalijck Pallys ,

't Geen bykans gelijckt van buyten |

Het Casteel van Malegys :

Dat's u voor ; ick stap nabinnen ,

By Juffrouw Emilia ,

Maer holla , ick sie haer spinnen ,

Vriden kom noch niet te nae ,

Let eerst met wat Aerdigheden ,

Dat haer aengename voet ,

Onder veel bevalligheden ,

't Rad op 't geestighst draejen doet .

'k Raed u wilt wat buyten blijven

Want ick sal , ick moet , en wil

Eerst de lof hier van beschrijven ,

Houd soo lang je kaecken stil .

Siet de rest in 't eerste deel van Thalia Fol. 132.

Bruy-

*Bruylofts - Gesangh.*Toon : *La Lande.*

IS'er een Vreughde,
 Hier op Aerd, s'is in de Min,
 Mits'er noyt yets soo verheughde,
 Lichaem, Hart, en Ziel en sin,
 Als de liefde, die de Trouw
 Vast maect tusschen Man en Vrouw,
 Die gehanthaeft van de Deugden
 Is de steun van 't Aerdich gebouw.

Want soo on-endigh
 Als de vreughd is van de Min
 So 's op Aerd sijn macht nootwendig,
 Want 't bestaet daer alles in :
 Daer is liefde 't soetste soet.
 Daer is liefde 't hooghste goed.
 Niemandr is op aerdt ellendigh,
 Dan die liefde niet en voedr.

Ach hoe verheven !
 In geluck, vereendetwee,
 Moet voortaan uw gansche leven
 Zijn in liefde, en heyl'ge vreê ?
 Hoe volmaect is nu uw lust ?
 Hoe vol vreucht is nu uw rust ?
 Nu uw sorgen zijn verdreven,
 En uw lyden uytgebluff.

Slijt dus de dagen,
 Van uw aengenaeme lent
 Op dat ghy mooght vruchten draegen

Die geen bitse tweedracht schend ,
 Want so liefde u altijd bindt
 En ghy steeds de liefde mint ,
 Sult ghy eens dat luck sien dagen ,
 Daer ghy 't eeuwig heyl in vindt.

Op de Oogen van Cloris.

S T E M M E :

La Duchesse.

WAer bleeck immermeer de Min ,
 So vol macht en vol vermogen ,
 Als in d'alverwinnende oogen

Van mijn soete Vyandin ?

Welckers aengenaeme loncken ,

Soo vol van een Godlijk licht ,

Door een tal van Minne-voncken ,

Jeders ziel vol vlammen sticht.

Wat hert kan soo sijn verhert ,

Die door dees vergoode lichten ,

Niet verwonnen stracks moet swichten ,

En niet gansch vermeestert werd ?

Soo veel machts te gaen bestryen

Schoone Cloris , is om niet ,

Jeder laet sijn vryheyd glien

Die u soo vol wond'ren siet.

Toen het kleyne Minne-wicht ,

Hier op Aerd sijn macht wouw toonen ,

Quam hy in uwe oogen wonen

Waer van elck hem streckt , een schicht ,

Maer 't is vrent daer in uw oogen ,

Soo veel min gevonden werd ,

Dat uw Hart nooyt word bewoogen ,

Maer altijd blyft Even hert.

Toon: Hebbense dat gedaen.

ONs Leysje buur, ons Leysje buur
 Die is soo seer verlegen, seer verlegen
 Sy sorght seer van die tureluur
 Haer mancke Dochters wegen:
 Want die fraje Trijn, soeckt een Vryer,
 Want die fraje Trijn, lijt groote pijn.

Trijn seyt zoo vaeck, Trijn seyt zoo vaeck
 Och had ick Jaep enomen, Jaep enomen
 Ick leefde nu steeds in vermaeck,
 't Was nooyt zoo verr' gekomen:
 Dat ick nu steeds klaegh, om een Vryer
 Dat ick nu steeds klaegh, schier alle daeg.

Haer moer die seyt, haer moer die seyt
 Jou malle Trijn wilt wachten, Trijn wilt wachten
 So lang tot dat je wort evrijt.
 Mijn pijn ken niet versachten
 Roept Trijn evenstaeg, moet ick toeven,
 Roept Trijn even staeg, na dese vraeg.

't Is sulcken deun, 't is sulcken deun,
 Dat soete sollebollen, sollebollen,
 Och! seydmie lefend' jaep ooms seun,
 Je weet niet van dat sollen;
 Wacker as een meyd, haet het wachten.
 Wacker as een meyd, het wordt al tijd.

En had ick roen, en had ick toen
 Sijn raet in acht genomen, acht genomen,
 Ick souw dees klachten nu niet doen
 't Was nooyt soo verr' ekommen:
 Daerom Moertje ey, weet j'een Vryer,
 'k Bid'je Moertje ey! stuert hem tot my.

Oscula vana quidem, sed in his
quoque magna voluptas.

Toon: Eerste Carileen.

LAetst geleên,
Daer ick lagh onder d'elsen,
In vermoeyde sluymmer-lust:
Dicht by daer 't beeckje bruyft,
En safjes Ruyft,
Wierd ick van Phillis verstoort
In mijn rust.

Met geweên,
Quam zy my daer omhelsen,
En het kussen van mijn kaeck:
Nooyt wierd ick meer verheught,
Door soete vreught:
Ick waende te dromen, maer
Toen ick ontwaeck:
Kon 'k niet sat blussen,
Mijn over hete Min:
'k Riep staeck het kussen,
O mijn Af-Goddin
Off ick
Verstick,

In Leckerny:

Want de Vreucht,
 Noch Geneucht
 Vindt geen meerder plaets in my.

Toon : Nova.

WEgh wegh ick verlaet het malle Vryen :
 Faustina had wel eer mijn ziel bekoort ;
 Maer door de tijd is die Min gans versmoort,
 Nu schuyf ick het minnen heel ter sjen.
 Want wie sagh ooyt dat de Min,
 Immer aenbracht groot gewin?
 'k Roem voortaen dan mijn geluck,
 Want ick draegh geen liefdens juck.

'k Sal niet meer op liefd van Maeghden hoopen,
 Gelyck ick eertydts op Faustina deê :
 Neen losse Maeght, 'k haet de pijn die ick leê,
 Des soeck ick de Liefde nu t'ontloopen.
 Want wie sagh ooyt dat de Min,
 Immer aenbracht groot gewin?
 'k Roem voortaen dan mijn geluck,
 Want ick draegh geen liefdens juck.

Toon : La Prima.

'k I Ockte wel eer
 Met all her dattel weeldrigh minnen ;
 Maer fiet ick leer,
 Dat men sulck jock niet moer beginnen ;
 Nu Venus kleynê Gnyt,
 Mijn jocken heeft gestuyt ;
 My handlend' na sijn wetten,

Die hy my voor komt setten:

Doch 'k roem het kindt,
 Dat my mijn zieltje doet verhuysen,
 Na 't geen het mindt:
 Want nu sje ick de blijde sluysen
 Der soetheydt van de min
 Ontstoren, nu ick in
 De aengename Golven,
 Van liefde legh bedolven.

O soete Maeght!
 Die in uw aengename oogen,
 Mijn zieltje draeght:
 (Want toen zy my tot min bewoogen
 Verliet mijn ziel haer steê
 En koos die soete reê
 Uw oogh, 't welck door sijn straelen
 Mijn ziel my quam onthalen.)

Wel schoone Son!
 Ick laet u dan mijn zieltjen houwen:
 Maer 'k bid u, gon
 My, op uw goetheydt te betrouwen:
 En handelt het niet wreet,
 't Geen ghy soo te roven weet:
 Of so ick vernoeght sal leven,
 Wilt my weer het uwe geven.

De ontwapende Cupido.

Toon: La Duchesse.

LEst bad ick 't kleyne Venus Wight,
 (Om voor mijn pijn verlichtenis te vinden,
 Dat hy mijn beminde,

Raecte met zijn Ichight:
 Cupid' en had noch nauw mijn beê vernomen,
 Of hy is stracks van boyen afgekomen,
 Versien met boogh, en schickten,
 Daer het al voor beeft,
 En die het al doen swichten,
 Wat op Aerde leeft;
 Het guytje had heel aerdigh,
 Stracks sijn tuygje vaerdigh:
 De pijn quam op de snaer,
 En daer meê was hy klaer.

Hy mickt' een poos al was hy blindt,
 Om 't hart te treffen van **ERANEMITE**:
 Maer helaes! sijn schieten,
 Was soo veel als windt:
 Want schoon Cupid' inspanden al sijn krachten,
 Zy scheen sijn boogh en pijlen te verachten
 Geen schichten mochten baten,
 Want haer harde borst,
 Was even als met platen,
 Van Metael beschorst:
 Sijn kracht en mocht niet gelden,
 Des teeg hy aen 't schelden:
 En riep het is om niet,
 Dat ick dit hardt beschiet.

Met wierp hy boog, en koocker neer,
 En heel verstoord begon hy dus te klagen;
 'k Ben niet waerd't te dragen,
 Dit mijn oud geweer;
 Ick die in 't schieten meester plach te weesen,
 En die de Goden self voor my deê vreesen,
 Hoe! is mijn kracht vermindert?
 Ben ick niet die 'k was?
 Wel wat of my dan hindert,
 Dat ick niet soo ras,

Dees Boesem kost doorbooren,
 Sal ick moeten hooren,
 Dat men dan Godt Cupied',
 Voortaan niet meer ontstiet?

Dus klaegend', quam hem in den sin,
 Dat hem een doeck de Oogen deê benev'len,
 Des maect hy van't rev'len,
 Weder een begin;
 Ensprack; waerom is my 't gesicht bewonden?
 En met dees doeck de oogen toe gebonden?
 't En kan geen wonder wesen,
 Dat ick somtijdts mis;
 'k Begin voorwaer te vreesen,
 Dat het seecker is,
 Dat 'k hier door ben bedrogen,
 VWant ick mis mijn oogen,
 Des neem ick selfs verlos,
 En treck die doeck eens of.

Noch voer hy voort, Ick wil gaen heen,
 En sien, of stracks mijn pijl niet quam te missen,
 VWant ick souw schier gissen,
 Dat ick op een steen,
 Of op een harde rots, mijn pijlen spilde:
 Soo dra als 't kindt dit nu gaen kijcken wilde,
 Is hy met d'oogen oopen,
 Na Eranemiet,
 In aller haest gelooopen:
 Maer soo drae hy haer fiet,
 En merckt' haer gloeinde loncken;
 Vreesden hy haer voncken:
 En riep, 'k moet aen een kant,
 Eer ick mijn Vleugels brandt.

Toon: Courante la Bare.

ERanamite, schoone Son!
 Wijl my de nootd lest dwongh van u te scheyden,
 So moet ick door dit af zijn lijdē
 De swaerste pijn, die men byt dragen kon:
 Den Hemel schijnt my sander licht,
 Wijl dat ick missen moet uw soet gesicht,
 Wiens gunst dat my wel eer placht te bestralen,
 Maer nu mijn hart,
 Geen aem kan haelen:
 Leef ick steeds in smart.

Mijn oogen die wel eer haer vreucht,
 En't leven selfs, uyt uw gesicht ontfongen:
 Zijn van't verdriet nu soo gedrongen,
 Dat sy versmelten door haer ongeneugt.
 Mijn tranen smooren Gras en Kruydt,
 Op't vruchtbaer landt, tot aen de wortel uyt:
 Ja d'Aerde selfs die schijnt met my te weenen,
 Mits mijn Ellendt,
 De harde Steenen,
 Selfs tot Treuren wendt.

's Nachts als men't al in ruste windt,
 So woelt mijn geest, 'k meen somtijts met mijn oogen
 Uw glans te sien, maer 'k ben bedrogen:
 Want in uw plaets, ombels ick niet dan windt.
 'k Ben Levend' Doot: wans 'k mis mijn Ziel,
 Mits ghy ô Schone! die tot pandt behiel.
 Maer lijk wol kan ick dese dood niet haten,
 Mits ick toe pandt,
 Mijn ziel mach laten,
 In soo waerden hands.

Toon: Gavotte d'Anjou.

'k **L**Aet nu vaeren 't snoode goet,
 Dat de ziel met forgen voedt,
 En verleyd een wijs gemoed:
 'k Sal van 't malle Vryen,
 My voortaan wel myen.
 'k Haet voortaan dit snood geslacht,
 Dat my heeft in noodt gebracht.

Ach! hy dwaeldt die geen die mint;
 Want die gunst die is maer windt,
 Die men by de Maegden vindt:
 't Zijn niet dan Sirenen:
 Die, hoewel zy weenen,
 Inderdaed heel anders zijn,
 Als 's haer toonen in den schijn.

Dat dan elck mijn raedt onthoudt,
 En sig van de Maegden hout,
 Eer het hem hier namaels rout.
 d' Eden zy die sweeren,
 Sijn als lichte veeren.
 Want zy laeten Mars wel gaen,
 En verkiefen een Vulkaen.

Haer vervloect', en loos gevley,
 Brengt'er meenigh in de ly:
 Want die door haer tovery,
 En haer loofse loncken,
 Maer een reys wordt droncken:
 Wordt als van Natuur verkeert,
 En geheel Getransformeert:

Als de mackers van Ulyis',
 ('t Welck ons dunckt dat wonder is)

Die geheel haer beeltenis,
En gestalt verlooren:
Om dat zy haer ooren,
Leend', aen Cyrces soet gevley,
En vervloecte Tovery.

Maer die als Ulyffes zijn,
En niet drincken van die Wijn;
Heel doormengt met snood fenijn,
Die 's ons komen geven,
Sal geruftig leven.
Vluchtende dat snoo serpent,
Dat ons oorfaeckt all' ellendr.

Leer hier nyt dan, domme Jeught!
(Wijl dat ghy u spieg'len meught)
So ghy soeckt d'Oprechte vreught,
Laet de Maegden vaeren,
Die steets onrust baeren.
Vlied 't lichtvaerdige gespuys,
't Geen ons streckt als tot een kruys.

Toon: Ba watte parten?

'k **I** Ockte voor desen,
Met de wulpe en dartle min,
Maer nu dat ick sijn kracht bevin,
Begin 'k mijn straf te vreesen:
Want ick weet, Cupid' die kleyne Godt
Die houd de spot,
Met die geen die hem heeft veracht,
Als hy daer na sijn hulp verwacht.

Des heb ick reeden,
Om het kleyne Kindt 't ontsien,
En hem met neergebogen kniën,
Op 't offeren mijn gebeden:

Want ick vrees so ick hem niet verfoen,
 Dat hy sal doen,
 Dat mijn ziel noyt het ende fiet,
 Van de strafheyd van Eranemiet.

O Venus wigje!
 Ick verfoeck dan uw genaed,
 En dat ghy van boven dalen laet,
 Maer een eenig schigjen;
 In de borst van mijn Eranemiet,
 Die my nu vliedt,
 Maeck dat haer noyt vermurrwt hert,
 Door uw schight tot min bewogen werdt.

'k Sal dan na desen,
 U erkennen voor een Heer,
 En u steeds geven lof en eer:
 En ick sal uw Dienaer wesen:
 't Sa wel aen, maeck dan uw pijlen reë,
 Verhoort mijn beë:
 En toont dat ghy noyt mis en schiet,
 Tref 't hart van mijn Eranemiet.

Aer Sleutelbagh.

'k **A**chtse voor dwaes
 Die sich op Mans vertrouwen:
 Want het is maer fortorny:
 Want in de plaets
 Van haer beloft te houwen,
 Is het maer bedriegery:
 Hy, welckers woorden,
 My tot min bekoorden:
 Beloofde my wel eer
 Dat hy souw nimmermeer,
 Geen van sijn eeden breecken,

Maer Helaes! het quam te veer:

't Is waer, hy fwoer
 Dat hy niet dan mijn ooghen
 Beminden in zijn hart;
 Maer hoe ick voer
 Toe 'k van hem wierd bedroogen
 Voel ick noch wel door de smart
 Want al mijn eeden,
 Heeft hy vertreden,
 En koos een aër voor my.
 Denck nu of 'k sulck gevley?
 Niet, dan met groote reden
 Scheld voor bedriegery.

'k Sal nu voortaan
 Soo sot en dwaes niet wesen
 Dat ick aen een man geloof,
 Nu 'k ben verraen,
 Zoo schandelijck door desen,
 Houw ick my voor haer als doof.
 Maer 'k sal nu leeren
 Haest te verkeeren
 Mijn trouw belofenis:
 Want 'k acht het voor gewis,
 Dat men 't nu doet met eeren,
 Wijl 't doch de noden is.

Toon: Gavotte d'Anjou.

Die geen die het kleyne Kindt
 Afbeeld met 't gesicht geblindt,
 't Is gewis dat die niet mindt,
 En dat hy sijn wonden
 Nimmer heeft bevonden:
 Want 't is seecker en gewis,

Dat Cupid' niet blind eris.

'k Heb sijn pijn genoegh gesmaect ;
 Want vermits hy heeft gemaect ;
 Dat mijn borst in liefde blaect ;
 Heb ick wel bevonden ,
 Dat ick dese wonden
 Niet en kreeg , van 't kleyne wight ,
 So hy misse sijn gesigt.

Vlucht ick , schoon in Bosch of Veldt ,
 Om 't ontvluchten sijn geweld ,
 Waer meê hy mijn ziertje quelt :
 Wil ick my verschuylen ,
 In de diepste kuylen ,
 't Baer niets : mits het kleyne kindt
 Over al mijn hart wel vindt.

Wie ontkent nu dat hy niet ,
 Wel te recht , en deeg'lijck siet ,
 Mits geen mensch sijn schigt ontvliedt a
 Maer hy heeft geen ooren ,
 Om mijn klacht te hooren :
 Want als ick mijn klachten uyt ,
 Ist of hy sijn ooren sluyt.

Dat hy doof is loof ick meest :
 Want had hy niet doof geweest ,
 Al had hy een Tyger-beest ,
 Of een Wolf gesogen :
 Mijn klacht had hem bewogen.
 't Guytje siet wel als hy schiet ,
 Maer als 'k bid soo hoort hy niet.

Toon: Petits fots de Bordeaux.

Als ick aen de soerigheden
 Denck, die men in minne vindt,
 En de soete vrolijkheden,
 Acht ick luckig een die mint:
 Maerals 'k weder gae bedencken,
 Dat die mindt veel pijnen lydt,
 En de min fenijn kan schencken,
 Houw ick 't met de vryigheyd.

Ach wanneer men mach gelooven:
 Dat men weder wordt besint:
 Dan kan men dees smart verdooven:
 Dan is luckig die bemindt:
 Maer als men weer komt te vinden,
 Dat dees eerste liefd' verslijt;
 En verandert als de winden,
 Dan ist best in vryigheyd.

Die geen die ind'ooge staelen,
 Van sijn schoone wellust vindt,
 En daer al sijn vreught kan haelen,
 Die acht luckig een die mindt:
 Maer die vindt dat by sijn schoone,
 Niet en is dan straffigheyd:
 En dat daer geen liefd kan wonen,
 Houd het met de vryigheyd.

Maer wat ist een groot vernoegen,
 Soo m'in 't leest haer gunst noch windt,
 En dat 's haer tot min wil voegen?
 Is hy luckigh die soo mindt:
 Maer als 't dan weer komt gebeuren,
 Dat de noodt u van haer scheidt:

En met macht dees vreucht komt scheuren,
Dan ist best in vrygheyd.

Maer men kan sich noch verblijden,
Schoon men sich gescheiden vindt:
Want de hoop verloet dit lijden,
Hy's dan luckigh die bemindt.
Maer als zy is weer gekomen,
Soo ghy dan verstootten zijt,
En uw plaets vindt ingenomen:
Wast niet best in vrygheyd?

Ghy dan die uw vrechd kunt vinden,
By die geen die ghy belint,
Houd u slechts by uw beminde;
En acht luckigh een die mindt;
En ghy weder die in 't minnen
Vindt geen vreucht noch soetigheyd,
Eert de vryheyd als Goddinne,
En blijft steeds in vrygheyd.

Toone Courante la Barc.

O Soer gedencken, van de vreucht
Die 'k in mijn ziel wel eer plag te genieten,
Wanneer ick van Franemite,
So meenighmael wiert door haer gunst verheugt!
O soete vreucht my noyt begeeft!
Mits dat mijn hart door uw gedencken leeft;
Want soo ick moft dit soet gedenckenderven,
Soo souw d'ellendt,
My wis doen erven,
d'Onderaerdsche tend.

O soet gedencken! leef altijd
Dan in mijn ziel, en wilt my nooyt begeben;

So sal ick steets in vreughde leven?
 Schoon my 't geval van dese Schone seydt:
 Haer af-sijn (schoon 't my streckt tot pijn)
 Zoo 'k u maer heb, sal my soo swaer niet zijn
 Mits dat ghy kunt aen my dees overschone,
 Als in een glas,
 Zoo wel vertonen,
 Of ick by haer was.

Toont: *Courante la Bare.*

K Upied' legh nu uw wapens neer,
 Mijn schoone Son verlaet het tegenstreven:
 Sy komt sig in uw maght begeven:
 Ach! seydz y, ach! hier buet geen tegenweer:
 Haer tegenstant was slechts ornut;
 So dra uw schicht haer strafheyd had gestut:
 Haer Marmier hart wierdt stracks tot min bedrogen,
 Sy riep dus uyt;
 Ick ben bedrogen,
 Door die kleyne Guye.

Heb danck dan kleyne Minne-God!
 Voor al de gunst van u aen my bewesen:
 Mijn luck is nu op 't hoogst geresen,
 Nu dat mijn schoone leeft na uw gebodt.
 Nu dat de min haer ziel gebied,
 Begint my vreucht, en eyndigh mijn verdriet.
 Haer strafheyd, en mijn ramp sijn nu verdoogen,
 Nu ist geraen,
 Van bey mijn Oogen,
 En mijn rouw gedaen.

Toon: Gavotte d'Anjou.

WYck hier dus aen den haert
 Met de oogen na de aerd,
 En 't gemoedt, en 't hoofdt beswart,
 Sit een pijp te dampen,
 Denck ick aen de rampen,
 Die mijn ziel onschuldigh draeght,
 En daer my 't geval mee plaeght.

d'Hoop die my steeds weer verblijdt,
 (Schoon zy my van tijdt, tot tijdt,
 Steeds weer uytstelt) komt, en seyt
 Dat ick mijn ellenden;
 Wel haest sal sien enden,
 En beloest my tot een loon,
 Veel meer als een Keyfers-Kroon.

Maer nauw is mijn Pijp tot asch,
 Of ick vind my alsoo ras
 Die geen, die 'k voor defen was:
 'k Voel weer d'oude pijnen:
 'k Sie mijn hoop verdwijnen
 Als de Roock in d'y'd'le lught:
 Mits 't my allebey ontvlught.

Daerom heb ick vaeck gefeyt,
 Dat ick vindt geen onderscheyd
 In die geen, die d'hoop verblyd,
 En die 't houwt met smoocken,
 En als leeft van 't roocken:
 Want is 't eene windt, en roock,
 't Ander is maer Damp, en Smoock.

Toon: Courante la Françoise.

DUs pleeght de min op u sijn wraeck;
 Ghy die mijn suchten hoorden met vermaeck:
 Ghy die met vreught mijn lijden saegt,
 Wordt nu te recht met dubb'le straf geplaeght.
 Nu sught' om my: maer 't is verlooren,
 Mijn vrye ziel die stopt voortaan sijn ooren,
 Wijl dat ghy klaeght.

Toen ick wel eer uw wreev'ligh hart
 Wou buygen door mijn duldeloose smart,
 Toen hielt ghy u voor my als doof,
 En gaest mijn trouwe eeden geen geloof?
 Nu doe ick oock soo, wijl uw sinnen,
 Uw hart, en ziel, het kleyne kindt der minnen
 Sijn tot een roof.

Klaeght nu, als ick wel eer, uw pijn,
 Ick sal voortaan als ghy, onwinbaer sijn:
 Slijt nu uw daegen in geweën,
 En proeft nu mee het geen ick heb geleen:
 Op dat 't berouw u ziel magh knaegen,
 En al dat swaer verdriet 't geen ick most draegen,
 Om uw straffigheën.

Kost ghy Onnos'le! toen niet sien,
 Toen ghy my dwonght uw straffigheydt te vlien,
 Dat ick vermoeyt van al mijn pijn,
 Daer nae niet meer souw in uw boejens sijn?
 Ick vloodt; maer 'k liet u uwe banden,
 En mijne ziel (die eerst was in uw handen)
 Nam ick tot mijn.

Nu leef ick vry, en ghy gevaen:

Ick leef verheught, en ghy met druck belaen,
 Ick ben verwinnaer, en ghy strijdt:
 Ghy zijt geboeyt, en ick mijn banden quyt.
 Soo kan de min haer wreack mee pleegen,
 Ghy hebt tot loon, uw ſtraf, en ick de zegen,
 En de vryigheyd.

Aen Eranemite-

WAerden Engel trots uw ſtrafheyd,
 Trots uw af keer, en verwijt,
 Trots uw haet die my in 't graf ſmit,
 'k Min uw tot in eeuwigheyd.

Schoon ghy my laeft hebt verdreven,
 Schoon ghy al mijn hoop affnijdt,
 Schoon 'k als leevend' doot, moet leven,
 'k Min uw tot in eeuwigheyd.

Schoon ick al uw haet moet dragen,
 Om een woordt ſo licht geſeyt
 ('t Welck ick lijkwel moet beklagen)
 'k Min u tot in eeuwigheyd.

Schoon 'k u daer door heb beteeckent,
 't Grootſt van mijn genegentheyd:
 (Hoewel ghy 't heel anders reeckent)
 'k Min u tot in eeuwigheyd.

Ja, ſchoon dat mijn ziel onſchuldigh,
 Noch meer and're rampen lijdt;
 'k Draegh het alles heel geduldig,
 Mits ik u min in eeuwigheyd.

OP 't VERJAEREN

Van

Juff. A. G.

NA dat ick onlanghs quam te hooren,
 Hoe ghy, O zoet Drie koninghs Kindt!
 Op heden vreughdigh wierd gebooren,
 Terwijl dit Nieuwe Jaer begint:
 Soo daght het my niet buyten reden,
 Dat ick u mee geluck quam biën:
 Doordien (om onse vrolijkheden)
 Ick uw geluck oock graeg sou sien.
 Want heb ick macht om met gesangen,
 Met Fluyt, Fiool, of Cyter-Snaer,
 Uw Levens loop wat te verlangen,
 Je leeft te minsten hondert jaer;
 Maer wat sal ick u best gaen schencken,
 Op sulcken heugelijcken dagh?
 Wat vers sal ick nu best bedencken,
 Daer ick u mee behagen magh?
 Wil ick een Anna-Gram, gaen maecken,
 Met een verkeerde Letter swier?
 O neen, 't is best dat werck te staacken;
 Dat Rymen past hier niet een sier:
 Hier past een sangh met soeter swieren,
 Waer op dat Anna heel verheught,
 Met ons haer Boorten-dagh magh vieren,
 As d' oorsaeck van haer eerste vreught.
 Wel aen dan, waer sijn nu mijn vaersen?
 Maer ziet, elck is ontrent zoo groot,
 Gelijk wel eer die steeckel-baersen,
 Die wy eens trocken uytje froot,
 Maer daer is heel niet aengelegen,
 De langhte heeft niet te bedien:

Indien ghy fleghs, maer had verkregen,
 't Geluck dat u mijn vers komt biën.
 Want, soo ick wat vermach met wenschen,
 Derf ick wel wedden sonder schandt
 Dat ghy uw luck tans met geen menschen,
 Verruyldte van dit gantsche landt.
 Want seker als ghy ginght uyt Vissen,
 Het zy op Pos, of Baers, of Schol,
 Je soud noyt vanje leven missen,
 Te vangen kaer, ja Schuyten vol.
 Geen goetje soo van Duym, of pincken,
 Van twaelif in een Tobacks Nap,
 Maer even als Westfaelsche Schincken,
 Soo van een ellen, of een stap;
 De Snoecken souje nimmer missen
 Te trecken aen je Angel-Koord,
 Gelijck als kleyne Wallevissen,
 Die Somers swemmen om de Noordt:
 Je soud met Lobbes, niet na Spreeuwen
 Gaen grab'len yvrigh in het sandt.
 Maer pas als in de Gulde Eeuwen,
 Patrysen vangen metje handt.
 Je Schuyt die souw van selver vloeyen
 En vliegen luchtigh lancks de vloedt,
 Soo datje waert verlost van 't roeyen,
 En van die moeyelijke kloet.
 Die kloet daer ick meê ley te moorden
 In 't kroos, gelijk een halve geck,
 En noch te nauwer noot doorboorde
 Dat my het sweet liep langhs mijn beck:
 In 't endt, om niet te langh te singen,
 Je deed' al watje selver woud,
 Al woudje selver alle dingen,
 Verand'ren metje handt in Goudt,
 (Maer slechts met een handt moetje meeten
 Want anders voerje als dese sot
 Die van sijn Goudt doe niet kost eeren,

(En borst als een vergeven Rot)
O neen, uw schar sou slechts vermeeren,
Om ons op 't bloeyen van uw Jeught,
Te met eens wacker te tracteeren,
In volle vrolijkheyd, en vreughd;
Maer wat mach al dit wenschen baten,
Mooght ghy licht dencken? niet een mijt:
Doch even wel men moet wat praten,
Tot blijk van sijn genegtheyd;
Want anders, wat is al het wenschen,
Op Bruylofts-Feeft, of Nieuwe-Jaer,
Als een gewoonte by de menschen
Al baet het somtijts niet een haer?
Neen, schoond'er niet en quam te beuren
Van al dat ick hier heb geseyt,
Ghy hoeft daerom niet eens te treuren,
Maer leven evenwel verblijdt.
Ghy hebt den Hemel sleghs te loven,
Voor al de gaven die hy u,
Soo rijcklijck heeft verleent van boven,
Voor desen niet alleen, maer nu:
Uw Ouders zijn noch beyd in 't leven,
En wel soo ficks, en soo gesont,
Dat zy geen oortje souden geven,
Voor een purgatie van een pondt;
Maer houdt: ick mach wel uyt gaen (scheyen)
, Tot dat ghy wederom verjaert
, t Geen weer moet beuren met verblyen
Verblijdt ons slechts maer met je Taart.

U Y T.

Verjaer-Sangh.

Op de Geboorten-Dagh

Van

Juff. M. L.

MYn soete Juffer die op heden
 (Na ick verstaen heb) zija verjaert,
 En die nu in die tijdt gaet treden,
 Bequaem om haest te zijn gepaert:
 Hoe souw mijn Pen sich toch bedwingen;
 Om niet met een verheugden geest,
 Eens t' uwer eeren op te singen,
 Mee hakend' na uw Bruylofts-Feeft?
 O neen! al wist ick tans van dichten,
 En van al 't rijmen niet een beer,
 Uw deugt, souw noch voor my doen swigten,
 De alderaerdighste Poëet:
 Want geensins is my noch vergeten,
 De tijdt die wy gerust in vreucht,
 Wel eer tot uwen t'saem verfleeten,
 Een jaertje nader aen uw jeught:
 Die jock, die soere boerteriyen,
 Dat foppen dickwils, keer om keer,
 Dan eens met quellen, dan met vlyen,
 En duysend and're geuren meer:
 Soo dat ick mer een dubb'le reden
 My heden gansch'lijck voel verplicht,
 Om eens een uurtjen te besteden
 Voor u, aen dit verjaer gedicht.
 Op helder Lampje! welckers stralen,
 Op heden eerst ontstoocken zijn,

Wat sien ick haest al muggen dwaelen,
Om uw vervoert van minne-pijn?
Wat sien ick haest al serviteuren?
(Want nu word het de rechte tijdt)
Gaen draven, om uw stoep, en deuren,
By tien, ja twaeleven om strijdt?
Waer vander vaeck met kromme kooten
En krijtende, na huys zal treen,
Mits hy sijn Schinckels had gestooten
Op 't kantje vanje Drempel-steen:
Voorts salder een met Veel, en Fluyten,
U savonds t'jancken aen het hoofd?
Noch meenend' dat hy met dit tuyten
Sigh yselijck heeft uytgeslooft;
Een ander sal u weer versellen
Met meenig deer'lijck Compliment
Of leggen u een poos te quellen,
Gelijck sulck volckjen is gewent.
In 't kort dit staet u haest te beuren,
Want om het seventiende jaer
Geschiën gemeenlijck dese geuren:
Door 't samen loopen by malkaer.
Maer hout eens Pause van dit praten,
My dunckt ick loop te veel terzy,
Des om wat meer de zaeck te raecken
Schey ick uyt dese Vryery,
En koom u veel gelucks toe wenschen,
't Geen soo het sleghs maer wouw geschien
Ghy u wel haest by and're menschen,
Soud tref'lijck, en geluckigh sien.
Van dit jaer hadje niet te vresen,
De minste quaal (na mijn vermoen)
Mits ghy gestaegh soo fris soud wesen,
Gelijck het alderfickste Hoen.
Geen hoeft, geen tant sweer, souje deeren
Ja sels, van d'alderminste pijn
Die men sou kunne practiseeren,

Afrikaense Thalia

Soud ghy geheel bevrijd van zijn :
 Voorts in je huyselijcke laecken ,
 Daer waerje puur geluckigh in
 Mitsje niets hoefden aen te raecken ,
 Of 't moft juyft welen met je fin :
 Je Besem souw van selver Schrobben ,
 En maecken 't werck voor u gedaen ,
 En soghtje water inje Tobben ,
 Hy vloogh zoo dryvend na de Kraen ,
 Je Kraen , die pas van selfs souw blincken ,
 Gelijck het aldergladste Tin ,
 En neemtje wensten om te drincken ,
 Soo stont de kan al aenje kin ;
 Geen spin sou inje huys logeren ,
 Geen Vliegh, geen Luys, geen Muys, geen Rot,
 Of al het geen u quam temteren
 Dat raecte datelijck Kapot ;
 Uw Tafel sou sigh selver decken ,
 En wouje Naeyen 't een , of 't aer
 Uw Naelt die sou van selver trecken ,
 En maecken alje werckje klaer ;
 In 't endtje hoefde sleghs te prijcken ,
 Op uwe stoel , als Keyferin ,
 Mits alles na uw oogh sou kijcken ,
 Om sigh te voegen naje zin ;
 En sooje lust kreegh om te Trouwen ,
 Je kreegh gewisselijck een Man ,
 Die schijt Prinses , en grootse Vrouwen ,
 Soo Rijck souw wesen als Paep-Jan ,
 Ja al de wereldt souwje roemen.
 (Gelijck als ick , tans omje taart)
 En niet met onrecht luckig noemen.
 De uur wanneer ghy waert Gepaert.

U Y T.

De

De Clagende

N O O T E B O O M

Van

O V I D I U S.

Ick Nooteboom, die aen de paden,
 Seer schoon çierlijck stae geplant,
 Soo vroom van leven, en van daden
 Als eenigh Boom in 't gantsche Landt:
 Wat of 't Canalje wel mach meenen
 Denck ick, 't geen daeg'lijcks hier passeert?
 Dat het met stocken, en met steenen
 Mijn soo gedurigh tormenteert?
 Soo plaghtmen eer de Schobbejacken
 Al 't samen met gelijkker handt
 Met Key, en Keegels Doodt te smacken
 Die yerswes smeeden tegen 't Landt.
 Maer ick Helaes! die van Mijn leven
 Niets quaets gedaen heb (dat ick weet)
 Al met mijn Meeſter 't sijn te geven,
 Indien men dat een Schelmſtuck heet,
 Moet laes! soo onrechtvaardigh lijdē
 En yder tot een Doelwit staen,
 Maer, ach! ach! in die oude tijden
 Doe pleeght'er anders toe te gaen:
 Doe pleegen wy malkaer te tarten,
 En droegen Vruchten elck om strijdt,
 En onse Planters, vroom van harten,
 Die Kroonden onse Vruchtbaerheyt:
 Elck offerde sijn eerstelingen,
 Soo dat Heer Bacchus, dick van pens,
 Vaeck stom stont van verwonderingen,

Dat het soo schoon gingh na sijn wensch;
 Mits hy op dese Offermaelen
 Met Franse, Spaense, en Rinsche Wijn,
 Sijn hart gestaegh soo opgingh halen
 Dat hy soo vol was als een Swijn.
 Minerva 't puyckje van de wijven
 Vrat als een magere Jodin
 Op hare Offer-Feeft Olyven
 Dat haer het Vet droop lancks de kin;
 De Peer, en Appelboomen gaven,
 Door hare last staeg krack, op krack,
 Soo dat men schier met stock, en staven,
 Most onderschragen yder Tack;
 De Kinders selfs, al lijckend Droomen
 Die wiesen in die tijden, pas
 Gelijk de Appels aen de Boomen
 Soo datt'er niet een Moeder was.
 Maer na Aandoornbreet van loover,
 Meer als de Vruchtboom is geschat
 De kaele Neet, die Joncker poover
 Die niet als bladen heeft aen 't gat;
 Begonnen wy Vruchtboomen mede
 (Soo 'k haer geselschap waerdigh ben)
 Ons kruynen dapper te verbreedden,
 En op te schieten als een Den:
 Nu sietmen alle Jaers geen Vruchten
 Ja 't beste jaer doet noch den Heer
 Over sijn schaerse Booringard suchten
 Met sijn verrotte Druyf, en Peer;
 Die nu een schoone Boom wil wesen
 Moet sonder Vrucht sijn als de rest,
 En selfs de naem van Moeder vreesen,
 En sijne Vruchten als de Pest:
 Helaes! indien ick meê geen Vruchten
 Soo mildelijck had voort gebracht
 Soo sou ick nu niet sirten suchten,
 Met **CLYTEMNESTRA** Dach en Nacht:

Maer wacht , komt dit de Druyf te weten ,
Dat ick dus deerlijck word geplaeght ,
Om dat ick vrucht draegh om te eeten
Ick wed ghy 't u wel haest beklaeght ?
Sy fal haer voetsel wech doen druypen ,
Bevreeft voor een en 't selfde lot.
Soo dat ghy niet meer Wyn sult suypen
Maer water gieten doorje strot :
En als d' Olijf Boom meê sal weten ,
Hoe ick gequelt word sonder schult ,
Sult ghy wel droogh Broodt moeten eeten
Mits ghy geen Oly vinden sult ;
De Appelboom sal in sijn bloeyen ,
Op 't hooren van dat droef gerucht
U niets wes gunnen om te snoeyen
Maer smooren al haer soete Vrucht :
De Karfen , Pruymen , en Morellen
Die sullen oock haer vrucht vertreên ,
En al de rest van haer Gefellen ,
Meê vresende voor stock , en steen.
't Is waer dat ick haer niet benijde
Maer ick sie nochrans met een sucht
Vaeck hoe die Boomen niet en sijden ,
Die bladen dragen sonder Vrucht :
Siet gins een rey van Groene Telgen
Soo gaef van blad , als in een Thuyn
Om dat'er juyft niet valt te swelgen
Van hare vruchteloose kruyn :
Maer ick met afgescheurde loten
Sta hier schier naeckt , en sonder bast ,
Niet dus uyt haet , maer om mijn Nooten
Gesmaeckt van meenigh hungerigh gast :
Laet vry een aêr meê vruchten dragen ,
Soo hy meent dat ick hem bedriegh
Hy sal door goyen , en door slagen
Haest voelen dat ick niet en liegh ?
Dus sietmen meest die geen in 't lyeu ,

Die sijne vrecke weêr-party ,
 Tot eenig voordeel kan gedyen ,
 Die niet heeft is gemeenlijck vry ;
 Soo heeft hy voor sijn geldt , en packen ;
 Die op een reys is buyten 't Landt ,
 Wijn hy , die niet heeft in sijn sacken
 Een deuntje op singt in passant ;
 En even soo bruydt men mijn mede ,
 En sit alleenigh my aen 't gat ,
 En and're laet men wel met vrede
 Mits sy niet hebben als slechts blad :
 Want siet ghy hier ontrent de racken
 Van eenig ander Boom gekraeckt ,
 't Is dat sy door mijn valle smacken ,
 By ongeval meê sijn geraeckt :
 Wat haer belangt sy souden vry gaen
 Maer dat sy nu wat sijn gebruyt ,
 Dat krijgen sy alleen van 't bystaen ,
 En niet als van de wederstuyt ;
 Ghy hoeft my des niet te gelooven ,
 Siet slechts wat verder hier van daen ,
 Hoe daer van onder af tot boven
 De Boomen ongeschonden staen ,
 En praelen met haer jeugdigh lommer
 Bevrijt van alle ongemack
 Ja zelfs van d'alderminste kommer
 Die haer moght storten op haer dack :
 Indien sy dan wijs willen wesen ,
 En sijn als vrienden laten raân
 Soo mogen sy mijn schaeuw wel vreesen
 En packen sijn hier ver van daân :
 Maer ach ! hoe kan ick het verdragen ;
 Dat , daer ick , leyder ! doe mijn best ,
 Noch boven al die droeve slagen ,
 Van elck gehaet word als de Pest ?
 Ick meen de Boer die mijn derft planten ,
 Een werckje vinden sou als Vlas ,

Indien hy voor de grage quanten
 Beschermen wou mijn soet gewas,
 Laet hy mijn maer eens ergens stellen
 Daer ick wat meerder krijgh als aerdt,
 By and're brave metgesellen,
 Wiens leck're vruchten hy bewaert?
 Maer ach! wat mach ick leggen praten
 Een yder ken alreê het kruyt,
 En set mijn hierom by de straten
 En bant mijn schier de Boomgaert uyt:
 Of gunt my plaets, dicht aen de kanten
 Van't Landt, op een verlooren hoeck
 Daer hy niet anders weet te planten,
 Pas of ick was een yders vloeck:
 Want soo veer is alreê gekomen
 Dat men mijn rekent als een Pest,
 Van and're Vruchten, Kruyt, en Boomen
 Dies ben ick staeght droevigh leest:
 En ick, och! armen bloed der bloeyen!
 Hoe yslijck dat ick word gequel
 Ben altijdt willigh in het groeyen
 Al stondt ick midden in het Veldt.
 Hoe dor, en haveloos de Tacken,
 En telgen hangen om mijn kruyn
 Daer's niemandt diese af komt hacken
 Niet meer als van een wilste Duyn:
 Heeft men my d'Aerde gaen ontwroeten
 Men vint'er niemant (is't niet schand)
 Soo barremhertigh, die mijn voeten
 Eens decken sou met aerd, of sant:
 Hoe heet de Zon bestaet te blaecken
 Dat ick van dorst schier word verteert
 So is'er niemant die mijn kaken
 De minste droppel presenteert:
 Maer als de Bast begint te rijten
 Van mijne Nooren, hart van schel,
 Dan soud ghy eerst met macht sien smijten

Afrikaense Thalia

Na my, met stocken buyten tel
 Met stocken die my, Laes! soo plagen,
 Dat ick met naer, en dtoef gesteen,
 Mijn onheyl naulijcks kan verdragen,
 'k Laet staen die Hagel buy van steen.
 Twee Maenden is mijn tijdt van dragen,
 (Oflichtlijck dat het wel wat scheelt)
 Altoos om die tijdt krijgh ick slagen,
 Terwijl mijn Vrucht wort om gedeelt,
 Niet veel aen Prinsen, of aen Heeren,
 Aen oude liên, 't zy Man, of Wijf,
 Maer pas, om my te affronteeren,
 Aen Kinders, tot haer tijd verdijf,
 Tot tijd verdrijf om meê te speelen
 Want in de Vasten, om de klucht
 Soud ghy de Vloeren, en de Deelen
 Besaeyt sien met mijn soete Vrucht;
 Hier worden sy gebruyckt voor Knickers
 Waer meê de ongebonden Jeught
 Malkander sit na 't gat als Ickers
 Al joelende met sotte vreught:
 Daer set m'er drie vier op malkander
 Als kleyne Huysjes op een ry
 Of schiet den eenen na den ander
 En die wat raect, die wint'er by:
 Gins fiet m'een vijf ses rasebollen
 Van jongens, met een vrent gejanck
 Een Hagel buy van Noten rollen,
 En stooten van een Schuynse Planck,
 Waer van een yeder staet te haecken,
 Endoet op 'ty verigft sijn best,
 Om d'een, of d'ander Noot te raken,
 Mits hy dan baes is van de rest;
 Hier staen 'er drievier uyt te geven
 War afgefondert van de luy
 Wat raeye eeven, of oneeven
 Die't raed, die wintse alden bruy:

Oock fiet men vaeck een Pot met Nooten
 De Kinders steken tot een doel,
 Daer sy al blindlincks op staen stooten,
 En smacken met een dol krioel,
 Tot dat in 't endt dees steenen molick,
 Sijn heele ingewand ontglijd,
 Terwijl de Jongens bly en vrolijk.
 Vast yder grabbelen om strijt:
 Daer souje dan sien scheinjes maken,
 En schaeltjes van mijn lege Dop,
 Terwijl se dese staet te kraken,
 En smacktse op een anders kop:
 Ach! hoe geluckigh sijn die Boomen?
 Al staen sy veer in 't Velt alleen,
 Die nergens hebben voor te schroomen
 Wanneer haer Heer slechts is te vreên,
 Want dese hebben niet te lyen,
 Al dat gerammellancks de Paân,
 Noch al dat roffen, en dat ryen,
 Noch al dat stuyven van de Raân,
 Maer kunnen aen haer eygen Heeren
 Al 't geen sy droegen van dat Jaer
 Volkomen ongeschent vereeren
 't Sy Peer, of Pruym, of Haseelaer.
 Ick daer en tegen sach noyt eeten,
 De minste rijpe vrucht van 't mijn,
 Mits sy alreé sijn afgesmeeten,
 Eer sy ter deegh aen 't rijpen zijn:
 Daer zijnder al, die na mijn Tacken,
 Alleen uyt pure Schelmery,
 Als jonge Drommels staen te smacken,
 Al is mijn Pit soo weck als bry:
 Ja schoon se gansch niet deugt te eeten
 Van binnen mellekigh, en hol,
 Sy staend'er nochtans op te sweeten,
 En smacken my gelijk als dol:
 Soo dat ick altijd sie met suchten;

Hoedit Canalje met malkaer,
 Wel driemael meer vreet van mijn Vruchten
 Als selfs mijn Heer, en Eygenaet-
 De liën die dickwils hier paffeeren
 (Te weten eerelijke luy)
 Die sien my nauw soo schrael van Veeren
 Of seggen, Och! wat Hagel-buy?
 Wat Blixem? of wat felle Donder
 Heeft dese Boom soo afgesmeert?
 Dat hy van boven af tot onder,
 Soo schricklijck is gevioleert?
 Den eenen seyt, dit heeft de hette,
 Den aâr dit heeft de Kouw' gedaen,
 Dees' weêr de wind gingh hem verpletten
 Ick wije wedden om een vaen.
 Dus leyt dit volck te hacketteren,
 't Geen daegh'lijcks hier voorby komt gaen,
 Ja staen wel te Philosopheren,
 Waer dat mijn onheyl komt van daen
 't Wyl ick mijn leet vast op moet steken,
 En denck, ach! kon ick als een aâr,
 Meê voor een hallef uur eens spreecken,
 Ick sey loop sotten met malkaer;
 Geen Donder, Wind noch Hagel-Buyen,
 Geen heet of al te koudé lucht
 Heeft my soo deerelijck doen buygen,
 Maer niemant als mijn eygen Vrucht.
 De roof die van mijn valt te scheuren,
 Doet my soo bar en byster sien,
 Gelijck men meer heeft sien gebeuren,
 In Duyfende van and're liën:
 Had **POLIDOR** geen Gout noch schatten,
 En d'and're schoone roof beheert,
 Hy was soo vroeg niet voort gaen spatten,
 Met Duyfend Piecken gelardeert;
 Had **PARIS** Prins van 't magtigh Troyen
 Dien roof gehouden van sijn grondt

Men had sijn Stadt niet uyt sien royen
En soo verpletteren tot front ;
Indien geen Boom met Goude Peeren ,
In uwe Boomgard had gepraelt ,
HESPERIDES ick wilje sweeren
Dat'er geen Mensch na had getaelt.
Voorts raect een yder dan in 'tlyen ,
Die sleghs maer wat te missen heeft.
Terwijl Jan Kaelgat van ter zyen ,
Geruft , en onbekommert leeft :
Want ziet de Distel , en de Dooren
Hoe gaef sy staen , boe fris , en Groen ,
Schoon sy niet anders sijn gebooren ,
Als om een yder quaet te doen :
Ick daer en tegen die geen schade
Oyt aen het minste schepsel deē
Word voor mijn goetheydt staegh beladen
Met maght van steenen in de steē ;
Wat baten al mijn vrome daden ,
Mijn armen , en onnos'le Geck ?
Dat ick een yder met mijn bladen
Een schut voor Zon , en Regen streck ?
Elaes ! wat souden sy my baten ?
Als dat , dat Canaljeus geslacht
My noch veel meerder schijnt te haten
En smackt met steenen op mijn vagt ;
En dit is noch al niet met allen ,
Maer dan komt noch mijn droeven Heer
My met sijn klachten lastigh vallen ,
En knort soo loens gelijk een Beer ,
Ja tijt vaeck dus op my aen 't vloecken
De Drommel hael de Boom vry heen
Die my soo schrickelijck doet soecken
En rapen sijn gesmackte steen.
Dus morrende neemt hy de steenen ,
En smijdtse weder op het padt
Als of hy elck weer stof quam geven

Om mijn te fitten aen mijn gat :
 Soo dat ick na de Winter-vlagen
 Voor elck soo bitter , en soo bangh
 Veel meer als na de Somer dagen
 Met al haer soetigheydt verlangh :
 Al sta ick dan al sonder lover
 Gelijk verstorven , door , en uyt
 't Is nochtans beter kael , en pover ,
 Als dus gestaegh te sijn gebruyt ,
 Want nauw begin ick vrught te dragen
 Of fiet een maght van steen , en back ,
 Gelijk de dichte Hagel-vlagen ,
 My tevens storten op mijn dack ,
 Maer , moght hier lichtelijck yemand seggen ,
 Die Boom , en Vrughten sijn gemeen ,
 Die soo dicht aen de wegen leggen ,
 En sijn geset voor yeder een :
 Ha braaf ! wel , soo dit waer sal wesen ,
 Soo maeyt het Kooren van het veldt ,
 Soo steelt Olyven sonder vreesen ,
 En spaertje moeyten , en je gelt :
 Steelt Moes , steelt Wortelen , en Rapen ,
 Steelt al den bruy , maer lancks het padt
 Ja treckt aen 't Roven , en aen 't Kapen ,
 Lancks al de straten van de Stadt :
 Gaet in de Gout , en Silver Kramen ,
 Of daermen diere Parels vind
 Neemt al wat los is , sonder schamen ,
 En tyter slegs meê aen de wind :
 Maer 'k meen begonje dit te klaren ,
 Al was 't al op 't gemeene padt ,
 Dat ghy haest op uw beurt soud varen ,
 Na Gard , na Galligh , of na Radt :
 Dies swijght van sulcke sotte reden
 En van soo Harsenlose praet ;
 Want sulcken roof word niet geleden
 In onse welgestelde staet :

De staten van dees Vrye-Landen
Beveyligde niet slechts de Steên
Maer selfs de Velden, Bosch, en Landen,
En paden daer men lancks gaet treên.

Maer ach! wat baten my die wetten?
Terwijl dat elck by lichten Dagh,
My mijne Vruchten afmach setten
En schroomt noch wetten, en gesagh.
Ben ick alleen dan uytgenomen?
En een exeptie van dees wet
Ben ick alleen niet van die vromen,
Daer dit Placcaet is voor geset?
Ick segh die my dit derft negeren
Dat hy het lieght door Hals, en Strot
Wanr 'k ben soo wel een Boom met eeren
Als een Boom in ons gansche rot.
Doch dat ick soo van alle sijen
Word' afgeroft met stock, en steen,
Dat moet ick met de vrome lijen
Die meest al lyen, in 't gemeen
Door al dit goojen dan, en smacken
Soo derft'er niet een Vogel schier
Logeeren in mijn Dorre Tacken
Maer packt sikh daedelijck van hier:
De stocken, en de kneppels steken
In tegendeel op yder tack
Gelijck als tot een droevigh teken
Van al mijn Geld, en ongemack
Doch schoon de menschelijcke wetten
Mijn wraeck niet vatten by de hant
Maer laten my van elck verpletten
Die hier voorby stapt in Passant:
Soo hebben sikh de goede Goden,
Bewogen door mijn droeve klaght,
My door Mercurius haer bode
Gegunt, dees wonderlijcke kraght:
Een kraght, om selfs te mogen straffen,

De Rovers die my leet aen doen,
 Mits onse staet geen raed wil schaffen
 Om dees mijn schade te verhoen;
 Voor eerst dan die my staegh verveelen,
 En maken al mijn Vrucht Capot,
 Sal ick met haer verroefte keelen
 By kans doen sticken in haer strot:
 Haer dieffe klauwen daerse als ickers,
 My staegh mee sitten aen het gat,
 Die sal ick alsoo swart als nickers
 Doen worden, door mijn bitter nat,
 Het geen niet light door wassen, vrijven,
 Met Seep, of Water af sal gaen,
 Maer 't geen haer soo langh aen sal blijven,
 Tot dat haer diefsheyd is gedaen.
 Doch wat magh my dees wraeck al baten
 Een weynig trooft en anders niet
 't Wyl ick mijn leven toch moet haten
 Wanneer ick let; op mijn verdriet,
 Dan wensch ick dat een Nare Hette,
 Mijn gansche lijf verdorren magh:
 Dan dat een buy my magh verpletten
 Of schrickelijcke Donderflagh;
 En och! of my de vlugge winden
 Soo dra beroofden van mijn vrucht,
 Dat geen Passant die oyt mocht vinden,
 Soo was ick vry van mijn gelucht:
 Of kost ick selfs die neer doen storten,
 En laten vallen als ick wouw'
 Wat souder dan ô CASTOR schorten,
 Dat al de rest niet was voor jouw?
 Want denck eens hoe ick sta te schricken,
 En sta te ysen dat ick tril,
 Wanneer een Reyser staet te micken
 En let waer hy my smacken wil?
 't Wyl ick sijn werp niet kan ontleggen,
 Maer moet soo pal staen als een Mof

Die niet een woord en heeft te seggen
Al was de smack noch eens so grof:
En och! wat sou ick oock veel seggen
Ick heb noch Tong, noch Keel, noch Mondt,
En noch behalven dat, soo leggen
Mijn Leën gekeret in de Gront:
'k Ben dan genootsaect toe te laten
Mits ick volkomen ben verheert;
Gelijck die droevige Soldaten,
Die m'in de krijgh Harquebuseert,
Of als een stier die men sal slaghten
Met krom, en half verdraeyden kop,
In lijtsaemheyd sleghts staet te wachten,
Na slagers doodelijcke klop
Ghy hebt mijn lof wel vaeck sien drillen,
Licht meenend' het quam van de windt,
Maer neen, de vrees deê mijn dus trillen
En beven even als een Kindt;
Soo ick niet waard ben, om te leven,
Waerom en roeyt men my niet uyt,
Engaet mijn stam de dootsteeck geven
Met Duyfend pricken door mijn huyt:
Waerom, indien mijn doen soo quaet is
En helpt men mijn niet stracks van hier?
Of geef, om Crimen læsæ Majestatis
Mijn gansche lichaemaen het vier?
Op dat, een schand my magh verlossen
Van al dit leet en ongemack
Daer men my eeuwich meê gaet roffen,
Gelijck een pure schobbejack;
Of soo ghy niet, noch op mijn leven,
Noch mijn persoon te seggen weet,
Om my aen Vier, of Swaert te geven,
Ja selfs niet aen het minste leet,
Soo wilt my oock niet molesteren
Maer staegh met Vrede laten staen,

Of Pluto sal u fricasseeren,
Gesoön, Gebacken, of Gebraân.

U Y T.

Aen

Mijn H E E R

C. H.

HOllansche Maro, en Apolloos grootste Zoon
By die oyt songen, op een Nederlandsche Toon:
Heb ick u barsch gedicht, zoo menigmael gelesen,
En voor soo grooten Gunst, noyt danckbaerheyt bewesen?
Zoo gunt my dat ick nu, mijn schult eens af kom doen,
Niet om uw schrander breyn, met jeughdigh Lauw're groen,
Of met een klim-krans, na uw waerde te verçieren,
Uw eygen kunst, verschaft u Palmen, en Lauw'rieren:
Maer om te toonen waer uw hoog geachte luyt,
My vaeck te byster klinckt met een vervalst geluyt,
Onschuldigh my, soo ick wat ront gae in mijn spreekken,
De beste vrenden, zijn aenwijfers van gebreecken.

Twee Swarte Wolcken zijn 't, waer door u swaer gedicht,
By my verdooft werdt van zijn luyfter, en zijn licht;
Dat 's duyfterheyt van zin, en hardigheyt van toonen,
Twee Feilen die in geen Poëet zijn te verschoonen,
Die selsf zijn Vader noemt, de Vader van het licht
Daer alle hardigheyt, en duyfterheyt voor swight
Wat is het eyndt, waer toe een Dichter treckt aen 't singen?
Is 't niet om yder een, met sijn gesangh te dwingen,

Gelijck eer Orpheus met sijn liefelijcke Lier,
 Door welckers soet geluyt, het alderwilste Dier,
 Die sels en Bosch, en Veldt, en Rotsteen wiert bewogen:
 In sult ghy sels uw sangh ontroyen, dit vermogen?
 O Barse Sanger! door uw wrange Duysterheydt?
 Het schijnt, of ghy, en N. N. u staeg verpijnt, en strijdt
 Om schier van niemandt als u sels veritaen te wesen,
 Was 't dan niet best, dat ghy uw Vaersen noyt liet lesen?
 Want dus is 't seker datse niemand vatten zal;
 Hoe droevigh komt het, hoe onnosel, en hoe mal,
 Of men de gaef niet had van yts in Dicht te seggen,
 Ten sy men 't stadigh weer met ondicht uyt most leggen?
 Die saeck die spreeckt van sels, dies swijgh ick hier meê stil;
 Dat is eerst singen, dat men singht het geen men wil.
 Voorts klinckt uw hardigheyd, my al soo hart in d'ooren:
 Een vers moet vloeyen, of het heeft zyn aert verlooren,
 Dat tuyght de vloeyentheyd, van Dichters Hypocreên,
 De Dicht-kunst is een vloed van klaer, en gladdereên;
 't Is waer datmen in 't Roomsche, wel Mannen groot mach
 setten,
 Dees tael die duldt het in haer Rymeloose Wetten:
 Maer in ons Neerduyts mach 't in onrym niet geschien,
 Dies dientmen in gesangh, dees stijl voor al te vliên;
 Mitsdien het Rijm noch meer als 't onrijm dient te vloeyen;
 Mydt dan uw duysterheyd, zoo sal uw Luyfter-groeyen;
 Verlaet dees hardigheyd, zoo wrang, soo wteet, soo zuur:
 De grootste kunst die paelt het naest aen de Natuur.

Mijn H E E R.

S Eedert mijn laeste vertreck, heb ick het soo drangh ge-
 hadt met ettelijcke tachtigh nootwendige befoignes, dat
 ick daer door de intentie van aen u Hoog Ed: te schrijven,
 en genoorfaeckt geweest tot noch toe aen kant te setten.
 Hoewel dat ick u Hoog Ed: derf verseeckeren dat daerom de
 Obligatie die ick op Duyfentderly manieren aen uw Hoog Ed:
 heb-

hebben niet uyt mijn godachten en sijn verstorven. En hierom souw het wel hoognodigh sijn, dat ick dit Papier met een heel Leeger wel gewapende Complimenten gingh besayen dan alsoo aen uw Hoog Ed: mijn ocmaght, en aen myn Hoog Ed: vry hartigh naturel bekent is, soos sal ick sodanigh bewimpelende maniere van Schrijven voor dese tijdt achter laten.

Wat de Bruygom en Bruydt aengaet, daer souw ick veel van weeten te seggen. Maer om de weynige tijdt die ick heb, so weet maer alleenigh

Dat de Bruydt nu na het Trouwen,

Niet is van haer Man te houwen,

En dat hy nauw set een treê,

Of sijn Wijfloopt altijd mee;

Selvs sy gaet in alle hoecken

Siecken met haer Man besoecken,

En, dewijl hy Doctor is,

Helpt s'hem kijcken in de Pis,

'k Loof sy acht het een braef baentje,

Hen te wesen van een Haentje,

't Geen sijn aldermeeste tijdt

In het Kammebyten slijt.

Souw ick u de Baentjes seggen,

Die 'k hier op de Bruyloft vondt,

'k Had om die recht uyt te leggen,

Meer van doen dan eenen mond

Want ick kanse nauw beseffen,

Soo vreemt sijn se en ongehoort:

'k Loof sy d'uwe overtreffen,

Toenghy laeft waert te Montfoort.

Maer holla, 'k meen aen de Linde

Want ghy quaemt niet in de Stadt

'k Loof ghy daer ginght Dames vinden,

Mits ghy daer affayren had.

Ja affayren, en secreten,

Die ghy ons niet eens en schrijft,

Mits wy juyft niet moeten weeten

Wat ghy in 't Secret bedrijft,
 Maer dat eens voorby geslagen,
 'k Blijf te langh op dit secret,
 't Geen u licht al sal mishagen
 Wijl ghy toch van alles weet.

Om dies wil wenste ick wel dat ick in de plaets van onse
 Bruyloft te verhalen, iet anders wist te schryven, 't geen u
 Hoog Ed: aengenaemer kon sijn. Maer

Al mijn schoon Poëtiseeren,
 Gae ick seecker schier verleeren,
 En ick lijk niet meer die geen
 Die ick plach te sijn voor heen;
 Al mijn vreucht is schier verstorven
 Al mijn lust die is bedurven,
 'k Sit den heelen dagh so prat
 Als Carryne-Meutjes Kat.
 'k Ben voortaan een rechte suffert,
 En al 't Amsterdams Ge-Juffert
 Siet my oversyds schier aen
 Nu mijn vreugd soo is vergaen,
 'k Plaght hun eer wat te vermaecken
 Met het ram'len van mijn kaecken:
 Maer nu sit ick steeds soo bot,
 Of mijn Backhuys was in 't slot:
 'k Had daerom schier voorgenomen,
 Noch tot uwent eens te komen
 Om mijn hart daer eerft eens mooy
 Te herstellen in sijn plooy:
 Maer mits dat ick door veel reden
 Word in tegendeel bestreden,
 Keur ick eynd'lijck voor het best;
 Dat ick my houw in mijn nest.

Ondertusschen verlangh ick te byster om te weten hoe het
 met al de Vrinden haer gelontheyd staet, en voornaementlijck

Van ma Charman te Consiene,
 Die ick Eeuwigh wensch te dienen:

'k Hoop dat sy nu metter tijdt
Uyt haer Maegh, die Wurm is quyt.

Indien het anders was, ick souw hier nevens een Recept,
of twee schryven, om haer vandat ongeval te verlossen:

Doch ick hoop sy weer ter degen
Haer gesontheyd heeft gekregen,
En dat sy nu soo veel eet,
Dat sy van geen vasten weer.

Mejuffr.

Indien ick kon oordeelen mogelijk te zijn, dat ghy soud
kunnen twijfelen aen de droefheyd die uw vertreck in mijn
ziel ver oorsaect heeft: of oock, indien het kon zijn, dat ick
die met mijn Pen op dit blad te recht kon affchilderen, so
souw ick de stoutheyd derven nemen van u te seggen, dat geen
verdriet ter werelddt ooyt kan vergelecken zijn, by het leetwe-
fen, en de ongeluckigen staet, waer in ick my, door uw droevigh
afzijn tegenwoordigh in bevind; doch nademaal ick niet en kan
geloven, dat in u eenige twijffelingh, over soo een waerach-
tige saeck souw kunnen gevonden werden, vermits mijn oogen
en suchten, voor de laeste mael in uw by zijn, daer al te klaeren
voortecken van gaven: en dat ick ten anderen, oock mijn
selven machteloos bevind, om het honderste deel van die
droefheyd op het Papier uyt te drucken; so sal voor dees tijdt
mijn Pen in dat stuck spraeckeloos zijn; waer door ghy sonder
twijffel aen my geen kleyne Obligatie dient te hebben, nadien
ghy daer door bevrijdt sult zijn van in het vreughdigh, en geluc-
kig Uytreght, met een menigte van droevige klagten geimport-
tuneert te worden. Nademaal ick u derf verseeckeren, dat ick
mijn sels daer dickmaels so door importuneer, dat sy my som-
tijds vervoeren togedachten die u seer nadeeligh zijn, alsoo
ick mijn eygen ongeval vervloeckende, somtijds derf bestaen
te wenschen, dat ghy soo schoon niet meer moght zijn, om al-
soo door het verminderen van uw schoonheyd, mede de oor-
saeck van mijn droefheyd te sien verminderen: en hier
en

en boven sweer ick u noch, dat ick niet alleen mijn selfs daer door soo moeyelijk val, maer daer en boven al mijn Vrienden hier door soo gemolesteert worden, dat het haer onmogelijk is ontrent my te duren, sonder aen mijn ongeval deel te nemen; want het schijnt, dat mijn droefheyd hier alsoo besmettelijk wil gaen worden, als de sieckte die hier tegenwoordigh graffeert. Ja selfs, ick begin somtijts in mijn geest te twifelen, of onder al dit werck, niet wel een kleyn beetje Tovery souw schuylen: want hoewel de groote maght van uw schoone oogen my niet onbekent diende te sijn, soo kan ick eghter mijn selfs quaelijk inbeelden, dat ick daer door sonder iet sonderlings in soo een wonderlijcken staet souw kunnen gebracht sijn; En daerom: na ick het van alle kanten wel door sie, so kan ick quaelijk anders dencken, of die die dief stal dien uw Oogen van mijn Hart gedaen hebben, moet niet sonder tovery toegegaen sijn; want &c.

Ziet dit Lietjen in't Eerste Deel van Thalía Fol. 103.

In foodanige, en diergelijcke gedachten verslijt ick somtijds een ganiche dach; waer uyt ghy lichtelijck kund afmeten, wat voor een betooverd Leven dat ick tans lyd.

Want 'k sweer dat seedert uw vertreck
 Ick schier by halve nachten mymer:
 En daeghs sit als een halve Geck,
 Ten minsten als een sotte Rymer;
 Noch gister-Avondt 't wijl ick sat
 Want droevigh, vroegh my noch mijn Besje
 Heel nauw, of ick de Koorts oock had:
 Des quam sy daed'lijck met een flesje,
 Met welckers krachtig nat sy swoer,
 Dat sy my seeckerlijck souw helpen;
 Maer 'k docht, och! och! mijn lieve Moer
 Mijn brandt is met geen nat te stelpen.

En hier en boven, onder al dese rampen; heb ick seedert enige daegen noch een ander ongeval beklaeght; 't welck is, dat ick verstaen heb, dat ick twee of drie dagen, sonder oorsaeck u vertreck beklaeght heb; nademael dat ghy eerst

Sondaeghs vertrocken sijt, en ick al van Donderdaghs te vooren heb beginnen te treuren, meenende dat ghy op dien dagh, of op Vrydagh uw spullen al gepackt had, in voegen dat ick verstaende dat uw schoone oogen noch twee dagen buyten mijn weten ons Amsterdam bestraelt hadden, heb gemeent in disperatie te vallen; naedemael ick dat geweeten had, indien misschien noch het geluck sou gehad hebben, van u, voerde laette mael de handen te kussen, waer door ghy siet, dat wanneer de ongelucken iemandt treffen willen, sy van alle kant met een groote galop hem op het lijf vallen. Oock heb ick hier-en boven noch het ongeluck gehad, van (op Woensdagh avondt, voor uw vertreck u willende met een Serenade vereeren, met de Luyt en Fioel) geen gehoor verkregen te hebben:

Want ick had goet te leggen schraepen,

Om een goet Minnaer na te apen;

Ick loof mijn Schoone Leonoor,

Die ley al lang al op een oor.

Hoewel dat een van uwe Buuren,

Vervloeckend' onse vreemde kuuren;

Mits 't hem verveelde, dus riep uyt

De Duyvel haelje met je luyt:

Waer door sijn Hondt soo teeg aen 't blaffen

Dat ick, die hem daer voor wou straffen,

Hem met mijn strijckstock sloegh op 't lijf,

Die stuck sprongh in een end vier vijf;

En soo nam dees Musieck een ende.

In 't endt, was alles maer ellende,

De hondt noch janckende in sijn kot,

Die loof ick schold ons mee voor sot.

Oordeelt hier uyt nu by u self, of soo veel ongelukken aen een gekoppelt, niet machtig sijn om een eerlijck Mensch somtijts een kleyn beetje disperaet te maecken, en of ick om niet haest van droefheyd in mijn sondige Schoenen te sterven, niet wel van dese uur of aen dien op Pantoffelen te gaen. Doch my dunckt dat ick de duurte wel in de Inckt souw brengen met soo veel Papier te bekladden, en dat ick misschien uw gedach

ten al te lang besigh houw, met het aenhooren van de myme-
ryen, en het doorlesen van de Caracters van een Persoon die
niet waardigh is de schaduw vanden Spijcker te aenschouwen
daer uw voetsoolen aengehangen hebben, en die nochtans een
wonderlijk groot geluck souw stellen in een halfonstje Compas-
sie, door u, op de Schael van uw goetheyt aen zijn droefhey-
toe gewogen. En die sich boven dat, so stout derft maecken,
van u tegenwoordig te bidden, hem maer een duym-breet plaets
in het Juweel-Koffertje van uw goeje gunst te verleenen, waer
van hy wenst dat ghy de sleutel voor eeuwich moogt verliezen,
op dat ghy daer door mede de middel verliest van hem daer oyt
weer uyt te stooten; alsoo hy u derft sweeren dat het innemen
van de Stadt Weenen aen de Keyser niet van sulcken inportan-
tie kan sijn; als aen hem het verlies van soo waerden verblijf-
plaets: Derhalven derft hy u noch eens voor 't laeste bidden,
zijn Hart, en zijn gedachtenis in soo een verseeckerde plaets
te bewaren, dat wanneer hy u daer de reeckeningh van komt
eyfchen, ghy hem die wederom heels huys en in een goeje stant
mocht laten vinden; op dat hy, dat logis en dat tractement
goet vindende, noyt gedachten mach krijgen van daer immer
uyt te verhuysen, alsoo hy eeuwich zijn grootste geluck en
glorie sal stellen, in een soo schoone gevangenhuys te leven
eute sterven, onder de heerlijcke tytel van Mejuffr.

Uw Alderrootmoedighste,

Brief aen een Vrindt.

IN 't endt 'k heb eens wat schrifte vernomen,
Oorsproncklijck uyt uw Ganse Veer,
Verselschapt met bedampre Droomen,
Die Heraclyt hy had die eer
Gelesen, in de plaets van krijten,
Soo seecker als den klaren dag,
't Hemd souden hebben doen beschijten,

Door al te schrickelijcken lach ;
 Want uw van damp gekloncken Aertkloot ,
 Die d'opper smoock vooght Heer Jupyn ,
 In 't sondigh hoeckje , van den haerd goot ,
 Moet ieder een behaeg'lijck zijn .
 Voornamentlijck dat beeft van Pallas ,
 Behaegt my 't beft van altemael ,
 En toonde wel , dat het niet mal was ,
 In 't vreeten van die Speetjes Ael ;
 Maer 'k vrees noch wat van sijnent wegen ,
 Want komt Mercur hem aen sijn gat ,
 En stelt sijn Vrouw'er sich niet tegen ,
 Soo raecht hy leelijck in de mat :
 Doch 't gaet , hoe 't gaet , 't sal my niet raken ,
 Ick fet haer saem ; wijl ick vast lach
 Om dat befuckte Kalve-braecken ,
 Daer g'in uw Brief van maeckt gewagh ;
 Voorwaer soo staptmen wel ter degen
 Ter Troon , die vol van kotswerck bralt ,
 Langs gladde , en vet bespoogen wegen ,
 Soo men slegs op sijn gat niet valt ;
 Voorts soud ick u wel meê wat senden ,
 Van 't geen mijn Mula heeft gebroeyt :
 Maer die Caronje noch haer bende
 Heeft my in lange niet gemoeyt ;
 Want Callioop , en Melpomene
 Die (schijnt het) dragen my wat haet ,
 Ja 'k loof dat die Geckinnen meenen
 Dat 'k schier mijn Dampen daerom laet ,
 Maer neen , ick sal soo sot niet wesen ,
 Brutsen zy my , ick bruts haer weer ,
 En in de plaets van haer te vreesen .
 Damp ick daeghs wel een Pijp te meer ,
 Haer norffe stemmigheyd van Plato ,
 Haet ick veel meer als Snuyf-Toeback :
 Maer dat Thalia , noch Erato
 My niet meêr komen op mijn dack .

Daer 'k haer steeds soo wel getracteert heb ;
 Dat is 't dat ick niet vatten kan ,
 Wijl ick haer noyt geaffronteert heb ,
 Want die het seyde , die liegt'er an ;
 'k Hoop immers niet dat een van beyen
 De Damp , mijn waerdigh Element ,
 Niet langer in haer snats mach lyen ,
 O neen die zijn s'al langh gewent.
 Want alsoo vaeck sy my besochten
 Besochten sy den Damp niet min ,
 Want wat uur dat sy komen mochten ,
 Zy vonden Damp , en my daer in :
 Soo dat 't wat aërs sal moeten wesen ,
 't Geen haer weerhoud : maer Apropoo ;
 'k Heb onderdaeghs een' Brief gelezen ,
 Gebracht door God Apolloos boô ,
 Die meldde , dat Thaly in 't dansen ,
 Haer slincker Encklauw heeft verstuyp ,
 Soo dat sy , als sy sel gaen schranffen
 Op Handt , en Voet , na Tafel kruypt ,
 En door dit onluck (las ick vorder)
 Was sy gedwongen voor een tijdt ,
 (Tot dat haer koot weer was in order ,)
 Mijn Pen te geven wat respijt ;
 En wat Mevrouw Erato aengaet ,
 (Die van de liefde niet meer singt ,
 Mits mijn Matres haer niet meer aenstaet ,)
 Die hoor ick dat vast hartigh dinght ,
 Om haest langhs straet te loopen beed'len ,
 Nu dat haer Ambacht gaet so slecht ,
 Ja 'k hoor dat sy daerom leert Veed'len ,
 Van God Apolloos Meester-knecht ;
 In 't endt mijn Sangkunst is thans schraeltjes
 Mijn Pen en Inck die seggen kraeck ,
 Trots Hondert-Duyzent Duyvel-haertjes
 Die ick daeghs op de Musen braeck :
 Daerom moet ghy u contenteeren

Voor dees tijd, met dit schrale veers
 't Geen gy noch dapper sult vereeren,
 Vraeg' op Kack-huys an je Neers:
 Vaer wel dan vrintd want ick ga enden
 Maer wilt my met den eersten roch
 't Vervolgh van uw Hertscheppingh senden
 Adieu; uw Dienaer Focquenbroch.

Mejuffr. en Nichte.

MEt de grootste vreught des werelts, heb ick voor eenige Weecken een bladt vol schrifts van u Ed: ontfangen; het welck my te geluckigen teken is, van dat ick noch plaets in U Ed: gedachten besit, om U E: daer voor niet eerbiedelijck te bedancken. Inderdaet den droevigen toestandt waer in onse Amsterdamsche saeken feedert een Jaer geweest sijn, hadden my by na doen gelooven, dat wy niet alleen ballingen uyt alle Steden, maer oock uyt alle goede lieden haer gedachten waren. Doch nademael U Ed: goetheyt my door haer Brieven het contrarie heeft doen bliicken, soo ben ick genootsaeck U Ed: goetgunsticheyd voor dit werck van Caritate, een sonderlinge lof toe te sehrijven. Alsoo ick, die met mijn lichaem mischien in heel Brabandt geen verblijf plaets souw kunnen verkrijgen, het geluk gehad heb, van in U Ed: Hassenvat so voordeeligen plaets te besitten. Den genadigen Hemel-Vooght die onstegenwoordig van alle belmettelijcke sieckte heeft verloft, wil U Ed: voor de goetheyd loonen, en U Ed: noch ettelijcke Tachtigh Jaer in vernoegingh doen leven. Wat my aengaet ick ben, en ick blijf Johannes des selfde; mijn Amours die loopen somtijts eens een volle gallop, en staen somtijts eens weer soo bot stil of sy het Podagra gekregen hadden. Wanneer ick eyndelijck eens door mijn Practijck (die God lof redelijck toeneemt) een Hondert-Duyzent Ducaten sal overgewonnen hebben, soo twijffel ick niet of ick sal U Ed: met ma Charmante Cousine, wel haest ter Bruyloft nooden.

Want na dat ick het ruyc, soo sal het Geldt my beminne-
 lijcker

lijcker moeten maken, als mijn Persoon selver, of mijn Heer uw Neef sal het altijd met zijn Papieren Wijf moeten affien. Doch evenwel Oremus. Dat Wyf daer ick u daer van spreek, is voor my soo aengenaem niet, of sy doet my dickwils al meer vreughden aen, als misschien de eene of andere Elf-Ribbe my oyt souw kunnen geven. De generatie daer met dit Wijf altemers in besig ben, heeft my voor een wijl een seeckre soete Dochter doen voortteelen, die ick na haer Over-Bestemoers Groot-Moeders Bestemoer, Thalia heb laten Doopen. Het is een heel goelijck Kint van haer Ouders; zy singht als een Lyfster, zy speelt op de Fiool, en op de Castagnettes als een Aep. Zy schickt sigh wat lichtveerdigh op, maer evenwel is zy seer Eerbaer; en heeft somtijts wel de Eer gehad, van de alderstemmigste geck des Werelts te doen lachen.

Derhalven heb ick goet gekeurt (om U E: aen haer aengename geuren deel te doen hebben) U E: dit Papiere Afficteltjen van U E: Neef, over te senden. Haer Schilderye die U E: op het eerste bladt sult vinden, sal U E: ten naesten by, haer Natuur wel doen kennen; en haer te degen ondertastende sal U E: sien; dat zy onder sotheyt somtijds noch iet heeft dat na Wijsheyt ruyckt, en het welck ick hoop dat u E: niet qualijck behagen sal. Zy is saemengevoegt van een party geuren, die mijn leedigheyt, en voornamelijck de voorleden Pest-tijd, my om tijrverdrijf heeft op het Papier doen stellen; waer onder U E. misschien wel iet vinden sult, 'tgeen aen U E: voor desen 't eenemaal onbekent geweest is. U E: sult haer blaederen dan eens gelieven te doorsien, en my by gelegentheyd eens te Schrijven, hoe zy U Ed: behaegt hebben. Ick heb haer opgedragen aen een heel goelijck Aepje, of Meerkatje, toebehoorende aen Mejuffr. N. N. Also ick oordeelde, dat de knoddige Aeperyen van hun beyde, seer wel over een souden komen, en om met de eene Sotheyd de andre te bedecken. Vorder soud ick U E: wel breeder schrijven, maer alsoo bringer deses op haer vertreck staet, sal ick sulcks tot de naeste reys uytstellen, en U E: met Ma Chermante Cousine, en de rest van haer Familie in de Protectie des Almogende beveelen, en U E: verseecken dat ick ben &c.

Mejuffr.

DEse letteren (indien sy het geluck hebben, van u Ed: gesien te werden) hebben last aen u Ed: te sweeren, dat sy met de grootste vreughde des Werelts, en byna al Caprioliserende uyt mijn Pen sijn komen springen, door hoop van in mijn plaets de Eer te sullen genieten van u Ed: handen te mogen kussen, en u Ed: te verskeren, dat mijn Hart noch even seer in u Ed: dienst is gelijk U Ed: wel bekend is. Indien dat de veranderingh van woonplaets in U Ed: geen veranderingh gebracht heeft, soo derf ick hopen, dat het deel, het welck ick voor desen altijt in U Ed: goede gratie gehad heb, my niet sal ontnomen zijn; hoewel ick beken eenigfins in de welvoegentheyd tegens U Ed: gesondicht te hebben, door mijn nalatigheyd, in aen U Ed: in soo lange tijt geen reeckenschap van de staet van mijn leven gedaen te hebben. Doch alsoo ick U Ed: versker sulcks toegekomen te zijn, door de vrees die ick had dat mijn Brief niet wel souw beftelt worden, soo hoop ick dat U Ed: goetheyt my sulcks wel sal vergeven, te meer alsoo ick voorgenomen heb dese fout in het toekomende, soo te verbeteren, dat ick schier souw vreesen door de meenighte van mijn Brieven U Ed: al te seer te Importuneeren: indien ick niet verskert en was, dat sy U Ed: noch eenige dienst sullen kunnen doen, in de Visiten die U Ed: somtijts geeft aen de heymelijcke Portugaelsche Dame met een oog, daerom om U Ed: daer stof toe te geven, soo ga ick dit Papier van onder tot boven beklad-den, met U Ed: te verhalen

Dat mijn hedendaegsche leven,
 Is met vreucht, en ramp doorweven;
 Want ick sucht, en sing, en lach,
 Meer als tienmael op een Dach:
 'k Souw wel Trouwen, wou het lucken,
 Maer mijn hart dat loopt op Krucken
 Als een arme Bedelaer
 Van het eene Huys aen't aêr,
 Soo by Vreemden, als by Vrinden,

Om een goed logis te vinden ;
 Maer 't is niet als roock , en wind ,
 Want 't is al , God helpje Vrind.
 't Juffers volck is hier Canalje ,
 En het aldersnooft Rapalje
 Dat oyt fijn , of Eerlijck Man ,
 Op de Wereld vinden kan ;
 't Gelt alleen , is 't dat sy achten ,
 En daer sy alleen na trachten ,
 Want die dat hier niet en heeft ,
 Is niet waerd (chier dat hy leeft ;
 En daerom is 't weynigh wonder ,
 Dat , ick die in het besonder ,
 Meê al vry wat schraeltjes ben ,
 Dat volck niet behagen ken ;
 Al mijn kaeck'len , en mijn praten ,
 Kan mijn niet een Oortjen baten ;
 Al mijn ouwe snaekery ,
 Is maer viesevalery ;
 Al had ick soo goeje mine ,
 Als Ma Charmante Consine ,
 En ick had daer by geen Gelt ,
 'k Wierd maer voor een Geck getelt .

Doch ondertussen laet ick niet na van een eerlijck Mante
 wesen ; En dewijl dat ick vast alle daegh , de sotheyd vande
 Weereld leer kennen , soo heb ick voorgenomen , noyt te Trou-
 wen ten sy dat ick een Juffrouw

Die met Tonnen vol Ducaten
 Wijs , en scstoon is boven maten ,
 En soo 'k die niet vinden ken ,
 Soo verblijf ick die ick ben .

Indien derhalven u Ed: soo danigh een Patroontje tot uwen
 voor my weet op te speuren , verzoek ick u Ed: my daer eens
 een kleyn Conterfeytseltjen van over te senden , op dat ick in
 Brabandt magh lopen soecken 't geen ick geloof dat in de he-
 le Wereld niet te vinden is .

Een seer gewichtig Compromis,

Beneffens

de uyt spraeck des selfs.

Alfoo verschil is geresen tusschen den Lofrijcke, en nooyt volpresene Juffr. Mejjuffr. N. N. En den seer Wijzen Voorstenigen en seer Discreten Heer Pleydojant Ordinaris deser Stede, alwaer hy gewonnen, gebooren, gewurpen, en gesmact is, en daer hy (gelijck mede sijn partye) is gaende en staende, leggende, loopende, en voltiscerende ter goeder naem en faem, immers soo veel ons bekent is.

En nademael de oorfaeck deser hunner questie is herkomende uyt de Phisionomie van sekere Dame N. N. waer in onse voornoemde Protesteerende Juffrouw sustineerde eenige exorbitanten vitien (by anderen met het woordeken scheelheyt geintituleert) geremarqueert te hebben, en dat in 't tegendeel hy Contratestant voordemd Contratesteerde, sulcks eer door haer Sneewitte Gorgel (onder Corectie) gelogen te zijn, dan na eenige waerheyt te ruyken; so is 't dat sy beyde Opposanten hoewel dapper en hevigh op den anderen verbeter, echter uyt vrees van uyt dese hunne Hayrklovery, een lengte van exorbitante Playdoyente sullen sien resulteren (die niet gewent zijn dan met een droevige Evacuatie der Borsten, een miserable desolatie der Harssenen te Causeren) eer tot præcautie van alle onheylen; eyndelijck geresolveert hebben, de voorsz. haere questie en verschil te remitteren, gelijck sy die remitteren mits desen, aen de Arbitrale uyt spraeck van ons Meester Fock, Practicijn Ordinaris ter Diaconye deser Stede (wel te verstaen Pro Deo) ons gevende vollelast, Macht, en Authoriteyt, ja ons wel expresselijck biddende, versoeckende, smeekende, en suppliceerende, om uyt haer E: E: beyde contendeptens Name (na eenige naukeurige inspectien van de voorschrevene Phisionomie genome te hebben) dese questie te willen decideeren,

en

meer te leggen, soo als onse Harffenloose Wysheyd scharp-
 sichtigheyd, en discretie (waer van wy anders dubbelt ondieft
 wel versien zijn) sal bevinden na alle recht, en reden billijck en
 betamelijck te zijn.

Beloovende Supplianten Respectieve, dat wie van haer bey-
 den door onse rechtvaerdige uytspreeck in het onderspit komt
 te geraecken, dat die sonder murmureren tot Amende van sijn
 qualijck gevoelen, een sonderlinge liberaliteyt sal doen blijc-
 ken, door een doorluchtigh tractement te verschaffen, aen de
 Persoonen van ons Mr. Fock, in de qualiteyt voorz. ende te
 boven gekomen partye: als oock mede de bygewesene Com-
 pagnie, sonder te vergeten ettelijke soete Meysjens, die sijn
 eygen goetheyt hem buyten de voornoemde troppe sal doen
 blieren, en verkiesen.

Weshalven wy alle prejuditie, en voor-oordeelen ter zijde
 smackende, uyt kracht van dit voorschreven Compromis, ge-
 heel onpartijdigh de saeck in deser voegen hebben willen af-
 handelen, en op het Papier planten.

Naulicks koost gy my tot Rechter,
 En tot uwen twist besleghter,
 Of ick gingh op staende voet,
 Om mijn Vonnis wel te strijcken,
 Stracks die schoone eens bekijken,
 Die jouw luy dus twisten doet.
 'k Vond haer op haer stoep te proncken,
 Byster snedigh in haer loncken,
 Want die had sy na de aerd,
 En haer handen onder d'armen,
 Die sy daer wat socht te warmen,
 In de plaets van by den haerd.
 't Hooft dat stond haer seer manierlijck,
 't Hayr dat kroiden haer vry Cierlijck,
 Langhs haer hals wel twee span langh;
 Maer ick sou my seer verwond'ren,
 Soo haer poort niet braef kon Dond'ren,
 Sittend' op dien kouwe banck.
 Want dat kan een mensch wel beuren,

Die sijn darmen niet wil scheuren,
 Dat die losbrant voor een poos;
 Doch dit heeft geen mensch, geroken
 Noch gehoort, want 't bleef beloken,
 Onder 't decksel van haer Roos:
 Voorders was haer Contenantie,
 Sonder veel extravangantie:
 En wat aengaet haer gesicht,
 (t Geen het mijne quam ontmoeten
 Op mijn Doctorael begroeten)
 'k Sweer, gaf sulck een helder light,
 Dar het my ('k loof by mijn soolen)
 Had gemaect tot Asch, en Kolen
 Soo ick was een Turf geweest;
 Maer den goeden Hemel weerdent,
 En God lof, ick escappeerdent,
 Want ick was te wel geyleest:
 Maer my docht dit snedich kijcken,
 In plaets, van na scheel te lijcken,
 Treften my het hart soo net:
 Dat indien ick geen Doctoor was,
 Wis voor eerst al op een oor was,
 Of, ten minsten sieck te Bet;
 En daerom na langh betuuren
 Langh bekijcken, en begluren,
 Kom ick eynd'lijck het proces
 Tusschen uw liën decideeren,
 't Geen ick dan ga proponeeren,
 In een Regel vijf, of ses.

Sententiael Sonnet.

VOlmaeckte Juffrouw N. N. met licentie,
 Om dat ghy het woortjen scheel, hebt qualijck g'emp-
 ployeerr;
 So word ghy Arbitrael van my gecondemneert,

Om vaerdigh te voldoen het recht, en dees Sententie;
 Herrecht: geen billick spreekt, en lyd geen Resistentie,
 Noch wil niet dat ghy oyt tot hoger appelleert,
 En't Vonnis't geen ick spreeck, is soo vast gefondeert
 Dat geen exceptien hier zijn in apparentie;
 Laet des de miltheyd eer, die steers by u logeert,
 En die met al uw deught ghy soo vast possideert
 Als of sy van u ziel schier was de quintessentie,
 Ons heden eens doen sien hoe lofsijck ghy tracteert:
 Als ghy wilt dat de faem, met al haer Eloquentie,
 Uw lof de werelt deur, op't heerlijkst Trompetteert.

Mejuffr.

Ick soude wel wenschelijck, begeerlijck, en willelijck, met
 alle mijn wenschelijckheden, begeerlijckheden, en willelijck-
 heden, wenschen, begeeren, en willen dat u Edt tegen-
 woordigh kost Contempleeren, met al uw seyen sinen, dwars
 door een vierkant ovael dat in mijn Concepten is, de holbolli-
 ge lenghte van Complimenten, die ick gereet ben op het
 Papier te Planten, om u E: wel eerbiedelijck te bedancken, van
 wegen de singuliere Faveur die u E: Dienaer genoten heeft,
 door het ontfangen van u E: aengename letteren, want icks
 sweer u E: dat mijn hart, soo dra ick het Papier in handen
 kreegh uyt klincklare vreught op krucken wel een el hooght
 tusschen Hemel, en Aerde in mijn lijf op sprongh:

Want het Camprioliseerde,

En het sprongh, en Voltiseerden

My, soo lydigh in mijn Borst,

Dat ick met die vreemde parten,

In het springen schier souw tarten

d'Alderluchtygste Hans wort.

Maer om u E: de waerheyd roete snakken, so begin ick te
 bevinden, dat de selfde Complimenten die ick tenstont dacht,
 dat in soo grooten meenigte, op dit blad soude komen vallen,
 in mijn Harssenpan soo geweldigh onder malkander leggen en
 twisten

twisten, stooten, en dringen, om elck het eerst daer uyt te komen, dat sy malkander de passagie toefluyten, en geen van allen daer uyt kan raecken:

Even eens gelijck 't Canalje,
 Dat in 't uytgaen van de Kerck,
 Op malkander dringht soo sterck,
 Dat geen Mensch in die Batalje,
 Door 't gedrangh van Vrouw, en Man,
 Uyt de deur geraecken kan:
 Of gelijck de Spaensche Vijgen,
 Die Signoor soo heeft gepackt,
 (En met een, licht wat bekackt)
 Dat men die niet los kan krijgen;
 Want schoon men de Ton ontsluit,
 Niet een Vygje valt'er uyt.

Daerom sal U E: aen de impertinentie van dat gedrangh, de trage voortkomst van mijn complimenten gelieven toe te Schrijven, en met een weynigh patientie haer langh achterblijven te gemoet komen; alsoo ick seer bedught ben, dat soo U E: daer eenige van saeght te bordt komen, die misschien Kreupel, of Lam mochten zijn, nademael men in soo een twiftigh gedrangh, wel een Arm, of Been, quijt kan raken;

Soo acht ick ver best te wesen,
 Dat ick haer lieftt afterlaet,
 En eer van wat anders praet,
 't Geen ghy in 't vervolgh sult leesen,
 Want een Kreupel Compliment
 Is niet waerd dat men 't u sendt.

Verstaen hebbende uyt U Ed: aengename Brief, dat U Ed: met haer Familie noch redelijck wel te pas is, soo heb ick my verheught; maer dat Moejerken Cornelia, noch al sieckelijck blijft, is niet goet, want het is niet gesont Sieck te zijn; echte soo vertrouw ick, dat ick als Doctoor, haer wel een raedt souw konnen geven, die goedt souw zijn; te weten, dat sy sich een en sackje met menschen darmen op haer lijf liet binden; 't welck terstont alle Vrouwelijcke gebreken geneest, of de brand daer in. Wat Joncker Jan Pool aengaet, is my lief, hy souw

wel toeneemt, hoope dat hy U E: tot vreughde sal zijn, en tot troost en onderstant aen Me-Vrouw de Schoone bedroefde Weduwe: dewelcke ick uyt al mijn Hart, en Ziel, in haer ongeval beklaegh, en wenste geening in de Wereld meer, dan haer in een standt te sien, gelijk haer deught en gaven verdienen: Alsoo ick haer derf sweeren, dat indien het in mijn macht was haer te helpen, ick met de grootste vreught des Werelts mijn goet en Bloet, in haer dienst souw implojeeren, alsoo ick my meer, dan door Duysend Consideratien soodanigh aen haer vindt verbonden te zijn, dat'er niet in de Wereld is, waer door ick de Obligatie die ick aen haer goetheyd heb souw kunnen voldoen; derhalven versoeck U E: boven al, mijn ootmoedige gebiedenisse aen haer E: te doen, als mede aen Ma Charmante Cousine, dewelck noch de Oude estime die ick altijd van haer schoone gaven gemaect heb, in mijn Hart besit; maer ick wenste wel te weten, of ick niet haest tot Antwerpen met haer sal ter Bruylost komen, en of'er niet een van haer galants is die haer kan behagen, dan of sy noch al geresolveert is het Klooster voor haer Bruylosts Bedt te verkiesen; het welck (indien het waer was) sonder twijffel een Duysent van haer Minnaers in het Graf souw helpen;

Want door haer volmaecte Oogen,

Acht ick haer van sulck vermogen,

Dat sy ieder sterven doet,

Die haer luyfter derven moet.

Daerom souw ick haer raden, die onbehoorelijke resolutie in een Genereuse Compassie tot haer Minnaers te veranderen, om alsoo ten minsten van de Duysent een; in het leven te houden, alsoo van de resterende Negenhondert Negen en't Negen-tigh het proces al voor vast gemaect is.

Wat my aengact, ick bevind my noch al in mijn oude stant, hoewel ick onderdaeghs weer op nieuws soo elderements-verlieft ben geworden, dat my het Minne-Vier soo dieck de Neus en Mont uytvlieght, dat ick daer met fatsoen een Pijp Toeback aen op kan steken, &c.

Mejuffr.

IN de tijdt, die een scheidigh begint te maken tusschen Nacht, en Dach, en in dewelcke de flauwe stralen van de Minnaer van Cephale, de Gordynen van de duysternis beginnen wech te schuyven, heb ick voor een dagh, of drie, een droom gehad, dewelcke ick niet kan na laten aen U beken te maken; Nademael sy u t' eenemael aengaet, en een uytleggingh schijnt te hebben die seer waerchijnlijk is, na dien ick die gehad heb in een tijt in dewelcke sy gemeenlijk waerachtigh zijn, vermits de Geesten als dan meer vryheyd dan oyt beginnen te verkrijgen.

Ick beelde my dan in, dat ick vervoert was in de aengenaemste plaets des Werelts; welck een velt was, geborduurt met al de schoafte Bloemen die oyt de Aerde droegh, en die niet alleen het gesicht betoverde, door de aengename verscheidentheyd van haer Coleuren, maer die daer-en-boven geen minder vernoegingh verschafte aen de Reuck, door de lekkerheyd der Geuren die uyt hunne blaeden uytwasemde.

Dit Veldt was omringht van twee Soer-Vlietende Rivieren, welckers Levendigh Water het Christal in klaerheyd niet en hoefde te wijcken, en in het welcke men als in een Schildery de omwaffende Bloemen op het Cierlijckst sagh afgebeeld. Rontom dese Rivieren sachmen twee lange dreven van schoone hooge Boecke-Bomen; waer van de Tacken minder Blaederen dan Vogeltjes droegen; Dewelcke door de aengename veranderinge hunner stemmen, geen minder vergenoegingh aen het Oor, dan opgetogentheyd aen de Ziel veroorsaecten:

Want door het schaterend geluyt,
 't Geen sy op 't lieflijckst quelden uyt:
 Scheen elck als om de eer, van hun gesangh te strijden;
 Doch de verwarringh van 't geschal,
 't Geen klonck door Bos, en Bergh, en Dal.
 Liet het aen 't Oor niet toe, te mogen onderscheyden,

Wie van hun 't machtighst was de Zielen te verleyden.

Nauwlijcks had ick eenige stappen in dit Cierlijk Veldt gedaen, of ick sach in 't verlicht op 't endt van het selvige, een Heerlijk Gebouw opgerecht; het welck een Tempel was, welkers maeckel heel na de Oude Romeynsche manier schein te gelijcken, en dewelcke niet minder aensienlijk was, door de grootheyd van zijn begryp, dan verwonderens waerdigh, door het Marmer, Gout, Jaspes, het Azur, en meer andie gesteenten, dewelcke men daer aen alle kanten uyt sach blincken; de nieuwgierigheyd om dit Heerlijk Gebouw van nader by te besien, had my nauwlijck eenige stappen doen naed'ren wanneer ick op nieuws opgehouden wierd, door een voorwerp 't geen my noch wel Duyfentmael schoonder dacht te zijn, dan als 't geen ick daer tot noch toe gesien had:

Geen Reuck, noch Schoonheyd van 't gebloemt,
Hoe waerdigh oock dat men het roemt,

Geen Christalyne Beck die men soo soet fiet Vloeyen,
En die in Schaduw van 't Geboomt
Gevult met blye Visjes stroomt;

Noch selfs de Lente die daer eeuwich schijnt te Bloeyen;
Ja geen gesteente, wat 't moght zijn,
Geen Esmaraude, noch Robyn,

Hoe seer die blincken magh, door sijn verheven luyfter,
Of 't wierd berooft vanglans, ja even eens als Duyfter,
Gelijck het kaers-licht op den dagh
By al die schoonheyd die ick sach.

Ick geloof niet dat ghy tegenwoordigh behoeft te twifelen, Mejjr. of ghy het selver waerd of niet, die aen my in dese schoone plaets te voorschijn quaemt, hoewel ghy u misschien weynigh inbeelde daer te zijn. Inderdaet schoone Z: ghy waerd het selve die ick aldaer sach, en die u aen mijn oogen vertoonde, sodanigh als ghy alijt gewent sijt te zijn, dat is te seggen, de beminnelijkste schoonheyd des Werelds. Ghy laeght uytgestreckt op het teere Gras, en uw eene Hand die ghy op de kant van het Riviertjen onachtsamelijk hangen liet, geraeckte met de tippen van haer albastere Vingeren even het bovenste gedeelte van het sachtruyffchende Water. Uw

ſchoone Oogen hield ghy geſlooten, en indien de ſlaep my het geluck beroofde van die te ſien, ſoo hielp ſy my tot vergeldingh in het vermaeck van al uw and're gaven te mogen aenſchouwen, die anders gemeneliĳck geliĳck als verſcholen bleven door de ſtralen van uw geſicht, waer van het niet mogelijk is de luyſter te verdragen.

Ick aenmerckte met opgetogentheyd de vreedſame geſtalte in de welcke ghy laeght en ſliept, en ick verwonderde my, dat den Hemel u ſoo veel ruſt verleende in een tijdt, in dewelcke ghy my de mijne geheel ontroofd had; wanneer in my deſe gedagten geſtoort wierden door een toeval, het welck my wel haect al het vermaeck van u te ſien ontnam, en het welck my nu noch door het herdencken het Hart doet beven.

Want een Slang van een ongemeene groote, dewelcke tot noch toe onder de Groente was verborgen geweest, ſchieliĳck pytſchietende ('t welck my het Bloedt van ſchrick in de Aders deed bevrieſen) naderde U, om U met zijn Adem te vergifigen, en om u in de ſchakels van ſijn Staert vaſt te winden.

Ick trachten u in deſen nood,

(Voor my veel ſlimmer dan den Doot)

Te redden uyt 't gevaer, ten koſten van mijn Leven:

Maer laes! ick ſtont als roereloos,

Ja ſelf mijn Mont als ſprakeloos,

En koſt niet eenen woordt, tot uw opweckingh geven.

Ick dan noch veel onbewegelijcker als ghy (dewelcke altijd noch even geruſt laeght en ſliept, als of er geen gevaer voor U op handen was weeft) ſtont geliĳck een Beeld dat Hand, noch Voet kan roeren, en louw genootſaect geweest zijn, uw leven te ſien enden; Ten ware ick ſchieliĳck de deuren van dien Tempel, die ick u genoemt heb, met een groot gekraeck had hooren openen, en daer uyt ſien komen een Kindt, omheynt met een heereliĳcken Glans, even van gedaente geliĳck men gewent is de Liefde af te Schilderen.

De geſwintheyd die hem ſijn Vleugelen gaeven, deed dat hy in de uyterſte noodt, (alſoo de Slangh noch maer een keer of twee, te doen had) u noch tijdeliĳck te hulp quam; mijn gebeden om hem tot uw ontfettingh te bewegen, waeren onnut; want

want ick sagh hem uyt zijn eygen goetheyd, terstont met zijn eene Handt dit Serpent aengrijpen: en u uyt zijn schadelijcke banden ontwonden hebbende, het selvige vast boejen in een kleyn Gout Kettingsken, het welck hy mee gebracht hadde: dit gedaen zijnde, swaeyden hy u zijn Fackel eens of twee malen verby uw gesicht, om u te doen onrwaecken, en deed' u sien uyt wat gevaer hy u quam te verlossen.

Doch in de plaets van hem te bedancken gelijk ghy schuldigh waert, betoonde u soo ondancckaer, dat ghy niet eens begeerde te bekennen eenighsins aen hem verplicht te zijn; weshalven hy om u daer over te straffen, het Serpent terstont wederom sien liet, en volle vryheyd gaf, om u weer op nieuws met grooter furie dan oyt, aente tasten.

Ghy trachte in't eerst de vlucht te nemen; maer die was u onnut: want de Slangh twee Vlugels (die ick tot noch toe niet gesien had) uytstreckende had u in min dan een Oogenblick achterhaelt, en in spijt van al uw tegenstandt, begon u wederom aente vallen, als te vooren.

De nood deed u als doen uw misflag bekennen, en my dacht dat ghy al schreyende de hulp van dien God begoft aente roepen, die ghy van te vooren soo veracht had.

Hy, die al de goetheyd van een Kind heeft, en die sich licht verstoorde oock wederom haest ter needer gestelt word, door onderdanigheyd, en ootmoet, sagh soo dra u vernederigh niet, of liep toe tot uw bystandt, en verlossen u wederom van het Serpent, na dat ghy hem nochtans beloften gedaen had, dat ghy zijn maght soud erkennen, en u voor eeuwigh onder zijn Heerschappy begeben.

Het Serpent quam by u; maer in de plaets van my te hinderen als het u gedaen had, bewees my niet dan alle teekenen van vriendschap.

Terwijl ick besigh was in my hier over te verwonderen, soo wierd ick schielijck wacker, en dese Spoockery verdween uyt mijn gesicht; Waer door ick mijn in staet bevond, om op dese Droom te mijmeren, dewelcke sonder twijffel soo een ordentlijcken gevolgh niet souw gehad hebben, ten waer sy iets verborgens in sich besloot;

De uytleggingh die ick daer van maeck; is dese: De aengename Lansdouwe, dewelcke sich aen mijn gesicht verroonde, ende my soo veel vermaeck voorstelde, oordeel ick te betekenen de soetigheden van de liefde, dewijl dit aen de Minnery scheen toe ge-eygent te zijn, alsoo het tot een toegangh tot sijn Tempel verstreckte.

De slaep waer in ick u vond, beeld my voor de ongevoelicheyd waer in ghy leeft, als u weynigh latende gelegen zijn aen een plaets, en tijdt, waer in het werck der liefde al uw onderhoudt behoorde te zijn; 't welck voor u een droevige, staet is,

De Slang die u wouw aenranden, en u in sijn staert inwinden beteeckent niet anders dan de tijdt; dewelcke altijd onder de gedaente van een slangh wordt afgebeelt; dese is een gevaerlijcke Vyandt, en te meer van u te vresen, dewijl hy u in den slaep aentast, waer in ghy u voor hem niet kund beschermen.

De liefde die u uyt dit gevaer verlost, doet wel sien dat hy het in der daer is, die ons alleen kan bevrijden van de schade, en ongemacken des tijds, en die ons die doet doorbrengen in de aengenaemste vermaeckelijckheden des Wereldts.

De onrechtvaardigheyd met dewelcke ghy weygerde de verplichtingh te erkennen, die ghy aen de liefde schuldigh waerd, als u verlossende uyt de klauwen van het Serpent, betekent genoegsaem, de tegenstrevigheyd, en de haet, die ghy onrechtvaardelijck tegen hem hebt opgenomen. Maer oock de straf die soo haest op uw misdaed volghde, geeft te kennen, dat dese God niets ongestraft laet in die geenen die hem verachten. En dese Slangh die sijn Vleugels uytstreckt, die men in het begin niet gewaer wordt, betekend, dat de tijd u met een groote gelwintheyd vervolght, hoewel hy seer traegh schijnt te zijn in de gedaente van een Slang die langsaem kruypt.

Tot noch toe volght mijn uytlegginge seer wel, en ick vind tot noch toe niet dat valsch is. Maer ick weet niet hoe dat ick die gedachten sal vatten, die ick kreegh van dat ghy belofte deed aen de liefde, dat ghy u sijn heerschappy soud onderwerpen, wanneer hy u verlosste uyt het gevaer van de Slangh. Ick vrees geweldigh dat mijn Droom niet 't eenmael valsch

walſch is in dit gedeelte, vermits ick dught dat ghy weynig be-
geerten hebt om te doen 't geen ick my inbeelde dat ghy deed.

Ondertuſſchen heb ick 't echter goet gevonden u hier over
te waerſchouwen, om u wel acht te doen nemen, van u te kun-
nen beſchutten, voor het gewelt van de Vluggen tijdt, door deſe
middel die mijn Droom u voorbeeld nootlaeckelijck te zijn;
Want ghy kunt ſien door het goet onthael 't geen my de Slang
dede, in plaats van my te beſchadigen: dat de tijdt geen hin-
der doet aen die geen en die ſo verlieft zijn als ick, vermits ſulks
alleen het oprechte tegengift is, tegen het ſenijn des tijdts.

Denck hier op ſchoone Catarijn,

En om verdriet, en Ramp, en Pijn,

Voor eeuwich van uw hals te weeren;

Soo neemt de tijdt wel waer, die noyt kan wederkeeren.

Erkent doch van de min, de loete heerſchappy,

Laet eenmael doch uw Hart verwinnen,

En wilt getrouw, en ſuyver minnen,

Doch ſoo het moog'lijck is, ſoo maeck dat ick het zy.

U Y T.

Salve

A M I C E.

UW Brief van Saterdagh acht dagen,

Is my gekomen wel ter handt:

Waer in ick u met onverſtand

Om mijn verblijf alhier, hoor klagen;

Als of ghy waende dat ick nouw

Noch tijdt ſouw weten uyt te vinden,

Om te beſoecken and're Vrinden

Dan die ick hier aen 't Y beſchouw:

L 1 5

O neen

O neen mijn waerde Vrind ! de dagen
 Ontschieten my tans soo gefwind,
 Dat Mr. *Focq* wel reden vind
 Om van de snelle tijd te klagen :
 Want dat ghy 't weet, d'aenstaende Weeck
 Dat sal de tijdt zijn, om mijn lappen
 Te packen, en van hier te stappen
 Soo dat ick schier van rouw verbleeck ;
 Mijn Schip de Gideon geheeten,
 Vertrock voorleden Weeck van hier,
 Na 't Eyland, daer noch Boek, noch Stier
 Maer Schapen meest het Gras af vreeten :
 En daer wy in 't verleden Jaer
 Met *Tys-Ooms* Ried te venten voeren :
 Hoewel wy op die droeve Boeren,
 Soo schendich scholden met malkaer :
 Soo dat ghy seer wel kundt bevroeden
 Dat ick nu dapper draef, en loop,
 En dat ick Vleys, en Boter koop,
 En Wijn, en Kleeren, Rock, en Hoeden.
 Ick galoppeer den ganschen Dach
 Om my op 't vaerdigst toe te rusten
 Of 'k ga, om my wat te verlusten
 Nad' *Hofftee*, als 't my beuren mach.
 Denck self dan of 't my mach verdrieten
 Dat ick soo waerden Vrindt, als ghy
 Niet kan besoecken, wijl ick my
 De tijd so schendigh voel ontschieten ?
 Dies souw ick, soo 't u beuren kan
 (Gelijck ick anders niet kan peijfen)
 U bidden eens na 't *Y* te reysen
 Om my voor 't laest te spreecken an :
 Want Licht'lijck souw het kunnen wesen,
 Dat eenigh Roch, of *Tarrobot*,
 My in passant swolgh in sijn strot,
 Gelijck *Aeneas* stont te vresen,
 Toen hem *Vrouw Juno* op het nat,

Met al zijn vrome Troysche Vrinden ;
Door Meester Eolus zijn winden
Soo deerlijck veterd' achter 't gat.
Om dat hy 't Land der Lybianen ,
(Gelijck als ick nu mee gae doen)
Met zijn verdrevene Troyanen ,
En Scheeps Vlood meenden aen te doen.
Wat weet ick of ick niet Gebooren
Ben, uyt dien Trooyscheen Held zijn Bloedt,
En dat Vrouw Junoos bitse Tooren
My licht niet mee wat potfen doet ?
Daerom , eer my dit licht komt beuren ,
Soo bid ick komt ons hier eens by ,
En doet voor 't minst my uytgeley :
Verselt met Duysent soete Geuren.
De tijd wanneer ick trecken sal
Belooft ick u in 't kort te schrijven ,
Want noch een dach , of tien te blijven ,
Dat is (na dat ick loof het al.
Ick sal mijn Neef als dan ontbieden ,
En soo ghy kund , soo komt dan mee ,
En daer mee stap ick op de Zee ,
Om dees verbaesde pleck t'ontvlieeen.

U E: Vriend en Dienaer

W. V. F o c c.

Afrikaense-Brieven.

Waerde

V R I N D T.

MYn laetste was aen U E: van den 22. Sep. voorlede, met het Schip het Vosje; deswelcke ick niet wil twijffelen of sal U Ed: wel geworden zijn. Dieshalven sult ghy mijn geluckige overkomste verstaen hebben, aen dese Noorderstranden van Lybien, en een gedeelte van het Oude Koninckrijk van de Schoone Dido. En also ick u als doen beloofde door mijn naesten een weynich breeder van de Particulariteyten van mijn Reys, Staet, en gesontheyd, als mede van dit Landt te Schrijven, soo sal ick hier in tegenwoordigh (doch kortelijck) soo veel ick tot noch toe heb konnen sien, u daer van onderricht doen.

Wat dan mijn Reys aengaet, die is (gelijck ick u leestmael geseght heb, achter Schotland om geweest) En verselt met veel Cojonnerien, en eenige Stormen; Want ruym Dard-half-weeck aghter een zijny wy in die Barre Noorder-Hoeck, ontrent op de Hooghte van 62 Graden, dicht by Hitlandt, soo seer van Monfr. Eolus gebruyt geweest, dat wy meer als driemael de Doot tot in zijn achterste Kiesen hebben moeten sien. Alsoo dat Vaer-water vol Noordsche Klippen zijnde, hee zeeuwige *Domicilium* of *Woonplaets* van Joncker Orion, en al sijn Confraters lijckt te zijn.

Ontrent eenige Eylanden, en Klippen, op de Schotse Kust gelegen, en de Orcades genoemt (*Forsan ab Orca, quoniam aequae periculosa ha Rupes Nautis habentur, ac Olim Scylla.* & Ch

Charybdis) waren wy een dagh, en een gansche nacht, meer als driemaal op het punt, van de Brandende Toebacks-Pijponnes levens, in het Zee-water voor eeuwigh uyt te blusfchen. Hoe dat ick my in die Occasie bevond (my segh ick, die dat *Ferfidum Elementum* altijd als de Pest gehaet heb) sal u lichtelijck zijn te bevroeden, wanneer ghy u selfs sult inbeelden, my te sien leggen, in mijn kooy gedoken, klippertandende van Kouw, en schrick ende, over het bulderen der Golven, gonsen der Winden, klepperen der Touwen, kraecken der Masten, en Wind-veeringen; en voor al: het ge-loop, geschreeuw, en geroep, der Matroosen, en Pilootten. Siet my daer dan leggen in 't midden van de Nacht, by een flaeuw, en verwaeyt Was-lichje, steekende mijn mageren Hals, en slincker arm onder de Deecken uyt om een Pijp vast te houden, waer uyt ick de roock luygende, deselve by na niet weer dorst uytblafen, uyt vrees, van dat my door de Alteratie daer ick in was, de Geest met eenen, het Gorgel-gat niet mocht uytsparten. Meenighmael riep ick al mijn Philosophie te baet, om my dit gevaer te doen verachten, en om mijn Geest te tranquilliteeren; maer ick ben u gedwongen te verklaren dat in split van de selve, de jonckheydt, en het playsier van 't leven, hem soo stercke partyen waren, en my soo krachtige Motiven verstreken, om de ingewanden der Vissen niet tot mijn Logement te begeeren, dat al mijn schoone Philosophie, voor die Consideratien te swack vallende, wel haest te grond gingh, terwijl ons Schip noch op de Golven bleef voltisceren; en sonder meer dan een Stengh verloren te hebben, den ganschen storm doorstingh. Ick weet wel, dat by een Man als ghy zijt de schraelheyd van dees mijn Philosophie geweldigh belachelijk sal zijn als sonder twijffel daer beter inge consist zijnde dan ick: *Sed quam longe distet praxis à Theoria docent omnes Artes et Experimenta.* Ick beken dat ick beter opinie van mijn Theoretische Philosophie gehad had, in my de Doot niet te doen wesen, dan ick door Exprientie bevonden heb: Soo dat my sulcks doet geloven, dat ick u in die Rencontre by my gehad hebbende, uw Philosophie, met de mijne, een en de selve Fortuyn souw hebben sien loopen, en dat sy in Compagnie (als of sy Backsteen

steen om haer hals gehad hadden) den Bodem des Waters souden besoght hebben; Of voor het minst, dat soo starcken Wind, als toen blyes, ons die alle bey wel van het lijf souw gewaeyt hebben. Dit in passant om u te toonen, *quod, secundum Paulum: Caro prædominatur Spiretus.*

Derhalven, weer tot mijn reys keerende, sal ick vervolgen u te seggen, dat wy eyndelijck de Hooghte van het Eyland Fero kregen, waer door wy in korte dagen, Yrland, en Engeland voorby, de Spaensche Zee door, en soo voort tot op de Hooghte van de Canarische Eylanden liepen: Alwaer wy de Rencontre hadden van een Turcksche Rover, die op ons afkomende, ons met de Doot, of Slaverny scheen te dreymen. Doch Noteert dat hoe blijckelijck dit gevaer voor ons scheen, dat my sulcks op Duyfent deelen na, soo veel niet ontsette, dan de Voorgaende stormen, alsoo ick u derf verklaren, dat de Doot noyt soo seer in *Genere*, als wel, *Sub unica ista Specie, Naufragii*, my machtigh geweest is te ontstellen, of te verschrieken. Dit Slagh van Doot dan (als vry wat *Genereuser* dan de voorgaende) noch oock, de Slaverny (als noch met leven, en hoop verselt sijnde) hadden geen macht om my eenige Alteratie aen te brengen; schoon al de *Præparatoria ad Conflictum*, of *Toebereyfselen tot den slagh* al gemaect waren. Doch heb danck de lachartigheyd des Turcks, het en quam 'er niet toe, vermits hy, niet van de grootste zijnde, en ons wel party Egael met hem vindende, sich wel haest van ons afwende, om ons, onse Reys te laten vervolgen. Wy geraeckten dan alsoo voort tot by Capo Verde, alwaer wy wederom op seeck'ren Morgen schielijck wierden op geweckt, door het gesicht van twee Schepen, die met volle Zeylen op ons afquamen; 'tgeen ons, ons selven weer in postuur van Defensie deed stellen: doch malkanderen naderende bevonden het twee Zeeusche Schepen te zijn, die, alsoo het Lorren-Drajers waren sich niet van ons wilde doen kennen, maer van ons afhielden; waer door wy onse Reys vervolghden, tot dat wy eyndelijck ontrent de Gout-Kust quamen, waer dat wy noch een diergelijcke Quant vonden, dewelcke, goeje Prijs voor my zijnde, terstond van ons wierd na gejaeght; doch hy de wind

van ons hebbende, en oock vry wat beter bezeylt sijnde dan wy (alſoo ons Schip ſeer Vuyl en aen de Kiel dapper begroeyt waſ) ſoo was het ons onmogelijck hem te krijgen; ſchoon wy hem ſoo dicht waren, dat wy eenige ſchooten op hem loſten, doch vruchteloos, alſoo hy ons te geſwind zeylde. Op deſe Kuſt van Africa; hadden wy verſcheyde maelen een ſeeker ſoort van Storm, dien men Travaden noemt, zijnde ſeer ſchielijcke losbarſtingen der Wolcken, met ſulck een Kletterende Donder, en vinnige Blixem ſtraelen, dat het al ſchijnt te ſcheuren, en te branden, wat daer ontrent is; waer by dan komt ſoo ſchrickelijcken Regen, dat ten tijden van Noach geen ſwaerder kan gevallen hebben; want wy vergaderden daer door, dickwils in min dan een Quartier-uurs, door een gepannen Zeyl, meer dan 10. of 12 Tonnen Regen-waeter. Dit niet alleen, maer uyt dit ſtucken ſpringen der Wolcken (die als dan ſeer leegh hangen) ſpat ſoo fellen Storm-wind uyt, en ſo ſchielijck, dat men hier noyt met alle Zeylen derſt varen; alſo men deſelve in ſoo ſubieten occaſie, ſoo ſpoedigh niet ſou kunnen los maecten, en inhalen, of men ſouw met Schip met al moeten omſlaen, indien de Zeylen, Maſten, of Touwen van ſelfs door hulp van de Winden niet in ſtucken ſprongen. Dit alles hebben wy verſcheyde maelen moeten doorſtaen, doch heels-huyts ontkomen, en veel geluckiger dan een ander Compagnies Schip, 't geen ons onderweegh ontmoetende ons verhaelde, dat daer twee Mannen van de Donder op Doot, en ten vande Blixem Blindt geſlagen was. Doch dit was vry dichter onder de Linie geweest, dan wy waeren. Maer dit is men altijd op deſe plæete niet onderwerpen, maer alleen twee Maenden in 't Jaer, die ſy de Quaje Tijd noemen; en ſoo veel is, als haer winter. Hier hebt ghy in 't kort de principaelſte voorvallen van mijn reys, ſoo dat met mijn Burleſq. Aeneas ſal beſluyten, en zeggen, dat wy

Na ſoo veel geurige gevallen,

Na ſoo veel ſuck'lens voor, en na.

Getolt, gekaetſt, gelijk als Ballen,

Noch ſijn geraeckt in Africa.

Negen Weecken, en vijf dagen is het verloop van mijn reys

geweest, wy hier op den 18 Septemb: voor het Casteel St. George da Mina zijn ter Reede, en oock aen landt gekomen.

U nu de wonderbarelijke Vreemdigheden te verhaelen, die ick hier op mijn aenkomst (als voor my noyt gesien) met verwonderingh, en verbaestheydaenmerckte, souw my 't eenmael onmogelijk zijn; alleen weet ick u te seggen, dat geen betovert Casteel van Amadis my wonderbarelijcker souw hebben kunnen voor komen. Gelijk ick my oock inbeelde yers diergelijcks te sien. Het Casteel van verre, Wit, en heerlijck affschijnende; en gebouwt op een Rondom-uytgehouwte Ros (wiens voet van de grooten Oceaen met een Hemels-hooge Barningh bespoelt, en gekust word) en wiens Graften aen de Land-kant tot in den Afgrond schijnen te strekken: van my aen Land komende genadert zijnde, bevond ick te grimmelen (gelijk als mede de gansche strand) van Duyfenden van Swarten; Welckers vers, Naecktheyd, vreemde Posturen, Gelchreeuw, en Gejuygh met ongehoorde, en Barbarische Tognen, my so wonderbaerlijck op getogen maeckte dat ick als betovert, en ganich buyten mijn self, door dien Spoockenden hoop door-dringende, endelijck tot binnen in 't Casteel, en soo voorts by den Heer Generael geraeckte. Indien ick tegenwoordigh van sins was u te verhaelen, of mijn staet hier van aensien, en of ick hier gedert ben, dat souw eenigsins voor Vaniteyt, en opsynery geacht worden, soo ick alles van punt tot punt afbeelde: weet dan maer alleen, dat ick de tweede Persoon van een kleyn Koninckrijk ben, ontsien, en geëert, als een Vorst, doch met een Ontfagh, Eer, en Dienstbaerheyd, soo wel in Blancken, als in Swarten, die men niet gewoon is in 't Christen Rijk te sien. Alsoo selfs geen van al de hoogste Officieren van het Casteel, behalven den Opper-Koopman (die mee Raed-Persoon is) my niet gedeckten Hoofde soude deryen toespreken; elck buyght, en stuypt ter Aerde toe, wanneer men ons fiet, en elck reket het voor groote Gracie van ons toe gesproocken te mogen worden.

In 't end, fiet my hier een Man van Staet, en van Eer; aen wien anders niet schijnt te ontbreecken, dan het waerde geselschap van soo veel goeje vrienden, als ick in Holland heb gela-

ten, en voor al, dat van u E: met de welcke ick de vermakkelijckste dagen van mijn leven reecken doorgebracht te hebben.

O! Hoe menigh Duyfentmael komen die playfierige tijtverdrijven, die geurige invallen, en Burlesq: Sangen my in den fin, dewelcke ons soo menighmael, soo op 't Landt, als in de Stadt, tot lever schudding toe, hebben doen lachen.

Wat beklaegh ick dickmael mijn ongeluck (gelesen op een hogen Bergh, wiens gesicht sigh over een gedeelte van Libyen, en over menigh Goud-stroomende Rivier, als mede over een gedeelte van de wyen Oceaen, uytstreckt) van nu voortaan van sulck een tal van waerde Vrinden versteeken te zijn.

Gewis, indien mijneenighsins gecontenteerde ambitie (die altijd in mijn Ziel, gelijk ghy weet, geensins de minste plaets gehad heeft (my het Contentement, 'tgeen sy gewend is aen luy van mijn humeur toe te brengen, niet en gaf, ick vertrouw dat my dese plaets in korten tijdt tot een Doot-Kist souw verstrecken, en sulcks alleen uyt pure droefheyd, door het missen van mijn goeje Vrinden, en voor al van u geselschap. Mijn selfs dan gedwongen zijnde te contenteeren, met wat eer; en redelijck goet profijt, soo soeck ick het resterende vermaek, by den Opper-Koopman, by den Domine, by mijn Boeken, en by de Negen Susters van den Helicon: Want de Rest van dese Kust, zijn meest altemael vol vuylichkeiten, (als Dronckenfchap, en Hoerery) en dieshalven (als mede om dat ick mijn Digniteyt by mijn minder, niet wil, noch oock moet Vili-penderen) mijn Vrindschap gansch onwaerdigh.

Wat aengaet Juffers, alias, Negrinnen, en Malatinnen (*que hic in Dilitiis habentur*) die vind ick soo Doodelijck, infaem Desperaet, ja Godloos teelijck; dat by aldien ick een Hond was, ick mijn selfs niet souw willen verontwaerdigen, daer tegen aen te Piffen, soo dat ick in staet ben van suyver Maeght weer uyt dit Land te gaen (*id est*, soo ick daer sleghts Maeght gekomen ben) of de sinnen moesten dapper veranderen. Wat dit Land aengaet, het selvige is meest dorr, en Klipachtigh, aen de Zee-kant, doch vol Boschadien binnen in, en op veel plaetsen vol Orangie, doch meest Limoen-

Boomen: van and're Vruchten is het hier Planteyt genoegh voor diese lust, doch worden van my wel lekker, maer seer ongesond gekeurt. Andere Inlandsche Vivres zijn hier schaers voor de gemene Man; doch op onse Tafel manqueren noyt Hoenders, Schaepen, Cabriten, en seer lekkere jonge Varkens, soo dat ick niet kan gevoelen uyt het Vaderland te zijn te meer, also geen landt in de Werelt overvloediger kan zijn van allerleye soort van goeje Vis.

Het Broot, 't geen sy van een seecker soort van Turcksche Tarw (Milie genoemd) Backen, is wat swaer, en deegachtigh, door manquement van Gest, doch goet van smaecte. In 't end, het is hier voor mijns gelijk gansch niet qualijck te zijn. &c.

*De Drucker heeft de rest vergeten,
Die U niet noodigh was te weten.*

Waerde

V R I N D T.

Ick heb over Veertien Dagen geschreven, met een Hollands Schip, doch alsoo het selve noch eerst een Reys moet gaen doen na Angola, so vertrouw ick dat die Brief wel eenige Maenden na dese sal arriveren; ick leer hier van alle slaghen van Ambachten worden; also ick buyten Fiscael, voor Secretaris, voor Raed, voor Notaris, voor Ambassadeur, voor Caper, en voor den eenen Drommel met den ander moet spelen: Soo dat ghy wel kunt dencken dat ick hier niet veel tijdt heb

heb om speelen te loopen; daer oock niet veel Occasie toe is, in dit Barbaersche, Melancholique, en verbaesde Dorre Land, dat welck ick niet gefind ben heel net af te schilderen, uyt vrees dat ghy schreyen soud als een Kind, ende Arme Focq beklagen, om dat hem het Nootlot in soo verdoemde pleck gebragt heeft. Want beeld u selfs eens in te sien, een swaermoedigh Kasteel, gesitueert op een schrale, en Dorre Rots, daer de Zee, met een eeuwich naer geruysch op leyd te gnorren; Figureert u vorders aen de Rechter-hand van 't voorsz. Kasteel te sien een lanckwerpigh Dorp, bestaende in hutten, gedeckt met swart verbrand Hooy, en strooy, of Riet (want de Duyvel selfs souw niet kunnen raden welck van drien het is) waer in het sweruit van half-naeckte, en Kool-Verwige Schimmen, die u den gantschen dagh de ooren warm maecken met een eeuwig getoet van Loejende Hoorens, daer sy haer *Artem Musicam*, met het Abominabelste geschal des Werelts op exerceeren. Geen u wel een Bael Cattoen in 't Jaer souw kosten, om uw Geluyt-Vangers daer mede toe te stoppen. Aen de slinkker syde van 't Kasteel swalpt een droevigh Riviertje, 't geen al 't Zout van de Zee in sijn Boesem schijnt ingesogen te hebben, alsoo 't selve tienmael souter is dan het alderfiltste Pekel-Nat.

Bedenckt nu voorders by u selfen, ontrent 3. Mijl in 't rond te sien een barre, en schraele Woestyn, waer op noch telgh, noch lover te vinden is, die u voor een strael van de Zon kan beschutten, die hier soo schrickelijck steyl, boven onse kruyn, in 't Zenith staet, dat men op 't midden van den dagh selfs ontrent de hoogste Tooren des werelts geen Duymbreet Schatten souw kunnen vinden. Denckt nu vorders, of ick geen reden heb, van somtijds in drie Weecken niet buyten het Kasteel te komen, en in mijn Sel te blijven; al waer ghy my soud sien sitten, in Compagnie van mijn twee Swarte Jongens, al Dancende dat het sijn Oogen verdraeyt, en dat sy mer hun beyde eeuwich werck hebben, met Toeback te kerven, en te stoppen; Dit gaet soo sijn gangh al Schrijvende, of iets vermakenijcks Lesende, of met een eerlijke Ziel of twee by my, onder de Beneficie van een Glaesjen, om de Geest te verfrayen, en de Melancholie te diverteeren. Wat aengaet mijn Musyck, die

lie is, door het afsterven van mijn Cousin van Heden (dieme
 my overgekomen, en hier sedert eenige Weken overleden is
 sodanigh verstorven, dat ghy mijn Violon met droef heyd ae
 de wand soud sien hangen, sodanig gediscordeert, dat ghy dat
 niet, dan de enkele Bas op soud vinden; terwijl in de holte van
 dat droevigh instrument, de Spinne-koppen sodanig haer Lo
 gement hebben verkosen, dat ick geloof, dat sy van sins zij
 van hun eygen weeffel, nieuwe Snaren daer op te maken
 In 't end, ick vind, dat ick met recht magh singen pa
 als de Kinderen Israëls in een der Psalmen doen: *Super Flumina*
Babyloniæ, illic sedimus, & flevimus, & suspendimus Organum
nostra,

Dat is.

*Aen de Babylonsche Stromen,
 Hingen wy, met naer gesteen
 En met jammerlijk geweest,
 Al ons Speel-Tuygh aen de Boomen.*

Doch echter Patientie, is't Land slecht, het Gout is goet
 en dat is het alleen't geen my veel ongenuchten, die my hier
 voorkomen, doet digereeren, want daer is geen Cardiacum
 in de Wereld, dat soo krachtigh is, als dat; Dieshalven is he
 dat ick geresolveert ben, in alles gedult te nemen, en onder
 ruffchen, terwijl ick hier ben, mijn naed te Nagen soo veel ick
 kan, en de playfieren van de Wereld voor een Jaer of Ses te
 vergeten, als of ick Doot was. Want hier is geen vermaeck
 ter Wereld, als alleen dat in uw eygen gemoed, en by u selfs
 bestaet; want de Wyn in overdaet en de Swarte Vrouwen
 haet ick dapper: En ick geloof niet dat ick tot een van beyde
 heel light sal vervallen, alsoo ick het egael voor beestachtig
 heyd, en een Doodelijcke Coyonnerie houw. Alleen heb ick
 mijn meeste vermaeck in een kleyne Swarte Jongen die ick heb
 die van seer grooten Huysse, en van seer treffelijcke luyden is
 want ick verklaer u, dat ick noyt Schoonder; noch Heroïque
 wesen gesien heb, vermenght met een groots, doch eenig
 stuur

stours opslagh van oogen, 't geen my vaeck op hem heeft doen appliceren de woorden van Seneca in Hyppolyto.

*Quam Grata est Facies torva Viriliter,
& Pondus Veteris triste Supercilii?*

Dat is

*Hoe Heer'lijk, en voor treff'lijk staet,
Een fier en Mannelyck gelaet?
't Geen door de opslaagh van sijn Blicken,
Een ieder vol ontsagh doet Schricken?*

Want inderdaet dat wesen is in die Jongen soo heerlijk te sien, dat ick my dickwils inbeeld in hem te sien een schets van dien ouden Afrikaenschen Hannibal; oock zijn al sijn inclinatie groots, en moedigh, ja soo, dat hy met jongens van sijn jaren (die ontrent 12. zijn) niet sal omgaen, maer altijd met sijn ouwer, waer boven hy noch altijd wil de preferentie hebben 't sy in den Dans, of andere Spelen, daer hy altijd de eerste wil zijn; of soo iemand hem die rangh disputeert, soo ontfiet hy selfs geen volwassen jongens voor de kop te slaen. En by al dese Barsheyd is hy weer by my soo vriendelyck, beleeft, en trouw, dat ick die jongen lief heb in mijn Hart, en souw (soo hy een slaef was) niet weygeren een Pond Goud voor hem te geven &c.

*Op 't Casteel
St. George Da Mina.
Den 10. Febru: 1669.*

F O C Q U E N B R O C H.

Seker aenhangfel van een BRIEF.

Vervattende in sich veel opmerckelijcke,
en geloofwaardige saecken: als

De aengenaemheydt der Landstreeck Botrou:
De kluchtigen aert van de Koekebou':
De verschrickelijckheydt der Slangen aldaer:

En voorts in 't kort de gantsche Godtsdienst,
Geloof, en aert der Guineesche
inwoonders. &c.

Soo dat wy met waerheydt mogen seggen dat in dese weynigh Letteren meer bysonderheden van Guinea zijn, als in al de Boeken die 'er tot noch toe van beschreeven zijn, immers soo veel ons bekend is.

Mijn Heer,

en waerde V R I N D T.

ALsoo het Schip daer dese mee gaet, noch een dach langer, dan ick gedacht had, blijft leggen; soo heb ick goet gevonden uw (in Passant, en om uw Filosofische Nieuwgierigheydt te contenteeren) hier nevens noch eenige particulariteyten van dit Land over te senden, weet dan, dat dit Land hier omstreecks (dat is rondom da Mina) vry schrael, en bynasonder Telgh, of Lover is; met sober Gras, waer in nochtans
eeni-

enige kleyne, en dorre Dans-Meesters van Koejen loopen weyen; die geen Melck geven dan voor haer Kalven, en dat noch schrael genoeg; de Schapen, en Varckens, voedmen hier met Milie, dat is Turcksche Tarwe. De speculatiën ontrent Kruyden, Saden, Wateren, en Mineralen (die u Emy leest gerecommandeert hebt) kunnen hier geen plaets hebben; alsoo hier geen Kruyden, noch Saden, noch Wateren van eenige Consideratie zijn. Oock valt hier geen Minerael dan alleen Gour, en dat noch schrael genoeg; waer van de kracht de heele Wereldt genoeg bekend is, om daer niet veel van te schrijven.

Doch de Dorheyd der Land-streken, is niet universeel over dese gansche Kust: alsoo ick u versiker, dat ick verscheyde-mael in Boschadien op het gebergte, ontrent soete Rivieren geweest ben, die de Vruchtbaerheyd, en schoone Gesichten van het Land van Cleef niet behoeven te wijcken. Onderdaegs aen Boutry zijnde (daer wy den Zeeuwtschen Lorrendrajer, daer ick u van geschreven heb, vervolghde) begaven wy ons met ons drie Persoonen elck in een kleyne Canoa, ons alsoo latende een seer schone, en soete Rivier op Roeyen; onderwegen verscheyde Gevogelten (Waer onder een Pauw, met een witten Arend waren) schietende; dit vermaeck ons de tijdt seer kort makende, braght ons sonder dencken wel meer dan drie Mijlen de Voorz. Rivier op; alwaer ghy de aerdighste Aepjes van de Wereld op het geboomte soud hebben sien springen, en voltiseren, van Tack, op Tack, die de Rivier van beyde kanten overschaduwden, endae over heen, in malkander gevlochten waren, soo dat dit Riviertje, somtijts smal, en somtijds wel weer soo wijd, als den Rhijn by Aernhem, en geduigh tusschen hooge, en lage Bergen (meest met Oranje, of Limoen-Boomen beset) heen stroomende, ons het grootste vermaeck des Werelts gaf; het schieten van een seer grooten Aep, dee ons onder anderen, op sekere plaets onse Voeten aen Land setten, zijnde het selve een seer dicht, en Woest Bos. Wy aldaer na onsen geschooten Aep soeckende (die in het kreupe Bos gevallen was) wierden aldaer op verscheyden plaetsen gewaer, een groote menichte Olyfants fronten, die door

haer Varsheyd (alsoo sy noch Warm waren) ons deden gevoelen dat die Monffieurs daer niet langh van daen geweest waren, en dat dese plaets hun leger-steen was. Het Perijckel daer in wy, door dese rouwe gaffen souden hebben kunnen raken, deed ons een paer Koegels op onse Snaphanen setten, en noch een weynich dieper Boswaerd in stappen, om te sien of wy niet een van die Zielen alleen kosten vinden (want een waren wy machrigh) om hem elck met een schoot, ses Koegels in sijn kop te planten, waer door hem gedoot souden hebben; doch geen van allen gewaer wordende, trocken wy weer in onse Canoes, en begaven ons dicht daer ontrent in een Dorp, daer de Luy als Duyvels voor ons wegh vluchten, alsoo weynige onder haer oyt Blancken gesien hadden; hier maecten wy ons onder een seer hooge, en dichte Groene Boom (die in 't midden van 't Dorp stond) dapper Vrolijk, met verscheyden delicate vrugten, en leckere Wyn de Palm; en keerden tegen den Avondt weer aen ons Boord voor Boutry, soo dat ick u verklaer op dien dagh seer schoone Land-streecken gesien, en groot vermaeck genoten te hebben: gelijk mede verscheyde dagen daer na, alsoo wy die tocht tot verscheyden malen hervatte. Dit in passant. Wat vorder de Natuur deser Africanen aengaet, soo moet ghy weten, dat sy seer veel van de Oude Hebreen, of Kinderen Israëls hebben over geërft, doch door de tijdt wat verbastert, alsoo sy sonder Boecken, en Schriften leven. Sy hebben veel wetten, en Ceremonien die met het Oude Testament dapper over een komen: Want vele van haer, ja hele Land-streecken zijn Besneden. Het gebruyck van des Broeders Weduwe (soo hy sonder Kinderen gestorven is) te trouwen is hier mee noch in vigeur; 't welck by weygering mede als in 't ouwe Testament Publijckquelijck met Affront van een Kinneback-slagh gestraft word; Voorders Trouwen sy ettelijcke Wyven, en nemen soo veel By-wyven, als sy willen, ja somtijds wel tot het getal van 600. toe. Voorts hebben sy mede onder haer een Priester, die mede voor Siender, of Propheet speelt, die sy *Fetizero* noemen. Dese maect mede de Minen van voor het volck, Cabriten, Duyven, en andere Dieren te offeren, die sy hem hier toe t' Huys brengen; doch hy (na mijn Opinie) steeckt

steekt die ondertusschen (aloo het offer op een verholten plaets geschiet) fraeytjes na sijn Maegh, en houd daer een goet leven van. Sy kryten, en weenen mee eenige dagen over de Dooden, die sy oock wasschen, als de Joden schoon, die gene die de selve aenraecht, mede eenige dagen onreyn is, Sy bestroyen sich op de Begravenis, met Asschen, en de naeste Vrinden verscheuren haer Kleederen; 't welck al onder Musijck, en Danssen, en schieten van Musquetten toe gaet. De vrouwen soo langh sy hun Maend stonden hebben, zijn meê onreyn, en komen niet uyt hun Huysen. Sy hebben veele verboden spijzen, die ordinaris de beste, en leckerste zijn, en die den *Fetszéro*, om te offeren werden gegeven, doch ick meen eer om sijn leckere kiesen mee te vullen. Sy observeeren mede eenige *Feeften*, by Jaren, Maenden, en Dagen, doch ick weet niet tot wat eynde. Sy erkennen wel een God, doch bidden hem niet aen. Wanneer het Dondert, Blixemt, en Regent, dan Danssen, en springen sy, Vermits sy seggen, dat *Ian Commé* (dat is God) als dan Feeft-dagh houd, en dat hy 't Canon laet los-branden, in den Hemel, 't geen de Donder, en Blixem is; het Water dat Regent, meenen sy de wyn te welen, die *Ian Commé* plengt, en stort. De Dooden seggen sy, dat binnen 4 a 5. dagen (in welke tijdt de lichamen in dit warme Land al vergaen zijn) met lijf, en al weer opstaen, en vertrecken in een plaets diep in 't Land, *Bosman-Queé* genoemt, 't welck aen een groot water gelegen is, daer seker oud Vend by woond, die de Menschen, die qualijck geleeft hebben, in dat water doet versuypen, en de eerelijcke luy daer over voert na het Land der Blancken, alwaer sy in witte menschen verandert worden; Sommige Land streecken, geven aen voornamē versturvne Luyden, een Slaef, of ettelijcke mee tot geselschap, die sy dan levendigh by hem in 't Graf dompelen; doch hier steecken sy een gebraden Bout, met een Kan Wyn by hem in 't Graf, om hem geen Honger te doen lyden. Van de Duyvel weten sy weynigh te spreecken, dan dat hy een quaed Vend is, die sy met Offer moeten Payen. Sy weten van geen Spoock, noch Apparentien; En zijn alrijt vernoecht, en vrolijck, als sy maer Broot, en Water, of Wyn de Palm hebben:

sy bicken snedigh op Brandewijn, op Loock, Uyen, en Knufloock, in 't end het zijn halve Hebreërs. Waer van ick meer souw schrijven, doch reserveer de rest, tot op andere gelegentheyd.

Onderdaeghs wierd hier een groote slangh gevangen van 18. Voetenlangh, en 20. Maet-Duymen in 't Rond; dese in onse Presentie geopent zijnde, wierd bevonden, een volwassen Rhee-Hart in sijn lijf te hebben. Sulck slagh zijn hier veel, en kunnen selfs de aldergrootst Dieren (haer uyt een Boom op 't lijf springende) te barsten douwen; doch sy die in gestockt hebbende ('t welck al suygende geschiet) zijn daer van soo dick dat sy hun niet roeren kunnen: waer door het dickwils gebeurt, dat sy aldus leggende, van de Mieren die hier seer groot, en menighvuldigh zijn, wederom overvallen, en opgegeten worden. Weshalven de slangh oock so voorfichtig is, dat hy eenigh groot Dier gedoot hebbende, het selve niet eer sal beginnen op te flocken, voor enaleer dat hy wel ter deegh in hetronde sal omgesien hebben, of aldaer geen Mieren-Huysen zijn, die door de Mieren van Aerde opgewurpen worden, somtijds een Mans lenghte hoogh, gelijk ick dickwils gesien heb.

Dese Mieren die ontrent soo groot zijn als een Ordinaire Vlieg, zij nieders Vyand, en daer is geen Dier, dat haer den Oorlogh in hun Logement derst aen doen, dan een seker kleyn Beesje met 4. voeten, bykans van fatsoen als een Weseltje.

Dit Diertje, alhier Koukebou geheeten, is het slimste, en arghste dingh, daer ick oyt van gehoort heb; want het weet hem met sijn eygen spogh te besmeeren ('t welck na het schijnt Vyandelijck tegen de Mieren is) en alloo derst het in het Mieren-Nest in stappen, en daer alles 't onderste boven kerende, so arbeyd het soo langh, tot dat het der Mieren Koningh (die ontrent soo groot is als een Rhijn-Kreefje, oock twee scharpe Schaeren hebbende als een Schorpioen) by de lurven krijgth; die het daer uyt sleept, en Dood martelt. Dese Koukebou, heeft ook de slimmigheyd van Tygers, Leeuwen en Olyfanten, te overwinnen, en ter door te brengen; want het springht dese groote Dieren aen de Testiculen, die hy niet verlaet (spijt hun sprin-

springen, smijten, en tieren) voor hy die op gegeten, of geconfumeert heeft; waer door dese groote Beesten veeltijds het leven komen te verliefen. Hy weet oock aerdigh de Boeren Hoenders te vangen; Want hy begeeft sich somtijds ontrent de plaets daer de Hoenders gaen Weyden, en verbergh sich aldaer onder eenige Bladeren, of Ruyghen, sodanigh dat niets van zijn Lichaem te sien is, dan het Aersgat, 'tgeen hy weet te openen, en 'tgeen sich van binnen Rood vertoont; Waer door de arme Hoenders verlockt, en bedrogen (meenende misschien het selve eenigh rood Fruyt te zijn) daer in beginnen te Picken; 't welcke de Koukebou toe laet, openende sijn poort hoe langhs hoe wijder, ja sodanigh dat het Hoen daer met sijn gantsche Kop eyndelijck al pickende in geraeckt; 't welck hy waernemende, seer geswind sijn Aersgat toenijpt, en het Hoens Kop daer in besluyt, en soo vast beklemt, dat hy daer mee een poosje door de Wildernis heen loopende, het selve aldaer in korten tijdt doet versticken, en verlimooren; het welk hy dus vermoort hebbende, tot sijn maeltijdt gebruyckt. Dit Dier heeft oock verstand van de grootste Slangen ter Doot te brengen, doch op wat manier, is my noch onbekend. Maer à Propos van Slangen, ick moet u tot besluyt een Vreemde Historie verhaelen, my onderdaeghs verhaelt van een ouwe geloofwaardige Neger. Wiens Vader met eenigh geselschap door dese Inlandsche Woestijnen reysende, en by nacht ontrent eenige Geboomten slapende, heel stil van een seer groote Slangh wierd bekropen: dewelcke hem in de Slaep sijn gantsche Slincker-Been, en Dye, tot aen de Lies toe al had ingesogen, eer hy wacker wordende sulcks gewaer wierd. Doch hy eyndelijck ontwakende, meende, door de ongevoeligheid van sijn Been, dat de slaep daer in was, doch eyndelijck nauwer toesiende, en zijn staet gewaer wordende, weckte terstond zijn mackers: de welcke hem rieden sijn Voet ('tgeen hy noch wel doen kon) in des Slanghs lijf te verroeren; waer door sy (bespeculerende, hoe ver die in des Slanghs Buyck stack) den Slangh een weynigh beneden door-hackte met hun Sabels: en alsoo desen vreemden gevangen weet heels-huyds verlossen, en in goeje gesontheyd herstelden.

Dit is het al, 't geen de tijdt my voor ditmael toelaet te
schrijven, 't geen u E. derhalven sult gelieven voor lief te ne-
men. En verwacht op een ander tijdt wat anders.

Vale, iterumq; Vale.

Focq.

GEDACHTEN,

gehouden in een Canóá, op

Z E E.

Aen mijn

Vrind N. N.

AL sittend' in een Holle Boom,
Beswangert met een troep Soldaten,
En met Elf Swarte Potentaten,
Gaet Focq vast dobb'ren langhs de stroom,
Om seeck're Zeeuwiche Caravelle,
Die hier voor Lorren-drajer speelt,
En's Compagnies Octroy besteelt,
Te gaen vermeer'sren, en beknelle.
Sooloopt hy, engevaer van Zee,
Endat van Koegels, en Musquetten,

Die

Die meenigh stijve Kóp verpletten,
En Schinckels smacken uyt haer steed.

En wijl ick dus vast legh te talmen
Soo sit ghy light, mijn waerde Vriend!
By 't soete Dier dat ghy Bemind,
Of streelt uw Veel met soete Galmen.

Ghy sit light by mijn goeje Neef,
In schaduw van die selfde Bomen,
Of op de kand der selfde Stromen,
Daer men wel eer Rondeelen Schreef.

Daer sit ghy light gerust te Dampen,
Wijl ick het selfde sit en doe,
In Zee, ontrent het Vleck Botrou',
Doch dick verselt van Smart, en Rampen.

Want schoon het Gout my redelijck,
Ja ruym genoegh word toe gesmeten,
Wijl ick een dingh niet kan vergeten,
Soo ben ick Arm, al word ick Rijck.

Steets speelt'er noch door al mijn sinnen
Het Beeld van dat bevalligh Dier,
Dat door haer Oogs betoverend Vier
My drough voor eenwigh haer te minnen.

Geen Uur passeerter op den dagh,
Of 'k denck wel tienmael aen dat Maetje:
Dat Net-ge-vormde Potentaetje,
Wiens weer-ga noyt de Wereldt sagh.

Steets denck ick, of 'k van mijn Leven
My uyt dit droevigh Mooren-Landt
Wel eens sal wed'rom sien geplandt,
Ter steed daer 't Hart noch is gebleven?

Dat is, by Haer, en oock by U,
Mijn waerdste Vrind van al mijn Vrinden,
Die 'k alrijdt meer als Broeder Minde,
En nimmermeer soo seer als nu:

Nu legh ick, dat ick u moet derven
En al dat soet vermaeck met een,
't Geen onder Duylent Koddigheên,

Ons vaeck schier deê van lachen sterven.

Ach ! hoe speelt daeglijcks mijn gedacht,

Op al de Geuren die wy samen

Soo vaeck by onse Kinders namen,

Wiens weer-ga ick noyt weer verwacht.

Want, schoon ick al weerom moght komen

Van hier, in 't waerde Vader-land

Dan ben ick licht al van den Tant

En al verdort als ouwe Bomen.

Want, schoon dat ick hier Venus schouw

Gelijck een pest, van alle Pesten:

En dat ick meê, tot mijnen besten,

Niet heel veel van Silenus houw:

Soo meen ick dat de Tracassade,

Die 'k vaeck langhs Land, en Water doe

En 't roosten van de Son daer toe

My maecken sal tot Carbonade.

Gelijck ick nu in dees Canô

Wijl ick ick dit Schrijf, kan ondervinden;

Wijl dat de Son, spijt Zee, en Winden,

Mybraed, soo Geel als Haver-stroo.

Denck eens wat ick dan wel sal lijcken

Na 't afzijn van een vijf, ses Jaer?

Gewis, ick loop wel light gevaer

Dat men my laet voor Mumie kijcken.

Doch 't schaedt niet; Ick heb noch wel moedt,

Dat ick noch in mijn Hart, en Aaren,

Wel een Restantje sal bewaren

Van 't oud Galand, en Geurigh Bloedr.

Op dat wy, op mijn weder-keren,

Noch menigmael, gelijk wel eer,

Te samen rymen, keer, om keer,

En lachen dat ons' Oogen keeren.

Nu magh ick hier, noch voor een tijdt,

Wat leggen talmen by de Mooren

Maer 'k sal den Dach noch sien geboren

Dat ick dit Land sal schelden quyt.

En dat ick redelijck geladen,
Met 't Minerael van dit Quartier,
Weer sal gaen Dampen by het Vier,
In plaets van in de Son te braden.

U hoop ick in die oude staet
Noch eens gefond weerom te vinden,
Met al het tal der goeje Vrinden
Daer 'k noyt voor dees van wierd versmaedt.

Om noch een koppeltje van Jaren,
Vol Vreughd te slijten in een Land,
Daer al mijn hoop aen is verpandt,
En 't geen mijn luck kan op doen klaren.

Maer saght: wat 's dit? Ick hoor, terwijl
Ick dese Regels sit te malen

Een van ons Volck, tot twee drie malen
Uytroepen, 'k sie een Zeyl! een Zeyl!

't Geen my sal dwingen nu te enden,
Om met het Schip Zeelandia,
Daer ick soo stracks in stappen ga,
De Steeven Zeewaerd in te wenden.

Vermits dat wy de Caravel,
Van verre diep in Zee beoogen,
Die 'k wensch dat w'attrapperen mogen,
Om hem te brengen in de Knel.

Adieu dan Vrind! wy gaen laveeren,
En veet'ren 't Zeeuwtjen na zijn Vleys,
Den Hemel geeft hem ons tot prijs,

En u al wat ghy kund begeeren.

F O C Q U E N S,

Liefdens onverfettelijcke

Standtvastigheydt,

Vertoont in de wonderlijcke

Trouw-gevallen

van

ALERAME EN ADELASIA.

Het Keyserrijk van 't Westen, doobberde op de ongestuyme Golven des Oorloghs, wae door gansch Duytlandt by na beswijckende, op he Punt was geheel te gronde te gaen, door de gedurige Roveryen, Brandstichtingen, en Moordender Barbaren (wanneer om dit onweer te stillen, ontrent het Jaer Negent Hondert, en Veertigh, na de Geboorte onses Salighmakers: Otto, de tweede van dien Naem, en de eerste onder de Duytsche Princen, met de Keyserlijcke Kroon verciert wierd.

Dese, de Vyanden verdreven, het Keyserrijk in rust gestelt, en vele verbrande, en gesloopte Steden herbout hebbende: droegh in Vrede, gedurende den tijdt van 37. Jaer, met de grootste lof des Werelds, dien wytberoemden Scepter. Of by grooter Eer door de Weegh-schael van *Astrea*, of door het Slag

Slagh-Swaerd van Mars verkregen heeft, staet noch te Oorden. Duyfent deughden verrijckten sijn Kruyt met Laurieren: en Duyfent overwinningen vervulden sijn Handen met Palm-Tacken. Hy verdreef de Halstarrige Ongerer uyt Duyfstand: bestreedt, en versloegh, de *Bohemers* door een lange, en halstarrigen Oorlogh: braght t' onder de *Slavomers*: vernielde de wederfpannigen: trock driemaal over in *Italien*: versloeg *Brengarius*: die sich van dat Rijck met geweld had Meester gemaect: verdreef van daer de *Sarazynen*, en *Griecken*; in t' endt, sliste de oproeren van *Romen*, bevredighde *Italien*: en gaf aen *Duyflant* een bloeyende, en langhdurige Vrede. Soo dat hy in de loop van sijn Regeringe, meer overwinningen, dan dagen, en meer Zegen-pralen, dan Oorlogen dee tellen; waer door hy, door so veel heerelijcke, en lofsijcke daden, met recht den Tytel van den Grooten *Otto* verkregen heeft.

Begifticht met soo veel eer, wierdt hy daer en boven van den Hemel verrijckt met een Dochter, *Adelasia* genoemt, in dewelcke de Schoonheyd, de Deught, en de Minnelijckheyd boven alles, door een onderlinge twist, om het grootste voorrecht scheenen te strijden. Sy, in de eerste Jaren van de Regeringh haers Vaders, by na al Huwbaer zijnde, sagh sich wel haest in staet, van sich wel haest van de gansche Wereldt voor Keyferin der harten te doen eeren: nadien het onmogelijk was so Godlijcken light te sien, sonder veel volmaeckte Zeden aen te bidden.

Dit groote Hof bloeyde vast door de vermaerste Princen, en Ridders, die alsdoen de Wereldt droegh, terwijl dat (om de Kryghsoeffeningh, en de bestieringh van een Scepter te leeren, onder soo lofsijcken Keyfer) daer van alle kanten de Edelmoedighste, en dapperste Ridders, als na hun School, toe vloeyden. Onder alle dese, sagh men gelijk een Zon onder de Sterren uytblincken *Alerame*, Prins van *Saxen*, dese in het bloeyenst van sijn Jaren, vertoonde sich als een Blom van aengenaemheyd, doende onder een minnelijcke gedaente van Schoonheyd, in sich sien het afbeeldsel van een onvergelijckelijcke dapperheyd. Indien in de Keyserlijcke Salen, Dansen, Mommeryen, of andere spelen wierden aengerecht, *Alerame*

was die geen, die door zijn aerdigheyd, vermakelijke vonden, en geestige bewegingen, altijd de eer van de vrolijkste, aerdigste, en beminnelijkste Hovelingh te zijn, verkreegh. Indien'er in een heerlijk Tournoyspel, of in diergelijke andere gevechten, een teken van een ware dapperheyd, in een geveynsde Oorlogh was te geven, noyt vond men iemand, die beter een Paerdt wist te beschryen, den Ringh te loopen, een Lans te drillen, of den Degen te handelen. In 't endt, hy was in dit Hof het eenige voorwerp van Liefde by de Juffers, van nydt by de Hovelingen, van gunst by den Keyser, en van verwonderingh by een ieder.

By so veel geesticheyd, en by so grooten dapperheyd, voegde hy noch grooter Ziel, dewelcke eghter niet machtigh zijnde de schoone Oogen-stralen van *Adelasia* ongequest t'ontkomen, wel haest met Duysent andere tot in zijn binnenste met dat hevige Vuur, 't geen men liefde noemt, ontteker werd. En sy, (die geheel van Ys was, voor de Koninklijke liefde van veel gekroonde Hoofden), veranderde wel haest geheel in Vuur, door de besmettingh van de suyv're Minnevlam, van desen haren onderdaen, so wel door Eerbiedt en Plicht, als door Liefde. Het onderscheyd van hun staedt, was niet machtig haer dese ongelijke Liefde te ont-raden. Want waer de Minne-God het besit verkrijght, daer moet de Grootsheyd wijcken. Onmogelijk was het haer, die wassende Vuur, langh onder de assen van Veynsery te verbergen:

De Brandt die alreets het Dack lichterlaegh begint uyt te slaen, kan niet dan van de gansche Stadt gesien worden.

De Liefde noch een teer, en eerst Geboren Kindt zijnde, is lichtelijk met weynigh Windels te bedecken: maer in wasdom toenemende, en by na een Reus geworden zijnde, so is het onmogelijk die aen een ieder te verbergen. Het Hof heeft, gelijk de Faem, Duysent Oogen om te sien, Duysent Ooren om te hooren, en Duysent Tongen om alles, 't geen sy hoort en fiet, te vertellen.

't Gerucht van hun liefde, al een wijl onder de Hovelingen gelopen hebbende, cuam eyndelijk mee ter Ooren van den Key

Keyser, die in sulcks te hooren misschien de alderlaetste was; nadien de Faem in 't stuck van Eer, op 't alderuyterste aen de aldernaesten, en 't alderlaetste aen d'aldereerste komt. Dit gerucht vergramde den Keyser op 't alderhooghste, hebbende de Princes alreets tot een voordeliger Huwlijck geschickt, overeenkomende met sijn Keyserlijcke Maeghtschappy; dit deed hem de lichtvaerdigheyd van *Adelasia* vervloecken, en de treuckeloosheyd van *Alerame* haten; Maer door de voorfichtigheyd geleert, wilde hy geen uyerlijke tekenen van sijn gevoelen, doen blijcken. De saken van staet, en van eer, moeten ondoordringelijck, onder het Zegel van een onquetsbare geheymenis besloten blijven. En de misdaet en kanniet verborgen zijn, wanneer de straf openbaer is. Om het eerste niet te haestigh kenbaer te maken, dee dit den Keyser het laetste noch tot nader blijcks uytstellen: Also hem met een oock niet onbekent was, dat *Alerame* (hoewel sijn Onderdaen) een loflijck Ridder, een doorluchtigh Prins, en dienvolgens door sijn verdiensten sijn Dochter wel waerdigh was.

Sijn gramschap dan voor een tijdt veynsende, verwachtte hy niet vlydt een nieuwe gelegentheyd, door welckers schijnbaerheyd hy den wortel van dit gehate, en groeiende onkruyt moght uytrucken.

Dese openbaerde sijn wel haest, Nadien de gelegentheden, en oorsaken van beschuldige, aen groote Princen en Vorsten, noyt ontbreken.

Op eenige schijnbare vermoedens sijn straf dan grondende; verbande hy *Alerame* voor eeuwich uyt sijn Hof: en korts daer na onder schijn van vermaeck te gaen nemen, besloot hy *Adelasia* buyten op het Landt, in een seer vernakelijck doch niet minder welbewaert Casteel.

Dus wierden dese twee getrouwe Minnaers gescheyden, en op de wreetste manier des Werelts van een geruckt.

Doch het is niet waer dat het afzijn alle diepe wonden geneest, misschien dat sy allenskens eenige kleyne quetsuren kan doen heelen? maer het Hart getroffen zijnde, so is sy onnut en de wondt ongeneeslijck. Wat baet het Hart de vlucht, wanneer het de Pijl die hem de Lendens doorboort, met sijn draegt?

Door een alte wreede Wet, is een Menschelijke Natuur gelijk de Palm-Boom, geneygt tegen den last die hem druckt op te steyeren.

Het afwelen vermeerderde het verlangen, en de scheydingh der Lichamen verdubbelde de knoop hunner Zielen. *Adelasia* geen tydingh van hem vernemende, leefde een leven so droevigh, als ongeluckigh. De Muren die dit Landthuys omringden: belloten, en benauden met een haer Ziel. De Bloemen, die de Hoven aldaer vercierden, waren aen haer so veel Doornen die haer het Hart doornagelden; Al haer gedachten wierden alleen na haer beminde Prins gedreven: en van hem gescheyden zijnde was al haer vermaeck varte soecken, En 't Leven self haer niet dan verdrietigh.

Alerame ondertusschen, aen wien de ware oorfaeck van sijn Ballingschap niet onbekent was, doolde in verscheyden vergelegene Lantstreecken, ruyn twee jaren langh, om de gramscchap des Keyfers t'ontvluchten: maer indien de vrees hem al vliedende *Duyflant* had doen verlaten, de Liefde door noch grooter macht, trock hem eyndelijck weder derwaerds. Aldus door dese schoone Zeylsteen van sijn Ziel, getrocken, vervoegde hy sijn op nieuws in een arm gewaet, en in een vermomde gedaente ontrent het Casteel, waer hy *Adelasia* wist in besloten te zijn: en hoewel den ingangh daer van, aen al de Wereldt verboden was, so was het hem eghter onmogelijck, die Noortpool, van al sijn wensch te verlaten. O Sotheyd der buytensporige Minnaers! sijn leven! somtijds sijn Ziel selfs in een openbare gevaer van die te verliezen te setten, door een ydele begeerte, dewelke gewent is meer rampspoed dan vreugde na sich te slepen, en dickwils maer een vreughde die alleen in een inbeeldinge bestaet, en die het onmogelijck is te bekomen! Want wat klaerder teken kan men oyt van een finnelose Harts-toght geven dan sijn selfs neer te storten in een so oogschijnelijcken gevaer, 't welck in plaets van voordeligh te zijn, niet dan alle ongevallen veroorsaect, onder de gedaente van een ingebeeldt genot?

So lietmen een verdoolde mugh rontom het glinsterende Kaerslight swieren, tot dat hy eyndelijck door de Oogbetoveren-

tende vreught, zijn verlangen met zijn leven uytbluft.

Alsoo souw oock *Alerame* (door eenigh quaet vermoeden 't geen men van zijn verblijf aldaer, alreets had beginnen te krygen) zijn leven voor wis gelaten hebben, ten ware den Hemel door zijn voorfiengheyd de suyverheyd van dese onderlinge liefde aenmerckende, en de gewenste vruchten van dit Huwlijck voorsijnde, hem van dit groot gevaer niet bevryd had.

Een tydelijcke waerschouwingh, van dat hem eenige lagen geleyd wierden, hem van eenige naburige Harders ter ooren gekomen zijnde, deed hem zijn voorgenomen aenslagh verlaten, en sich op het spoedighste van daer begeven.

De verliefde *Adelasia* kortst voor zijn vertreck, een weynigh kennis van zijn verblijf ontrent het Casteel, gekregen hebbende, 't geen haer van vreughde, van haer Minnaer soo dicht by haer te hebben, by na deed opspringen, en om zijn dreygend ongeluck, de grootste droefheyd des Wereldts deed gevoelen, een lange wijl in haer Ziel verscheyden stoute voornemens overdacht hebbende; had eyndelijck beslooten sich op een van haer bewaerders, aen welckers genegentheyd sy niet twijfelde, te vertrouwen; dese, na dat sy hem de besonderheden van haer liefde ontdeekt, om bystandt gebeden, en eyndelijck geheel tot haer dienst bewogen hadde, besloot sy haer beminde Prins heymelijck na te senden.

Dewelcke hem na eenige daghreysen op de Grensen van *Saxenlands* achterhaelt hebbende, in stilligheyd een Brief, met het Hart voor gestelt, en met de handt van zijn beminde Princes geschreven, overleverde: waer in sy hem voor eerst afbeelde, hoe seer haer zijn leven ter harrangingh, van het welke het hare alleen was hangende; dat hy sich had uyt dese Landtstreeck te begeven, om de lagen, die sy hem wist geleydt te worden, t' ontgaen: Daer na hem versekerende van de Eeuwighdurentheyd harer Liefde, beloofde sy hem op nieuws een onverbreeckelijcke getrouwheyd, van voornemen zijnde: of, met hem te leven, of sonder hem, van al de wereld afgesondert te sterven: Voorders bad sy, hem, en haer een veylige plaets te willen voorschrijven, waer sy, verselschapt van desen selfden Dienaer, en van noch een haer toe-

vertrouwde Staet-Juffer, hem in vermoede gedaente souw kunnen komen vinden: hopende dat de Liefde haer souwde een middel aenwijfen, om de oogen haerder bewaerderste bedriegen, alle vervolgingen te ontmiyden, en hem in 't kort weer te sien.

Geheel verwondert en ontstelt stont *Alerame*, over so stoutren voornemen van een Keyserlijcke Dochter, waer uythem licht te besluyten was, van hoedanige stof haer liefde tot hemwaerts was. 't Is wel waer dat hy met eenen oock klaer genoeg bespeurde, hoe twijffelachtigh desen aenslagh was, en in wat blijkelyck gevaer hy sich met sijn beminde Bruyt stellen soude; maer de Liefde is blindt, en blindelingsh is het dat sy haer navolgers gewent is te lyden: Weshalven dese Bode weder afgeveerdicht hebbende schreef hy haer weerom, haer tijden en plaets stellende, waer hy haer soude komen vinden, met een de wegh aenwijfende dewelcke sy om daer te komen te volgen hadde, met belofte van haer op het spoedigste aldaer ontmoeten, om haer den wegh veyliger te maken.

Sy den Brief ontfangen hebbende, maeckte sich geheel verheught, en kloeckmoedigh tot den aenslag gereet. Een groot getal van haer Rijckste Juwelen by een vergadert hebbende, en den bestemden dagh gekomen zijnde, braght sy so veel by haer bewaerders te weegh, dat sy onbekendt, en in Boerinne geivaedt, heymelijck met een Staet-Juffer, en den bovengemelden Dienaer, haer Gevangen-huys ontsnapte, en sich op Reys begaf.

Hun wegh verhaestende, en in 't kort ter plaetse gekomen zijnde, waer sy sich in Mans klederen, die men daer voor hun gereet gehouden had, moesten verkleeden: begaven sy sich in dat gewaet, op het spoor 't geen *Alerame* haer had voorgescreven. Maer also sy met de grootste vrees des Werelts gingen van vervolght, of bekende te zijn, verdwaelde sy allenskens onwetende van den rechten wech, gerakende in een groot, wilt, en dicht bewossen Bosch: Waer sy niemandt vindende, die haer weer op het rechte spoor konde leiden, soo langh in hun verdwaling voortgingen, tot sy van de nacht overvallen wierden. Dewelcke door de dichtheyd, en hoogte der Boomen veel duyster

duyfter dan na gewoonte zijnde, met eenen al de vrolijkheyd harer Zielen met een donckere Nevel bedeckte.

Van haer Paerden getreden zijnde, begaven sy sich onder het geblade dack van de Woestijn, om door een weynigh rust het gewenste Dach-licht te verwachten, het welck sy hoopte dat haer weer op den rechten wech souw helpen.

Doch in 't aldernaerste van den Nacht, terwijl sy vast op de harde aerde neer gelegen, van de slaep befigh waren een weynigh rust te Bedelen, wierden sy op 't onversiest het Hoefslag van eenige Paerden, en een onder een gemenght geluyt van verscheyden stemmen gewaer; 't welck sy, scherp toeluyfterende, in 't endt bevonden voort te komen, door een troep struyckrovers, dewelcke om een buyt, die sy kort te voren scheenen gestolen te hebben te delen, sich in dese onbewandelde eenzaamheyd begeven hadden.

Het welcke de schoone Princes met haer geselschap, om hun gevarelijcken staet, in de grootste ontsteltenis des Werelds braght. En nademael het vluchten, sich ontdekken was, en oorlaeck van in hun handen te vallen, waren sy genootlaeck geheel stil en onbewegelijk den uytkomst te verwachten. Maer het gebries van een hunner Paerden, verriedt kort daer aen hun stilswijgentheyd, en bedroogh al haer hoop. Dese Booswichten hier op toelopende, vonden drie Personen, die sy aen hun Manne, en kostelijcke Klederen voor drie Ridders namen, dewelcke sy besprongen, en met ontalleijcke wonden belaste, waer door de Dienaer, en de Staet-Juffer doot, en *Adelasia* Zieltogende op de plaets bleven leggen. Sy wilde haer uytplunderen, maer in haer Vallysen soo veel Gout, en Juwelen vindende, bleven sy daer door niet minder voldaan, dan verwondert. Vertrouwende nochtans dat het Persoonen van grooten staedt waren, en dat die lichtelijck van eenige leytslieden mochten gevolgt worden: en alreets siende dat de Morgenstont begon aen te breken, begaven sy sich op het spoedighste daer van daen, om een andere veylige plaets te soeken, om desen hunne Rijcken buyt in ruste te delen.

Alerame ondertusschen, met een goeje bende welgewapende Mannen van sijn trouwste onderdanen, aen dewelcke noch-

tans hun Meesters aenflagh onbekent was, sich op wech gestelt hebbende, om *Adelasia* te ontmoeten, was op het hoogit verwondert van haer den ganschen dach niet vernomen te hebben; weshalven hy (aen de welcke de omleggende doolwegen niet onbekendt en waren) twijfelende aen haer verdwaling, begon te geloven, dat sy het rechte spoor missende, misschien in het dichtste van 't Bos mocht vervallen zijn. In dese gedachten een groot gedeelte van de Nacht dese Wildernis met sijn byhebbend geselschap doorlopen hebbende, bevond hy sich op 't kriecken van den dach, ontrent dese plaets, waer dit dodelijk toeval geschiet was. Hier sach hy niet sonder groote ontroerenis drie bloedige, en neergevelde Lichamen, onder dewelcke, hy van 't Paerd stijgende, sijn waerde *Adelasia* wierd kennende, dewelcke op 't punt was, van haer vermoorde metgesellen wel haest te volgen. Sy hem echter, hoewel ter nauwer noodt, kennende, begon hem in 't kort met een verflauwde stem, de oorfaek van haer ongeluck, en dese deerlijcke ontmoetingh te verhalen.

Hoe dat door dese doodelijcke tijdingh, en op dit ellendig Schouwspel *Alerame* te moed was, bedencke een yeder die een menschelijck Hart heeft. Hy stierf niet? neen; nadien de gramschap, die geheel van Vuur is, de droefheyd die geheel van Ys is, ten dele dee smelten: Waer door de droefheyd sijn kragt verliefende van hem te dooden, hy van de gramschap voor die tijdt het leven behield.

Swerende een bloedige wraeck over dese Moorders te plegen, die hy verstond dat korts voor sijn komst vertrocken waren: en twee van de sijne tot bewaringh, en tot bystandt van de Prinçes gelaten hebbende, trock hy van de rest gevolgt, op een volle galop die Schelmen achter na: Dewelcke sy in 't kort achterhaelt hebbende, met sulck een kloeckmoedigheyd besprongen, dat maer eenige weynige sich doot de vlucht hun handen ontruckten, blyvende de rest op de plaets doot geslagen, meest door de wraecksuchtigen Arm van de vergramden *Alerame*; hier op hun buyt weer mee dragende, begaven sy sich wederom in haest, ter plaetse daer sy de schoone gequetste gelaten hadden.

Alerame zijn gramfchap uyt gebluft hebbende, trachte van gelijcken zijn droefheyd, door een menichte van tranen, waer mee hy de half-ftervende Oogen van zijn waerde Bruyd be-
 sproeyde, uyt te storten: En haer ingeen staet fiende, van haer in het naefte Dorp te kunnen brengen, begon hy indachtigh te worden, dat daer ontrent in een eenfame spelonk een seker kluy-
 fenaer woonachtich was, dewelcke door zijn Vroom, en God-
 saligh Leven, van de omleggende inwoonders, voor een seer heyligh Perfoon gehouden wierd: Daer was het dat hy haer op zijn eygen armen, soo gevoegelijck als mogelijck was, na toe droegh.

Den Kluyfenaer, de Prins *Alerame* kennende, ontfingh hun met de grootfte Liefde, en goedertierentheyd des We-
 relts: En nademael hy door zijn hogen Ouderdom, en een langhdurige ondervindinge, eenige ervarentheyd verkregen hadde, van met eenige kruyden, die hem het Bolch in goeye menichte uytleverde, verscheyden qualen te genesen: wilde hy mede de wonden van de Juffer besien: en die niet voor doo-
 delijck gekeurt hebbende, verbandt hy die, met verskeringgh, van haer in korte dagen door de hulp des Hemels tot volle gene-
 feningh te brengen.

Dese uytspreeck gaf *Alerame* met een groote blijfchap het leven weer, en aen de sijne niet minder, dan aenden Heremiet de Naem, en staet van *Adelasia* verbergende, gaf hy voor, haer een Juffer van geringen staet, en veel minder dan hy te zijn:

Maer dat nochtans haer uytmuntende deugden, en sonderlinge fchoonheyd, hem door een kuysche, hoewel blinde Liefde hadden bewogen, haer tot zijn Bruyd te verkiesen: En haer Naem een weynigh veranderende, liet hy haer *Alasia* noemen. Daer na, van dit alles, aen al de sijnen de stilfwijsentheyd be-
 velende, gaf hy hun verlof van sich na hun huysen te begoven, niet by sich houdende, dan twee van zijn aldertrouwite, en welbekenfte Dienaers.

Weynigh dagen gingen'er verby, of door de minnelijcke voorforgh der voorfichtigen Kluyfenaers, en door de getrouwe byftandt des forghdragenden Minnaers, bevonden sich de

wonden van *Adelasia* die sy van de rovers ontfangen had, 't eene mael genesen, maer de quetsuren die haer de Liefde gegever had, bleven in hun beyder Zielen geduigh even varsch, en levendigh.

Soo dra sy in haere vorige stant gekomen was, dede sy sich van den Godsaligen Heremiet, op hun bede met weynigh omstandigheden weittelijck door den bant des Huwelijcks verbinden. Het gebreck van een Prachtigen Bruyloft, wierd in haer vetgouden, door de vergenoeghtheyd der Harten. De Armoede van een Kluys, was aen *Adelasia* meer waerd in het geselschap van *Alerame*, dan oyt al de Heerlijckheyd van het Keyserlijck Hof, aen haer souw geweest hebben, sonder hem. En inderdaet het zijn niet de leckernyen, de Prachtigheyd, en de eer, die door sich selfs aen onse ziel vernoegingh kunnen toe brengen: maer de genoeghsaemheyd van het Hart alleen, is machtigh ons de Vrede, en wellust te doen gevoelen, die sonder haer op de Wereldt niet is te vinden: Niet minder vreught heeft dickmael een onvermoeyden Jager, in het opdoen van eenigh vreesachtigh Wildt, door hem met Sweet, doch met vermaeck achtervolght, dan een Machtigh Veldt-Overste, door het winnen van een machtige welbeschermede Stadt: En meer vrolijkheyd vind men menighmael in 't Hart van een onnoos'le Harderin, in haer Hooft, en Boesem verciert te sien, met een weynigh by een-gevoeghde Rosen, of aengename Angelieren, dan in een Prachtige, en Hooffse Juffer, in spijt van al haer Perelsnoeren, en Edele Gesteenten, daer sy dagelijcks vol Hoogmoet, de moayte neemt, van sich meê op te toyen.

Het is wel waer, dat de vergenoegingh van dese twee Minnaren niet langh duurde; maer wat isser ter Wereldt dat niet dagelijcks sijn veranderingh onderworpen is?

Nauwlijks waren daer drie dagen na haer Trouwdagh voorby gegaen, of sy sagen op een avont den Heremiet komende van een Siecke in het naeste Dorp te versoeken, met een verbaest gelaet, en al hygende tot hun komen lopen; dewelke terstond voor alle dingh *Alerame* badt, soo daedelijck met sijn Bruydt, Juwelen en knechten met hem te gaen, om seeck're swaerwichtige

tige redenen. Het welck sy deden, terwijl hy haer op het spoedigste leyde aen een by gelegen Steen-Rots; Dewelcke in dese Wildernis met sijn Kruyn de toppen der Bomen overrijckte, waer in hy haer, door verscheyde enge, en dicht bewossen paden deed ingaen, dewelcke aen niemand dan hem bekendt waren. Dese Klip van binnen hol, en redelijck wijdt zijnde, ontfingh door een seeck're kloof die hy in sijn bovenste gedeelte had, lichts genoeg om malkander, met alles t'geen'er in was te kunnen sien. In dese Rots was het, dat hy gewent was somtijts sijn vertreckplaets ne nemen, wanneer hy in stilheyd sich alleen met sijn geestelijcke gedachten wilde besich houden. Al het Huysraedt't geen dese droevige woningh vercierde, was niet dan een Kruys, een Doors-hoofst, en een Geessel, dienende tot sijn gebeden, overdenckingen des Doots, en tot Castijdingh sijns Lichaems. So dra hy haer hier gebracht hadde, keerde hy sich na *Alerame*, tot den welken hy seyde, dat'er een Keyserlijck gebodt tegen hem was oyt gegaen, het alderstrafte en gestrengste, dat men oyt gehoort had. Dat sijn misdaet niet bekendt was, maer dat men seyde dat hy gesondight hadt in een stuck van gequetste Majesteit: het welck hem Duysentmael de Doodt schuldigh maecte. Dat sijn Keyserlijcke Majesteit, met seer strickten last, aen alle Gouverneurs sijner Provincien, een groot getal gewapende Mannen door het gansche Rijck had doen senden, om hem te doen achterhalen, vast te houden, en gevangen te brengen, met al die geenen die by hem souden gevonden worden. Hier voeghe hy by, dat een Bende Soldaten, eenigh vermoeden gekregen hebbende van sijn verblijf in dese Heremitage van het Bosch, sich derwaerts souden spoeden, en misschien daer nu alreets waren; endat hy derhalven bewogen door een Christelijcke liefde, en Vaderlijcke genegentheyd had goet gevonden, hem in dese Rots te verstecken, waer sy in volle sekerheydt konden blijven, tot dat dit nakend onweer soude voorby zijn, om als dan een veyliger verblijf-plaets te beramen. Dit geseght hebbende, en hier belovende haer soo dra als mogelijk was, daer van daen te komen verlossen, verliet hy haer, om in sijn Kluys de Soldaten waer te nemen, en

op de roestant der saecken te letten.

Seer wel hadden dese twee getrouwe Minnaers gedacht, dat soo dra de Keyser sijn Dochters Vlucht souw gewaer worden sijn gedachten wel souden zijn, dat *Alerame* daer de handt aen moest gehad hebben, en dat hy derhalven groot gerucht souw maken: Maer sy hadden niet geoordeelt dat hun gevaer daer over so groot, en so haest aenstaende souw geweest zijn; wes halven haer sulcks in een Zee van onstuyme gedachten, en schrickelijke droef heyd begon te dompelen.

Den Kluyfenaer ondertulichen aen sijn woonplaers gekomen zijnde, vond die alreets omcingelt, en vervult met gewapende Mannen, dewelcke hem daer dien gansch en dach geselschap hielden, door snuffelende niet alleen met alle neerligheydt dese kleyne Heremitagie, maer oock alle plaetsen daer ontrent gelegen; doch in 't endt geen voertstappen van *Alerame* vernemende, waren sy genootsaect, dese plaets te verlaten om hem in andere gewesten te gaen soecken.

Van dese verstont den Kluyfenaer, dat al het Keyfers Krijgsvolck door alle gewesten des Rijcks afgesonden, en verspreyd waren om hem te soecken. Dat sijn beschuldighingh was, de wechvoeringh van de Prinçes *Adelasia*. Dat den Keyser, aen alle Vorsten, en Prinçen, posten had gesonden, met last den eenen soo wel als d'ander vast te houden, aen haer de misdaet bekent maeckende, om haer in sijn maght te krijgen, 't zy ver, of na by, 't zy levend, of doot. En dat hy derhalven een seer groote somme gelts had laten uytroepen, tot loon van die gene die haer de Vryheydt, of *Alerame* het leven soude benemen.

Dese deerelijcke tijdingh giagh den beleefden Kluyfenaer op het spoedighst aen den bedroefde *Alerame* verhalen, aen dewelcke het ongeval van sijn beminde Bruydt Duysentmael gevoelijcker was, dan sijn eygen gevaer. Onmogelijck was het hem langer bedeckt te houden, dat dese Juffer die hy getrouwt had, de Prinçes was. Waer op hy sigh met den Kluyfenaer begon te beraden, wat best in dit swaerwichtig toeval diende by der hand genomen te zijn.

Sijn voorstel was, dat *Adelasia*, verselt met den Heremiet, sich

figh voor haer Vaders voeten soude gaen werpen, om hem om vergiffenis over haer Vlught te bidden, gevende al de schuld hier van aen de listicheden van *Alerame*. Dat de twee Dienaers, om het gevaer van by hem gevonden te zijn, te ontvluchten, in sekerbeyd na huys souden keren; en dat hy vluchtigh, onbekendt, en alleen, in var gelegene landstrecken dit gevaer souw soecken te ontwijcken: of wel, dat hy, vallende in de handen des Keyfers, alleen de straf soude dragen, van sijn Reuckeloosheyd, dewelcke hem de gedachten op soo verheven plaets had doen verheffen, en dat de schoone *Adelasia*, geen deel aen sijn ongevallen sou hebben.

De Edelmoedige Prinçes niet kunnende dulden, dat hy in sodanigen voorstel volharde, hier op sijn reden brekende seyde; dat, wyl den Hemel haer hadde samen gevoecht, sy hem eeuwigh, in alle voorvallen, tijden, en plaetsen, een getrouwe, en een onaffcheydelycke metgesellin wilde zijn: en dat sy niet soo flaeuw van Hart, van Liefde, noch getrouwheydt was, van hem maer alleen in voorspoet by te willen blijven. Hier op wilde haer *Alerame* antwoorden, en haer bidden, haer eygen behoudenis te willen bewercken, en haer Keyserlycke Persoon niet te willen stellen in de ongevallen, en gevaren, die de wrede ballinghschappen, en droevige Pelgrima-gien gewent zijn met sich te brengen; Doch sy meer dan stantvattig in haer eerste voornemen; wilde, noch en konde geen ander voorstel verdragen.

De twee getrouwe Dienaers van *Alerame*, offerden sikh selven op, om hem overal (waer het hem souw believen haer te leyden) te volgen, om een selfde lot met hem te delen: maer hy bedenkende, dat, hoe veel grooter het geselschap was, hoe lichter sy te ontdekken soude zijn, bedanckte haer voor dien voorstel, doch nam die niet aen. In 't endt wiert'er vast gestelt, dat *Alerame*, en *Adelasia* alleen, in rouwe Boeren klederen gekleedt, het Hayr afgesneden, en de trederheydt hunner gedaente door 't sap van eenige Kruyden verbasterd, en een Plompe ommegangh nabootsende, haer Fortuyn souden gaen soecken, waer haer den Hemel geliefde te leyden. Op dit voornemen volghde terstont de uytvoeringh.

De Kluyfenaer besorghden hun van kleederen, en alles 't geen sy nodig hadden. De bedruckte Minnaers, voor sich behoudende tot haer onderhoud, het kostelijckste, en draegbaerste der Juwelen, die sy beyde met sich genomen hadden, bestedende de rest in Aelmoessen, en andere goede wercken na gevallen des Kluyfenaers, uytgesondert een goet gedeelte, waer mede *Alerame* sijn twee Dienaren begiftighde. Hier na altesamen uyt hun Schuylplaets vertreckende, en sig in de Gebeden des Heremiets, en in de stilswijgentheyd der twee *Saxen* bevelende, scheyden sy sich altesaem van een, begevende sich, dese na hun Vaderlandt, den Heremiet na zijn kluyf, en dese twee Minnaers daer 't geluck hun soude leyden.

Op dese Manier doorwandelden sy verscheyden Provincien des Keyserrijcks; soeckende altijd de afgesonderste, en minst begangene wegen, en sich dickwils onder verscheyde Namen verbergende.

En nademael door de tederheydt van *Adelasia*, niet gewent dus ongemackelijck te voet te reysen, hun dagh reysen niet grootkonde zijn, soo waren sy genootsaect op verscheyde plaetsen stil te houden, waer sy overal het strengh Gebodt tegen *Alerame* hoorden vergrooten, en met eenen de naerstige nasporingh die op hem in alle plaetsen geschiede. Doch den Hemel was haer gedurigh soo gunstigh, dat sy aen yeder onbekent bleven, tot dat sy eyndelijck behouden tot Tirol quamen.

Daer was het dat in sekere Herbergh, waer sy sich een nacht gehuysvest hadden, ick weet niet op wat manier, van eenige gasten bespeurt wierd dat sy een goeje Rijckdom van Juwelen by sich hadden, hoewel sy sich arm veynsden, en soo veel het mogelijck was, sorgh genoegch droegen om die te verbergen.

De openbare Herbergen dienstig tot het gemack der Reysigers, verstrecken dickwils tot verderf van eerelijcke lieden. De Roveryen, en Moorden, die soomenigmael in de Bossen, en op den wegh geschieden, worden den meesten tijdt in sodanige plaetsen beslooten, en voor genomen.

Sulcks geschiede mee aen onse twee Vluchtige Minnaers, dewelcke daegs daer aen op de weg van Italien haer Reys vervolgende,

volgende, sich op 't onverschiet van een menigte Rovers besprongen vonden: dewelcke haer al hun Gout, en Juvelen ontnemende, haer van alle hun onderhoudt beroofde, voegende al so noch by al hun andere ellende, de rampzalige arremoe. Aldus het Speeltuygh van alle rampen geworden zijnde, door oorfaek misfchien van de al te groote onmatigheyd hunner veriefde Dolheen, sagen sy sich genootfaeckt langs de wech hun Broodt te Bedelen, om hun ongeluckigh leven op te houden.

O Schielijcke omkeer (souw hier een Heyden seggen) van het drayende radt van de wanckelbare Fortuyn! Maer o groote verborgentheyd (nogen wy wel seggen) van de Godlijcke Oordeelen! Een soo tedere Princes, Dochter van soo grooten Keyfer, dus armelijck te vluchten, te Voet, al Bedelende, wie souw sulcks ooyt geloofd hebben? Doch in soo grooten verlies, verloor sy eghter geenfins het minste deel van dat Vorstelijck, en Edel gemoet, 'tgeen haer de geboorte had mee gedeelt; sy beklægden sig noyt, noch van den Hemel, noch van 'tgeluck, noch van sig selfs; maer met een onverwinlijck Hardt, haer ongevallen verdragende, verstreckte sy meigmael tot vertroosten van den bedruckten *Alerame*.

Aldus hun wegh na Italien vervolgende, gedurigh, soo veel mooglijck was de Keyferlijcke steden mijdende, beproefden sy die ellenden, dewelcke die gene gewent sijn te smaken, die arm, onbekendt, gebannen, en verlaten: der Vorsten gramschap ontvluchten, en onbekende landen doorwandelen moeten. Ruym drie Maenden duurde dese hunne Pelgrimagie, in het endt van dewelcke sy tot in het Alpische Geberght geraeckten, dewelcke een scheydingh maecten tusschen *Lugursien*, en *Piemonte*.

Vermoeyt van hun lange Bedelende Pelgrimagie, besloten sy sich in dese geberghte t'onthouden, dewelcke eenfaem, en onbewandelt de grootheyd hunner geboorte, konde verborgen houden, en aldus hun leven voor de vervolgingen des Keyfers veyligh maken.

Sy sloegen sich dan voor eerst neer, niet vervan den Rivier *Tenarums*, in de eenfaemheyd van een verheven Rots, ontrent een Casteel, *Garresium* genaemt, gelegen in een plaets tegenwoor-

woordigh *Petra degna* geheten. Alwaer noch huysden eenige overblijffels van een Regen-back te sien zijn, van dewelcke de Faem seydt, dat *Alerame* met sijn Huysvrouw daer gewoont hebben; gelijk *Leander Albertus*, in sijn Beschrijvinge van Italien vermeldt.

Maer, of dat sy vreesden al te licht in dit Geberghte ondeckt te sullen werden, dan of sy de onderhoud van hun leven daer niet wel konden gewinnen.

Sy verlieten die in 't kort, en begaven sich daer niet ver van daen in een ander Geberght, niet ver van de Stad *Savona* gelegen. Waer sy, op een der selve, een groot, en dicht bewoefsen Boffchadie gewaer wordende ('t welck als by na onbegankelijk zijnde, voor een yeders dienst open stont) voornemen, van aldaer hun werck te maken, van Hout te Hacken, Kolen te branden, en die in de naeft gelegen Dorpen te koop te brengen, om alsoo hun levens Nooddrust te winnen. Een voornemen al te ongelijk, met de grootheyd hunner geboorten, doch van hun voorgestelt door de gelegentheyd, en uytgevoert door de nootfakelijckheydt. Sy voor eerst so veel Gelts gebedelt hebbende, waer mee sy een Bijl, een Saegh, en noch eenigh ander nootwendigh werck-tuygh konde kopen: en sich met eenen van eenige tacken, en bladeren, door de hulp hunner Handen, een kleyne hut op geslagen hebbende, 't geen hun tot een woonplaats moest verstrecken, begonnen sy sich in 't kort aen 't werck te begeven, 't geen hun den onderhoud souw verschaffen.

Alerame was met een kloecke, en stercke Jonckheyd begaeft, en *Adelasia*, hoewel op gevoedt met een uytnemende saghtigheydt, was nochtans van gelijcken hardt genoeg van Natuur, en nu alreets door haer lange, en ongemackelijke Pelgrimagie veel tot de moeyelijckheden, en den Arbeyd gewendt. Soo dat sy door hun naerstigheyd, en moeyten in 't kort een groote menigte Kolen versamelden. Dese placht in 't begin *Alerame*, met opgeschorte lendenen, in Bundels gebonden, sich op de Schouderen te laden, en die in de naeft gelegene plaetsen te verkopen. Maer door hun arbeyd, en spaersaemheyd, een weynich Gelts, boven hun dagelijks Broodt,

over gegaert hebbende, kost hy sich voor eerst een Esel; en kort daer aen, noch een ander, en die beyde met sijn Koopmanschap ladende, was hy gewent die selyge in dese Stadt Savona te marckt te brengen, hebbende sich selfs een nieuwe wech gebaendt, door het onbeganckelijckste van het Bosch.

In soodanigh een Bergh, Boschachtige, en afgesonderde Plaets, en in so moeyelijcken staedt, volharde dese Edele Minnaers, gebooren tot vorstelijcke Leegers, en Konincklijcke Troonen, in hun manier van leven, den tijd van seftien Jaren.

Soodanigh was nochtans de genegentheyd, waer meede sy malkander, tot verwonderingh lief hadden, dat al de bitterheden van hân onlückigh leven, voor hun niet dan soetheden waren, door de minlijckheyd van hun aengenaem geselschap.

Gedurende dese tijd, verkregen sy tot waerdige vruchten van hun kuyfch Huwlijck, seven kinderen, alle van het mannelijck geslacht, en alle van de natuur begiftigt, met een heerlijck en aengenaem wesen, en met een wonderlijck verstant, waer by sich voeghde een edele opvoedingh, meer over een komende, met de doorluchtigheydt van hun bloedt, dan met de nedericheyd van hun staet.

Met de Konincklijcke Melck des Moeders, Konincklijcke geesten insnygende, verkregen sy van hun Kindsheyd af, door de Moederlijcke onderwijfingh, Konincklijcke zeeden, en Godvresende gedachten: tot hun Jongelinschap gekomen zijnde, wierden sy van hun Vader, in de kennis der Letteren en der goede zeeden, als meê in de Ridderlijcke Wapen-oeffeningen onderwesen, in die vuren, dewelcke hem buyten sijn gewoonen Arbeydt tot rust verstreecten. Weynigh onderwijfingen waren genoegh aen de begrijpelijcken, en levendigen aert van dese edele verstanten: soo dat sy in 't kort soodanigh wierden, dat sy, en tot troost van hun Ouders, en tot verwonderingh van een ieder verstreecten. De Jaght was in hun eerste Jaren, haer gewoonelijcke oeffeningh, waer in sy sich soo meesterlijck met de Swijn-spriet, Boogh en Pijlen wisten te behelpen, dat geen Wilt voor hun seylich bleef, in dit Bosch, waer nye sy hun Hayshouding dickwils meer dan

overloedigh versagen.

Den eerst geboorne, dewelcke *Wilhelmus* genaemt was, soo dra hy tot de jaren van een bloeyende Ouderdom gekomen was, dewelcke het lichaem op sijn starckste maectt, en aen het gemoet het onderscheyd van sakenleert, konde lange niet verdragen, dat sijn beminde Vader in Persoon met so grooten ongemack, de Koolen in de Stadt gingh te koop brengen, en dese last selfs op sich nemende, begon hy hem van dese, en veel andere moeytent' ontflaen: maer de Stadt te doorsien, en met de steedelingen te handelen, ondeckten hem te met veel saken die hem tot noch toe onbekent geweest waren: en deed hem tot verscheyden dingen lust krijgen, waer hem sijn ingeboorene edelmoedigheyt toe neyghde. Waer door hy somtijds voor het gewonnen Kool-geldt, nu een Rapier, of Poock: dan een Veder-bosch, en somtijds een Sparwer, en een Valck, en s'anderdaeghs een Boogh, en Pijlen bestonde te kopen, waer door hy (nalatende de Huyshoudingh met nootzakelijck onderhoudt te versorgen) wel haest dat weynige 't geen sijn Ouders hadden over gegaert, begon in diergelijcke (hoewel Edele) nochtans onnutte Koopmanschappen te verquisten.

Dickwils wierdt hy hier over, in 't eerst minnelijck, en in 't endt straffelijck, van sijn Ouders bestraft. Maer al te veel vermogt in hem, die ingebooren geest; waer door hy op seek'ren dach, willende sijn lust voldoen in het kopen van een Vuur-Roer, en een welgeleerden Patrijs-hondt; vervoert wiert tot het verkopen van een sijner Vaders Ezelen, welck Geldt, als meê van de verkochte Koolen, hy geheelijck daer aen bestede. waer over hem sijn Ouders die daer door t' enemael in gebrek van broot waren, hem so strengelijck bejegende, dat hy sich aen haer door de vlucht quyt maecte. Sy hier over dapper bedroeft begonden hier na, de twee na hem geboorenen, in desen Arbeyd op te trecken, dewelcke door de jaren meê alreets tot de selfde bequaemheyt gekomen waren: hun waerschouwende in die verquistingh wijser, en voorsichtiger te zijn. Doch dit konde echter niet voorkomen, dat sy door dat selfde ingeven, meê niet somtijds in die fouten van den eersten vervielen.

Hoe-

Hoewel sy echter niet na en lieten hun Huys (was het niet met gemak) ten minsten met nootsakelijckheden te versorgen. Waer over haer hun Ouders niet al te straf derfden bejegenen, yst vrees, van haer door de vlucht de voet-stappen van hun Broeder te doen volgen.

De welcke dit Geberght verlaten, en in *Savona* een Schip gevonden hebbende, 't welck na *Romen* moest vertrecken, sich aldaer in scheepde, om sich derwaerds te doen voeren. Korts te vooren was in *Italien*, door de valleyen van *Trenten*, gekomen den Keyser *Otto*, met een Leger van 5000. Soldaten: en *Beringasius*, die sich van *Italien* Meester gemaect had, overwonnen hebbende, trock hy na *Romen* de weder-spinnige te ontmoet, die de Partye van den onwettigen *Paus*, aldaer voor stonden: en dese getemt hebbende, stelde hy in den Pausselijcken stoel *Leo* den achften.

In dese tijdt quam *Wilhelmus* tot *Romen*, en dienst in 't Keyserlijcke Leger nemende, gaf hy sijn onbekende Groot-Vader in 't kort soodanige tekenen van sijn beleydt en dapperheyd, dat hy wel haest van de Pieck, aen het Vendel geraeckte: en van trap tot trap, in het eyndt Capiteyn gemaect wiert, zijnde van de Keyser selver seer bemindt, en aengesien: Sijn sonderlinge dapperheyd, sijn bevalligh wesen, sijn aengename ommegangh; en boven al de overeenkomsten van het Bloet, waren de middelen, door dewelcke hy sich t'eenemaal des Keyfers gunst, en genegentheyd won.

Het geviel in 't endt, dat de Keyser, van *Romen* door *Toscane* trock, waer hy met enige afgelanten, groote geschencken van *Niceforus* Keyser van 't *Oosten* ontfongh, waer na hy van daer over Zee tot *Savona* quam te landen. Waer hem *Wilhelmus* ondeckte, dat hy soon was van Duytsche Ouders, dewelcke op het Gerechte niet var vandaer gelegen, hun arme woon-plaets hielden; weshalven hy sijn Majesteyt bad, hem verlof te willen geven, van haer te mogen gaen besoecken.

Den Keyser hier door nieuwsgierig geworden zijnde, vroech hem van wat deel van Duytslant; en van wat Staet sy afkomstig waren, en door wat reden, haer Vaderlant verlaten hebbende, sy sich in het *Lugurische* Geberghte begeven hadden,

Waer van *Wilhelmus* gansen onkundigh seyde te zijn, nademaal hy de eerst geboornen van seven, na hun verblijf in dit Gebergte, ter Werelt gekomen was; dat hun namen waren *Aleramo*, en *Alaffia*; en dat hy geen andere kennis van hun Staedt en afkomst had kunnen vernemen, schoon hy hun menighmael daer na gevraecht had; hoewel hun wesen en ommevangh hem altijd hadden doen gelooven, dat sy van geen gemeene afkomst waren, hoewel tot een arme staet gebracht.

Dese antwoordt deed den Keyser een goeje wijs vol gedachten stil staen, en de Jaren des Ouderdoms van *Wilhelmus* oprekenende met die van de vlucht van zijn Dochter, en de omstandigheden overlopende, begon hy te dencken dat *Aleramo* en *Adelasia*, hoewel onder andere namen verborgen, de Ouderen van *Wilhelmus* wel konden zijn. Hier voegde sich by, dat hy oock in hem gewaer wierd eenige trecken van het Moederlijke wesen, boven dat hy in sich gevoelde een leekere boven gewoonelijke bewegingh, die hem door een teere sichtig desen Jongelingh dwongh te beminnen.

Om de sekerheyd hier van te ondersoecken, gaf hy hem verlof, haer te gaen vinden; maer hy wilde hem in dese besoeckingh doen vergeselschappen, door een sijnen Hoovelingen, een Neef van *Aleramo*, aan de weleke hy sijn wiffelmoedighheyd, en sijn gedachten te kennen gaf.

Dese vertrocken te samen; zijnde de gedachten van *Wilhelmus* anders niet, dan zijn waerde Ouders weerte gaen sien, en haer te omhellen, en haer vergiffenis over sijn voorgaende fouten en sijn heymelijck vertreck versoeckende, haer armoete gemoet te komen, met eenigh over gewonnen dienstloon, te geen hy in eenige Ducaten niet sich bracht.

Ontrent de Hut gekomen zijnde, sagen sy terstondt de twee gelieven, op het ongewoone Hoef-slach der Paerden, in de deur verschijnen. Terstondt wierd *Aleramo* (hoewel verbrant, vuyl, en bemorst) van zijn Neef bekendt, dewelcke aftijgende, en hem by sijn oude Naem noemende, toeliep om hem te omarmen; dewelcke 't eenemaal verbaest zijnde van sich ondeckt te sien, sich wilde veynsen een ander te zijn; maer sijn

zijn *Wilhelmus* soo kottelijck gekleedt by hem fiende, nam y moet, en fiende dat hem het veywen onnut soude zijn, begon hy zijn Neef te bidden, hun beschermer voor de gramfchap van zijn Keyferlijcke Majesteit te willen zijn; dewelcke sy met een beved hart verftonden, so na by hun te wesen.

Dese verfekerden haer deshalven van zijn voorspraeck; en grooten hoop stelde op de hartelijcke genegentheydt, waer mede den Keyfer *Wilhelmus* had begoft te beminnen, eer hy hem voor zijn Neef gekende had, begon hy haer van dese hoop tot de gunst des Keyfers, verfekeringh te beloven, wanneer sy de twee oudste Soonen van hun Kookwerck komende, fagen naderen: Waer op de twee gelieven hun Neef in de Hut leydende, hem de vier jongste mede toonden, dewelcke altesamen (hoewel seer armelijck gekleet) door de Heerlijckheyd hunner wemens, sodanige tekenen van hun geboorte gaven, dat sulcks alleen machtich was haer te doen kennen, van een Konincklijke Stam gesproten te zijn.

Hier verftondt in 't kort den Hovelingh, van *Alerame*, alles te geen haer na hun vlucht was overgekomen, 't welck hem door 't hooren van so vreemde, en ongeluckige toevallen, dickwils de Tranen uyt de oogen persten. Hier opende sich met eenen aen *Wilhelmus*, en aen zijn Broeders, het wonderlijcke toneel hunner Ouders, 't welck voor haer tot noch toe met de Gordijnen van stilswijgentheyd gefloten was geweest. Waer door sy sich nederknielende voor hun beminde Ouders, haer niet alleen een Vaderlijck eerbiedt bewesen, maer gelijkmen aen groote Prinçen schuldich is; en wederom van dese minnelijck omhelst wordende, vonden sy sich genootfaeckt al t'samen in Tranen uyt te barften. In 't endt door hun Neef vertroost zijnde begaven sy sich al te gelijk, te Paerdt na *Savona*.

Waer sy gekomen zijnde, van den Hovelingh geleydt wierden in een Huys, aen het Keyferlijcke Hof palende, en toe geschickt voor den Bisschop van *Albenga*, dewelcke daer, om den Keyfer de handen te kussen, kort te vooren gekomen was.

Dese (also sy wisten in hoe hoogen achttingh hy by den

Keyfer was) de saeck geopenbaert hebbende, baden sy met hun te gelijk na 't Hofte willen gaen, om by sijn Keyserlijke Majesteyt voor sijn Dochter en Swager tot voorspraeck te verstrecken: om hun, na soo veel jaren strafs, een gunstige vergiffenis te doen verkrijgen. Seergeern voegde sich desen Eerwaerden Prelaet, tot soo goeden werck; weshalven hy (latende dit Edelmoedich, doch angstich geselschap, in het midden van een brandende hoop, en een Ys-koude vrees) met den Hovelingh verselt, sich na het vertreck des Keyfers begaf, om hem sodanigen vreemde, en wonderlijcken tijdingh te verhalen. Soo veel bracht het oprechte verhael des Hovelinghs, en de goetharrige voorspraeck des Bisschops by den Keyfer te weegh, dat sy sijn Edele Ziel, met een teere medegevoelicheyd over de ongevallen van dese twee Minnaers, begonnen te bewegen, en hett' enmael tot een minnelijcke vergiffenis van haer verliefde doolingh te neygen.

Doch hoewel sijn Ziel, dus tot de Vaderlijcke genegentheyd quam te hellen, ja selfs geen voet-stappen van de oude gramschap meer in sich behield: soo wilde hy nochtans voor een tijdt veynsen, en (sijn Prinçelijcke grootheyd begeerende te behouden) seyde hy, noch eerst sijn Dochter te willen spreken, en haer gemoet te willen ondertasten. Weshalven hy geboort dat sy alleen met *Wilhelmus*, by hem soude geleydt worden; inkomende wierp sy sich heel ootmoedelijck voor sijn voeten neder, hem den boort van sijn Tabbaert kussende, en met betraende oogen om vergiffenis smekende.

Dit gesicht, en dese daet ontroerde den Keyfer soodanigh, dat indien *Adclasta*, haer oogen (die sy gedurich op de aerde gevest hielt) op sijn wesen geslagen hadde, sy sijn teer gevoeligheyd genoegsaem soude gemerckt hebben. Doch hy echter sijn Keyserlijcke deftigheydt behoudende, en haer een weynigh opheffende, seyde haer, dat hy gereet was haer alles te vergeven, en haer in staedt van sijn Dochter te houden, met alle behoorelijcke grootheden: indien sy *Alerame* wilde verlaten, en geen vergiffenis voor hem vorderen; nademael hy seyde, voorgenomen te hebben, sijn rechtveerdige gramschap aen hem te willen koelen, hem voor eeuwich uyt zijn Hof, en uyt

het gantsche Keyserlijck gebiedt verbannende.

Adelasia hier op in Tranen uytbarstende, als of sy haer eygen Doodt-Vonnis quam te hooren, gaf hem stantvastelijck tot antwoordt; dat, hebbende den Hemel haer door het wettigh Huwelijck aen *Alerame* verbonden, sy liever met hem veracht, en verstooren wilde leven, of ongeluckigh sterven, dan sonder hem aen de Prachtige grootheydt van haer Vaderlijck Hof deel te hebben.

By sich selfs prees den Keyser dese voorsichtige Antwoordt; doch met een geveynsde antwoordt, haer met eenige dreygementen bejegenende, waer door hy in haer noch meer stantvastigheydt ontdeckte, begon hy haer het gevangen-huys voor oogen te stellen: en aen sijn Lijf-wacht een teken doende, gebiedt hy hem dese in hechtenis te nemen; maer *Wilhelmus*, de handt aen 't Geveest van sijn Degen slaende, en sich tot den Keyser keerende, seyde hem met een onversaeghde stem; dat sijn Moeder vry gebooren was, en dat hy met verlof van sijn Majesteit, gereedt was het Hart te doorbooren aen die geene, die de stoutheydt souw derven nemen, van haer de minste overlaf in haer Persoon of Vryheydt te doen; nademael hy t'eenemael bereydt was in haer beschermingh, sijn leven, doch niet sonder wraeck, te verliezen.

Dit seyde hy met soo levendigen yver, en met so edelmoedigen gedaente, dat het langer aen den Keyser (die daer het grootste genoeg des werelts in schepte) niet mogelijk was, de teederheydt van sijn Ziel te verbergen, door het sien van so grooten stantvastigheydt, liefde, en getrouwigheydt; so dat hy sijn Keyserlijcke grootsheydt afleggende, van sijn Troon oprees, om sijn Dochter, en haer Soont te omhelsen; en *Alerame* met al de andere Soonen mede tot sich hebbende doen leyden, omarmde, en kuste hy hun altesamen op de Minnelijckste manier des Werelts, sich nauwlicks kunnende verzaden, soo by den eenen als den anderen.

Het gantsche Hof-gesin stondt geheel ontstelt van verbaestheydt, door de Majesteit des Keylers dus vernedert te sien, in de omhelsingen van dese twee *Koolbranders*, en in de kussen van dese qualijck gekleede *Jongens*; maer soo dra ruchtbaer wierdt,

01179 371
 wat voor Perſoonen deſe waren: ſoo wierd terſtont niet alleen het Hof, maer oock de naeft gelegen Steden, en aengrenzende Provincien, met deſe vreedende nieuwigheden vervuldt; met verwonderingh van een yeder, over ſoo een noyt gehoorde veranderingh, ſoo ſtanzvatiſch een liefde, en onverbreekelijke getrouwheyd.

Met der haeft wierden de twee verrefene Minnaers, met haer op nieuws-herboorne Soonen, verſien van kleederen en andere vercierſelen, over een komende met de grootheyd van hun ſtaedt; en van al de aenſienlijkſte Heeren ſoo van het Hof, als van het Leeger, met groote blijdschap verwelkomt.

Toen was het, dat men in *Savona*, eenige weken niet dan Feeſten, Tournoyen, en andere gewoone tekenen van vrolijkheyd in ſwangh ſach gaen; en dat men daer van *Genova*, en van andere omleggende Steden, de grootſten Adel na toe ſach vloeyen, niet ſoo ſeer om deel te hebben aen de Vreugde van de Stadt, als om te komen ſien *Alerame* en *Adelaſia*, wonderlijke voorbeelden van de wonderlijkheden deſes Werelts, en de ſtanzvatiſcheyd der Liefde.

Den Keyſer kortſ hier na (alreets de oneenigheden van *Romen* geſlift, en de verſchillen der Italiaenſche Prinzen bevredicht hebbende) vertrock ſich weder in Duytslandt, latende *Alerame* met zijn beminde *Adelaſia*, vreedige beheerſchers van *Savona*, en de omleggende Landen; het Toneel van haer voorgangen ongelucken, tot een Troon van alle wenshelijke vreughde, en voorſpoet: Met Seven Marquiſaſchappen wierdt *Alerame* hier boven van den Keyſer begifticht; dewelcke na ſijn Doot van ſijn ſeven Zoonen geerft wierden; worden de *Wilhelmas* hun eerſt geboorene, *Marquis* van *Monſerat*, en de Ses andere, die van *Ceva*, van *Por Zione*, van *Bofro*, van *Salveſſo*, van *Carretto*, en van *Anciſa*.

Sijnde het leven van hun allen, na die tijdt ſoo geluckigh, als doorluchtigh geweest; yeder van hun erfgenamen naelatende, die noch op deſe tur tot eer van Italien, en tot vercierſels van de Werelt verſtrecken.